

FLACĂRA

**GRATUIT
SUPLIMENT
ESTIVAL**

Magazin ilustrat fondat în 1911
● nr. 8-9/2001 ● 84 pagini ● 19.800 lei

Bolile soarelui

**ADEVĂRUL
DESPRE
FLACĂRA**

Totul despre „Leul greu”

Baywatch
made in Romania

Kitty

și visele ei... în roz

Exclusivitate

Acasă la Gheorghe Ștefan - Pinalty

107T

 LightFrame™

- Size (inch/cm) 17"/ 41 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 71 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 108 MHz
- Max. resolution 1280 x 1024
- Recom. resolution 1024 x 768
- MPR-II Low Emission
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- Real Flat
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

PHILIPS

109B

 LightFrame™

- Size (inch/cm) 19"/ 46 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 97 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 234 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- Real Flat
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

107B

 LightFrame™

- Size (inch/cm) 17"/ 41 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 92 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 234 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

109P

 LightFrame™

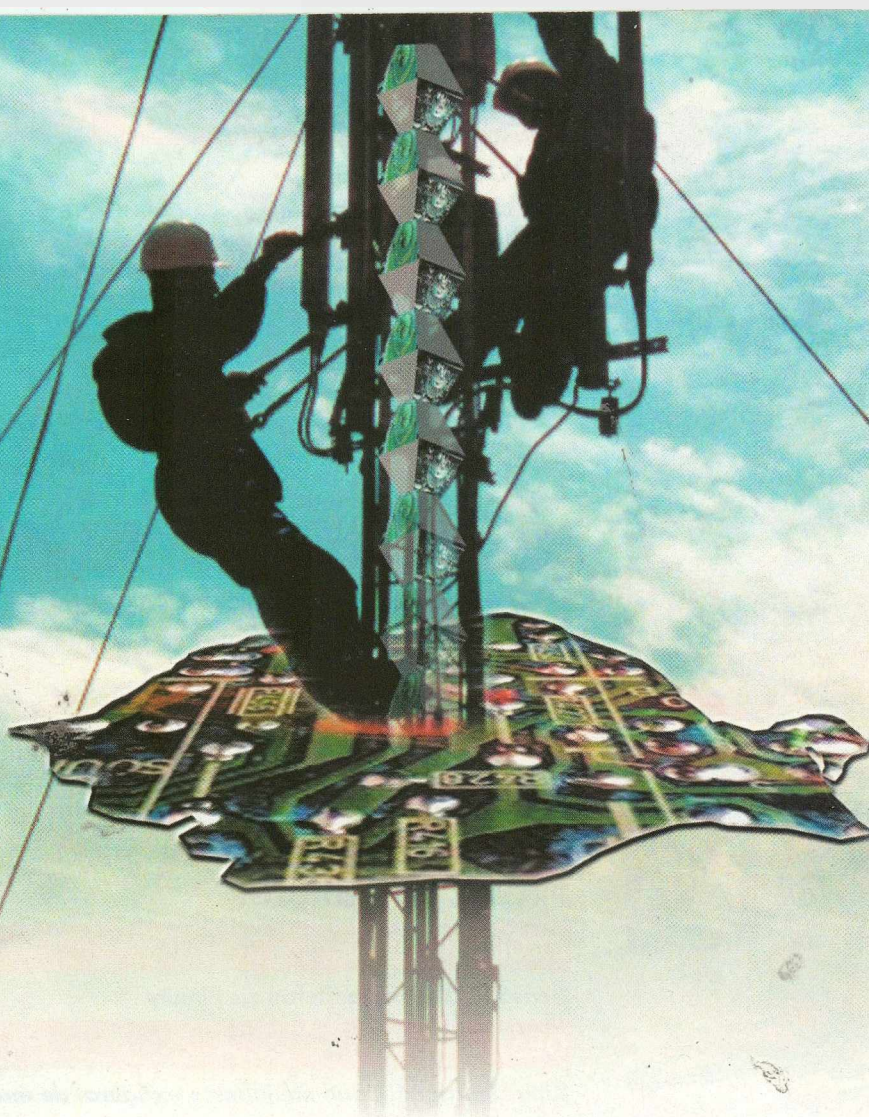

- Size (inch/cm) 19"/ 46 cm
- Grille pitch 0.24 mm uni-pitch
- Tube type Aperture grille, Real Flat, High
- Horizontal scanning 30 - 111 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 261 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- Auto Calibrate
- USB Hub option type: PCUH411

LightFrame™

Șos. Ștefan cel Mare 50 București
Tel.: 210.68.28 / 210.68.29 Fax: 211.69.68
E-mail: sales@blueridge.ro www.blueridge.ro

Str. Hristo Botev 10 București
Tel.: 315.11.19
E-mail: sales@blueridge.ro www.blueridge.ro

INTRAROM

**Societate românească
producătoare de echipamente
electronice de telecomunicații**

Str. FABRICA DE GLUCOZĂ 17,
BUCUREȘTI, sector 2, ROMANIA
Tel.: (401) 204.02.46,
Fax: (401) 204.02.45
E-mail: office@intrarom.ro

8

12

38

58

Foto coperta 1 este realizată
de FLORIN IONIȚĂ

ADEVĂRUL DESPRE FLACĂRA 6

REPORTAJ 8

Baywatch made in Romania

DOSAR 12

Bolile soarelui

SPECTACOL POLITIC 19

Totul de vânzare

EXTERNE 22

Regele nu domnește, dar guvernează

INTERVIU 24

George Arion în dialog cu dl Ion Nițu,
Vicepreședinte la Banca Comercială Română

ECONOMIE 27

În căutarea leului pierdut

REPORTAJ 30

O româncă pe Muntele Morții

PROTECȚIA MEDIULUI 34

EXCLUSIVITATE 38

Acasă la Gheorghe Ștefan zis Pinalty

DESTĂINUIRI 42

Kitty Cpraga: „Spun «te iubesc» exagerat de mult, dar o și cred”

INEDIT 50

Salt deasupra destinului

MAȘINA DE SCRIS 54

ARHIPELAGUL LITERELOR 56

MUZICĂ 57

FILM 58

Rețeaua Păianjen

Jocurile seducției

PLASTICĂ 61

TEATRU 62

TOP 64

PROFIL 66

Tovarășii tăi: „Exploatăm limba română”

PREMIILE FLACĂRA 70

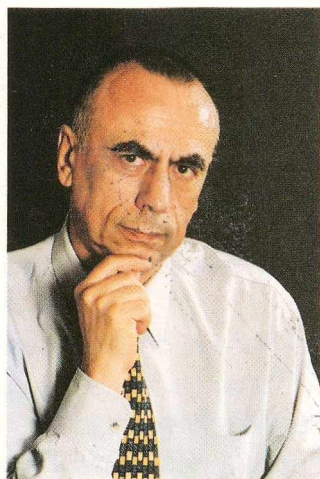
AMINTIRI 74

Ion Irimescu: „Am intrat în acest mileniu cu un spirit optimist”

CRONICĂ MĂRUNTĂ 77

SPORT 79

DIVERTISMENT 82

*O fantomă umblă prin România.
Și mulți nu-i dau importanță. Ca urmare, își face
apariția în forme tot mai obraznice,
fiindcă deja se socotește imposibil de alungat.*

RESTAURAȚIA

Nu, nu e vorba de revenirea în funcții înalte a unor dregători din regimul trecut. Ei mai păstrează vag reflexele de comportament sau de mentalitate ale activiștilor de partid, și nu doresc, în nici un caz, o reîntoarcere la starea de lucruri de mai înainte, la înlăturarea cărora au contribuit. Nici acapararea sferei economice de către alți reprezentanți ai puterii de odinioară nu e un semn de restaurație. Interesele pe care le au, acum, le cer să acționeze astfel încât țara să-și urmeze calea spre o piață liberă și acordarea la ritmurile civilizației europene, astfel încât afacerile să le fie tot mai înfloritoare și mai sigure. Primejdia vine din altă parte; de la cei care n-au acceptat nici o clipă schimbarea din decembrie 1989, petrecută cu o jertfă de sânge uitată mult prea devreme. Ea a însemnat, pentru unii, pierderi de privilegii, anularea unor poziții bine consolidate în angrenajul social, care le permiteau să conducă discreționar în toate domeniile de activitate. Ce au primit în ultimul deceniu li se pare prea puțin. De aceea, râvnesc să ajungă sus, tot mai sus, într-o postură de unde să nu mai dea nimănui socoteală. Democrația îi stânjenește. Visul lor rămâne dictatura, în care individul să redevină o piesă neînsemnată în Marele mecanism. Iar pentru a-și atinge scopul profită de nemulțumirile acumulate de populație în procesul mult prea lent al tranziției noastre. Se folosesc de credulitatea, de bunul simț al oamenilor de rând, fluturându-le demagogic promisiuni deșarte. Ar fi dureros ca, preocupați să imprime reformei un ritm mai vioi, atenți la sporirea eforturilor de integrare în structurile euro-atlantice, guvernanții să nu-i bage în seamă sau să-i minimalizeze pe cei însetați să readucă pe pământ românesc un climat de teroare. Dacă se va întâmpla așa ceva, primii care vor fi dați de-o parte și sacrificați vor fi chiar ei.

George Bricea

ADEVĂRUL DESPRE FLACĂRA

Revista Flacăra este o publicație fondată de către deputatul liberal Constantin Banu. Primul număr a apărut pe 22 octombrie 1911.

Până la cel de-al doilea război mondial Flacăra – revistă săptămânală „literară, artistică și socială” – cunoaște o serie de ediții succesive sub conducerea fondatorului său, devenind una dintre cele mai citite publicații ale vremii.

În mai 1952 apare o nouă serie a revistei Flacăra, de data aceasta ca „revistă social-politică și literar artistică”, pentru ca, de la 1 august 1953, apariția sa să fie bilunară. În 1956 Flacăra redevine săptămânal.

Pe 24 decembrie 1989 apare Ediția specială nr.1, prima Flacăra liberă după 37 de ani.

Pe data de 16 octombrie 1990 revista Flacăra devine marcă înregistrată a S.C. Publicațiile Flacăra SA, trust de presă românesc cu capital integral privat. Revista continuă să apară în formatul de tabloid (alb-negru și, mai apoi, color) săptămânal pe hârtie de ziar până în primăvara anului 1996. Din luna aprilie a aceluiași an, Flacăra devine lunar ilustrat full-color, pe parcurs mărindu-se constant numărul de pagini și îmbunătățindu-și calitatea tipografică. Din martie 2001 Flacăra se prezintă cititorilor într-un format asemănător revistei Paris Match, care permite o prezentare grafică și mai atractivă. Este revista pe care o citiți acum! Din 1990 revista Flacăra a fost o prezență neîntreruptă pe piața de presă din România.

Comunicat al Publicațiilor Flacăra

Revista Flacăra este o publicație care apare de 90 de ani, fiind fondată în 1911 de către deputatul liberal C. Banu.

Precizăm că:

- după decembrie 1989 ziaristii de la revista Flacăra au hotărât să continue editarea acestui titlu și au constituit S.C. Publicațiile Flacăra S.A., societate cu capital integral privat;
- S.C. Publicațiile Flacăra S.A., membru al Clubului Român de Presă și al Biroului Român de Audit al Tirajelor, editează neîntrerupt, de atunci, revista Flacăra;
- revista Flacăra este marcă înregistrată a S.C. Publicațiile Flacăra S.A. din data de 16 octombrie 1990 conform Certificatului de Înregistrare nr. R-17193, eliberat de OSIM, având ISSN 1220-773x;

• revista Flacăra este publicația care, împreună cu Fundația „Premiile Flacăra - România” acordă, în fiecare an, Premiile Flacăra celor mai importante personalități din diverse domenii de activitate.

În aceste condiții, editarea și comercializarea unei publicații cu același titlu, sub direcția senatorului PSD, Adrian Păunescu, fără acordul S.C. Publicațiile Flacăra S.A., contravine legii, este de natură să creeze confuzie în rândul cititorilor și aduce prejudicii morale și financiare Publicațiilor Flacăra.

Consiliul de Administrație al
S.C. Publicațiile Flacăra S.A.
Președinte - Director general
George ARION

București, 20 iulie 2001

Primul număr al revistei Flacăra
din 22 octombrie 1911

<http://www.ziua.ro>

ASTA-I REALITATEA

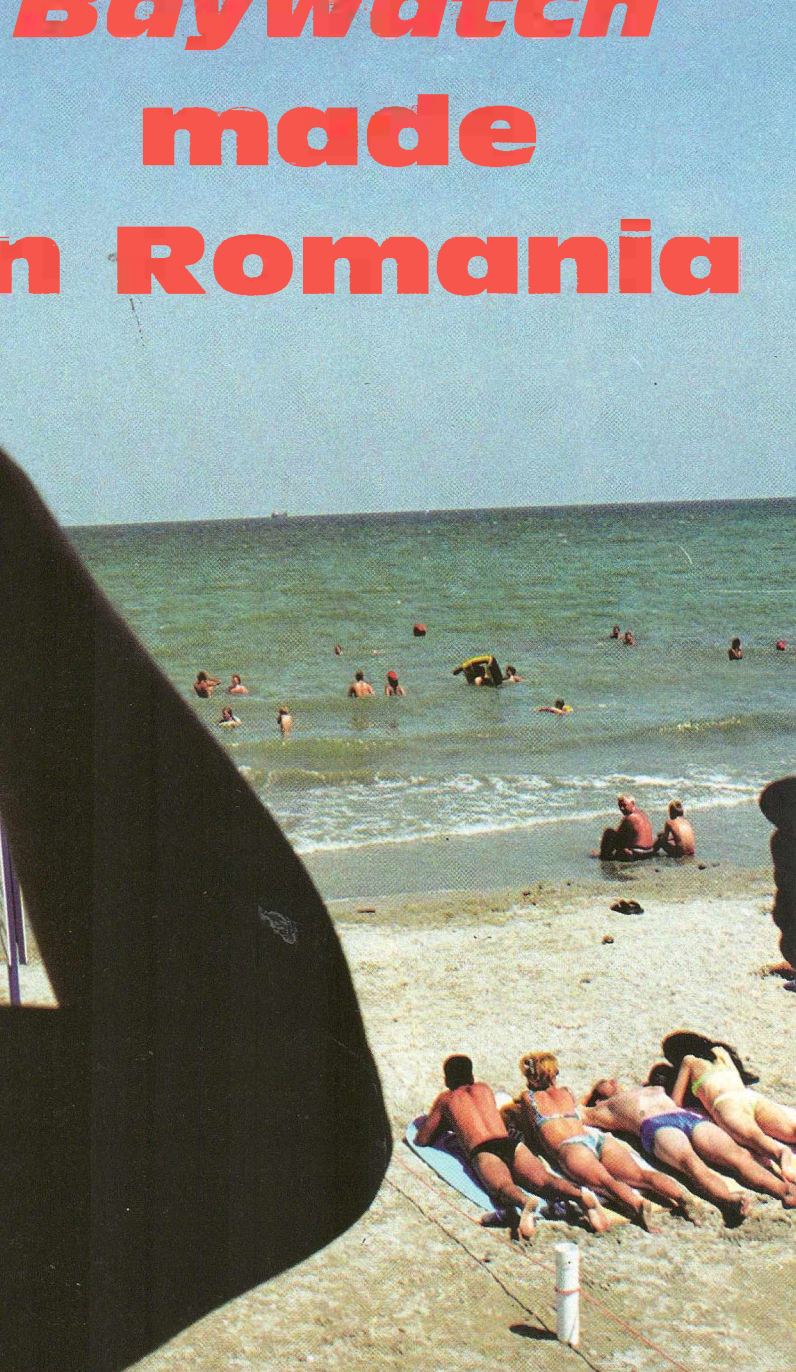

Baywatch made in Romania

Îi recunoști după culoarea roșie a pantalonilor scurți și după pielea ciocolatie. Unii au nasul jupuit și buzele fripte de soare. Majoritatea au aceeași conformație și o înălțime medie. Sunt salvamarii. Oameni învățați cu marea și cu meandrele ei, care

greu se mai lasă păcăliți de fitele acestei amante înșelătoare. Pentru ei, a salva viața unui semen nu este o îndatorire de serviciu și nici nu are legătură cu îndeplinirea unei norme. Sunt crescuți în preajma mării.

Cunosc cu exactitate mișcările pe care trebuie să le facă atunci când sar în ajutorul cuiva. Le-au învățat de mici. De când urmăreau, cu ochii mari și curioși, ceea ce făceau tații, frații sau vecinii lor mai mari.

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

50 DE OAMENI SALVAȚI ÎN FIECARE STAȚIUNE

Băieții cu șorturi roșii sunt văzuți pe toate plajele litoralului. Cercetează scrupulos tot ceea ce se întâmplă la malul și în largul mării. Faptul că-i știți acolo îți oferă o siguranță pe care uneori nici n-o remarci. Te avânți în valurile înspumate, îți place să te lași purtat de ele și uiți că poți nimeri într-un curent periculos, te trage la fund. De altfel, acest scenariu se petrece în majoritatea cazurilor de înecați, cei mai mulți copii nesupravegheați. Mai sunt și acela care bravează mult și fără temei, depășind linia geamandurilor. În medie, într-o stațiune, sunt salvați de la înec în jur de 50 de oameni pe sezon. La Neptun și la Olimp, în ultimii doi ani n-au mai fost cazuri de persoane care să moară înecate.

Cornel Vasile este inginer în cadrul societății Neptun-Olimp S.A. Are în atribuția sa mai multe servicii, printre care și sectorul Salvamar. Cei 30 de salvamari (dintre care 4 sunt scafandri profesioniști) pe care îi conduce sunt distribuiți pe plajele celor două stațiuni. „Toate sectoarele sunt balizate cu geamanduri, pentru a semnaliza locurile periculoase. Sunt foarte multe gropi, formate din cauza curenților, iar în aceste locuri nu este indicat să se facă baie. Tocmai de aceea punem balizele. Ducem mai mult o activitate de prevenire. Acționăm cu bărci conduse de câte doi salvatori, echipați cu tot ce le trebuie pentru a desfășura această activitate.” Salvamarii de la Neptun-Olimp sunt înotători de excepție. Înainte de a fi numiți salvatori sunt supuși unor probe pe care nu le poate trece oricine. Se alege o zi cu furtună. În limbaj marinăresc, zi cu furtună nu înseamnă neapărat ceea ce pe noi ne duce

Filmul unei acțiuni de salvare

cu gândul la acest capriciu al naturii: adică ploaie și cer negru, străbătut de fulgere. Pentru salvamari ea implică o mare agitată, cu valuri uriașe, de șase-șapte metri, care se pot înălța și pe un timp însoțit. Probele se dau „la adânc”, în larg adică. Băieții care aspiră la titlul de salvamar trebuie să aibă o rezistență excepțională, să înoate rapid, în mai multe stiluri, să își poată ține respirația mult timp sub apă și să fie performanți la canotaj. Vârsta minimă la care sunt admiși în acest serviciu este de 18 ani.

Dan Stancu are 28 de ani și este șeful punctului Salvamar de la Olimp din 1996. A mai lucrat ca salvator în anii de liceu la Cap Aurora, Jupiter și Mangalia. Îmi explică modul de intervenție într-o zi cu furtună. „Se patrulează la firul apei cu un colac legat cu saulul de 100-200 de metri. În momentul în care un turist este în pericol, un salvator intervine înot cu cola-

cul, după care este urmat de un al doilea. Al treilea băiat stă la capătul saulului și-l trage dacă nu poate fi adus înot. Am avut multe cazuri în care o saltea pe care se aflau câțiva copii s-a răsturnat, părinții au sărit în ajutor, și a fost nevoie ca numărul salvatorilor care au intervenit să fie mai mare. Senzația pe care o avem după ce intervenim este plăcută, pentru că ajutăm un om să-și continue viața. Însă există oameni care nici măcar nu ne mulțumesc. Ne-am obișnuit. Pentru asta suntem aici, ca să-i salvăm.”

LA SATURN, SALVAMARII INTERVIN CU SCUTERE SAU CU BĂRCILE CU MOTOR

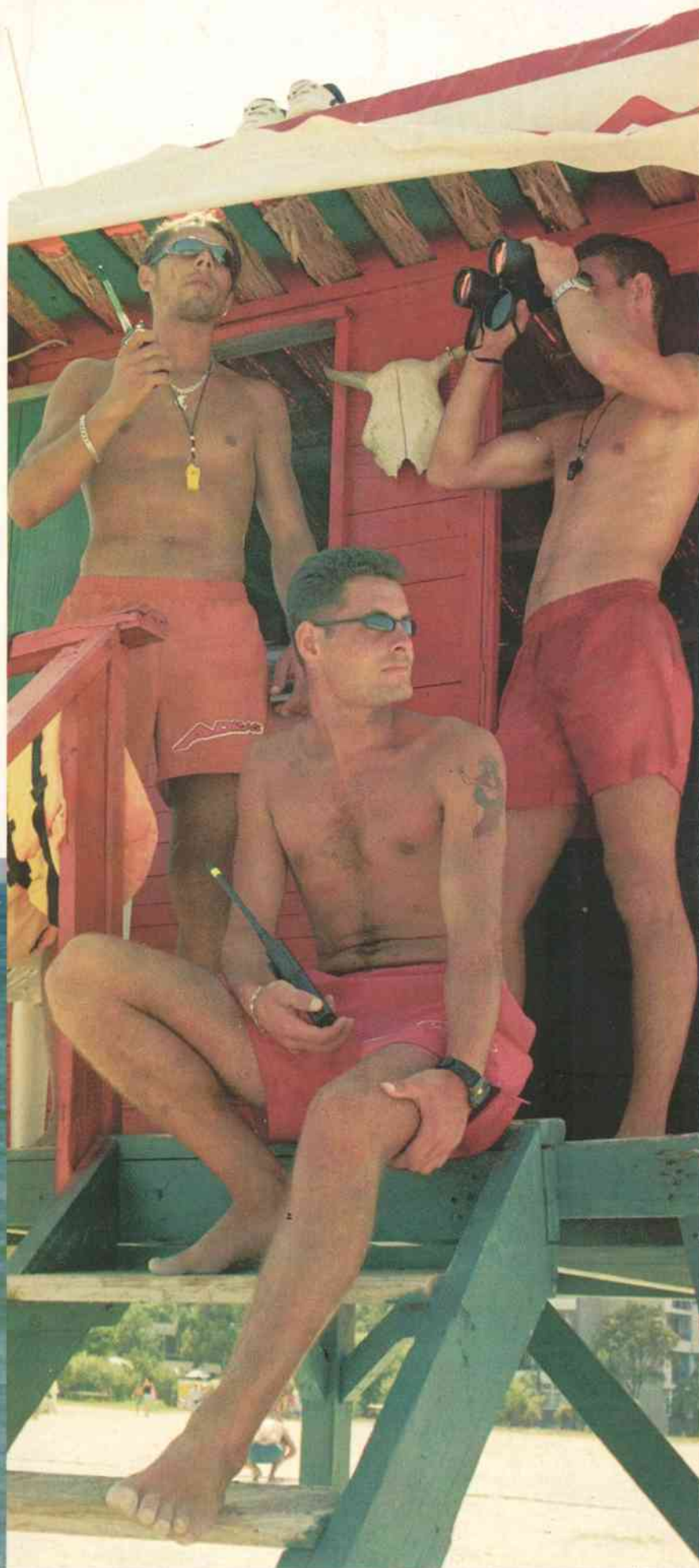
La Saturn am întâlnit o altă situație. Acolo există o plajă privată. Imaginea celor patru băieți care au grijă de turiștii din zonă este foarte apropiată de cea a actorilor din celebrul serial american *Baywatch*. Sunt mai

stilați, cu o freză îngrijită. Poartă ochelari de soare la modă. Sunt dotați cu două scutere, două bărci cu motor, stații de emisie recepție și binocluri. Răzvan Bădoi, un tânăr de 27 de ani este șeful lor. E salvamar din 1992. Îmi explică diferențele dintre ei și salvatorii de pe alte plaje. „În primul rând, la noi sunt oameni pregătiți și veniți să muncească. În alte părți se intră cu șpăgi, iar șefii au apucături comuniste. Echipa noastră este formată de ani de zile. Este mult mai ușor să intervii cu skijet-ul, pentru că de multe ori trebuie să ajungi la locul accidentului într-o jumătate de minut. Iar binoclul ne-a dus până la Venus, unde am salvat câțiva oameni, deși nu sunt în aria noastră.” În urmă cu trei ani au avut în echipă o fată, bine pregătită și frumoasă foc, de ajunsese „mărul discordiei” între băieți. Nu a rezistat pentru că nu avea autoritate în fața turiștilor. Se pare că a fost singura salvatoare de pe

plajele din România. Băieților de la Saturn nu le place să fie comparați cu actorii din *Baywatch*. „La noi totul este real. Ei se inspiră din ceea ce facem noi, nu noi de la ei.” Nu au mai avut cazuri de înecați de trei ani. Primesc, pe lună, în jur de 150 de dolari, plus prime. Au și masa asigurată. Lucrează de dimineața de la 8, până seara la aceeași oră, inclusiv sâmbetele și duminicile.

Cornel Vasile ne-a spus, în schimb, că salvamarii de la Neptun-Olimp sunt plătiți cu 2.000.000 lei și că au prânzul asigurat. Unul din băieți a infirmat partea cu banii, declarând că nu a luat decât 1.300.000. Toți sunt supărați că nu sunt plătiți și pentru sâmbete și duminici. Sunt hotărâți să-și părăsească job-urile, dacă această situație nu se reglementează până la data de 12 august, probabil ziua când își primesc salariul.

FINLANDIA VODKA
POWER NIGHTS

BOLILE

SOARELUI

„Ce-i mult nu-i bun” — iată o zicală mereu actuală, valabilă și în cazul relației noastre cu astrul dătător de viață. Dacă, printr-un miracol, ați reușit să faceți rost de bani pentru un sejur pe litoral ori măcar aveți de gând să vă petreceți timpul liber prin ștranduri, e bine să știți că 2001 este an de maximă activitate solară și că plăcerea se poate ușor transforma în necaz ori chiar în dramă. Ar fi păcat, căci următorul concediu este adtât de departe...

Text: EMA CĂTĂLIN, TUDOR CĂLIN ZAROJANU, LILIANA PETRUȘ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ, M. FELIX, Observatorul Astronomic București ■

Din cauza arsurilor solare

**Week-end-uri cu sedative,
pe masa de reanimare**

Dr. GAVRIL HODĂRNESCU, medic primar la Spitalul de chirurgie plastică, reparatorie și arsuri: „Arsurile solare reprezintă o patologie aparte, fiind sezoniere. Suprafața afectată este, de obicei, destul de mare, chiar tot corpul. În principal, arsurile solare se întâlnesc la aceia care merg la mare pentru o perioadă scurtă și încearcă să folosească din plin cele câteva zile de plajă. De obicei, sunt arsuri ușoare, de gradul 1 și 2, dar și de gradul 3, atunci când o persoană adoarme pe plajă sau nu își ia nici o măsură de protecție.

Arsurile ușoare nu lasă urme, deși pot afecta până la 60-80% din suprafața corpului. Provoacă, însă, deshidratarea corpului. Organismul pierde o mare cantitate de lichide și apare, astfel, un dezechilibru. Senzațiile sunt dureroase, absolut neplăcute, iar vindecarea acestora durează între 7 și 14 zile.

Tratamentul constă în dușuri reci și tampoane alcoolizate pe suprafețele arse. O perioadă de timp, individul trebuie să poarte

o îmbrăcăminte adecvată, care să acopere zonele afectate și să nu permită contactul cu soarele.

Avem pacienți care, după câteva zile la mare, după o expunere îndelungată și fără protecție, se opresc direct la noi, la spital. Au dureri foarte mari pentru care trebuie să le dăm sedative. În funcție de profunzimea arsurii și de suprafața de corp afectată, poate fi nevoie, de asemenea, și de reanimare, mai exact perfuzii cu soluții de genul ser fiziologic.

Tratament de urgență în cazul arsurilor solare

- dușuri reci
- consum de lichide: 2-4 litri zilnic
- comprese alcoolizate
- antialgice (algocalmin, nurofen etc.)

Dacă usturimea și durerea nu cedează sau dacă în zonele expuse apar flictene (bășici) izolate sau grupate ori răni este necesară consultarea unui medic."

A-nceput de ieri să cadă, câte-un cetățean pe stradă...

• Peste o mie de bucureșteni au probleme de sănătate, zilnic, din cauza caniculei. Solicitarea Serviciului de Ambulanță al Municipiului București este motivată de stări de leșin, scăderi ale tensiunii arteriale și căderi de calciu • La Spitalul Marie Curie, din București, în fiecare oră se înregistrează 3-4 cazuri de conștientivă, ceea ce seamănă,

deja, a epidemie. Medicii susțin că boala este extrem de contagioasă, transmiterea ei fiind favorizată de caniculă, dar mai exact de scăldatul în ștrandurile și lacurile Capitalei • În câteva lăcașuri de cult din județul Cluj, preoții au fost nevoiți să întrerupă slujba, pentru a face loc personalului de la Salvare. Medicul Tiberiu Metes, de la Serviciul de Ambulanță Cluj, susține că în această perioadă ar trebui evitată aglomerarea din biserici. Căldura excesivă, combinată cu mirosul de tămâie și cu lipsa de

ventilație, te leșină cât ai clipi din ochi • Canicula ne afectează și psihic. Pe unii îi deprimă, pe alții chiar îi îndeamnă să-și ia viața. Într-o singură zi, respectiv 15 iulie, la Spitalul de Urgență din Iași au fost internați 15 pacienți cu tentativă de sinucidere • Nici scăldatul nu pare a fi metoda ideală ca să ne răcorim. E vârf de sezon la înecați. Într-un week-end, în județele Botoșani și Suceava, 7 oameni au murit înecați • Chiar dacă e mai la munte, și Brașovul s-a încăins. Salvarea are peste 300

de solicitări pe zi, pentru diabetici, cardiaci, afecțiuni cerebro-vasculare • Tot din cauza caniculei, Ansamblul folcloric Cingărica, din Cluj, și-a mutat repetițiile în pădure. Și numai pe timp de noapte, că ziua nici acolo nu se poate sta • Locuitorii din Constanța și-au făcut tabere pe malul mării, pentru că între pereții încinși nu se mai poate dormi. Noaptea, plaja Modern se umple de culcușuri din izoprene, foi de cort și cearceafuri.

Riscați pe pielea dumneavoastră!

Când razele soarelui întâlnesc un corp omenesc, mai mult sau mai puțin îmbrăcat, primul contact îl au cu pielea. Nu este de mirare, așadar, că vara foarte multe necazuri se petrec la nivelul periferic al organismului nostru.

Profesorul CĂLIN GIURCĂNEANU, de la clinica de dermatologie a Spitalului Colentina, ne-a enumerat lunga listă a bolilor și afecțiunilor provocate de expunerea exagerată la radiațiile solare. În primul rând este vorba de acțiunea alergică a soarelui, manifestată în urticarii sau erupții polimorfe, dar și în cazul unor boli, de genul **lupus eritematos**, care sunt agravate de expunerea îndelungată la soare. În al doilea rând, avem de-a face cu expuneri cronice, pe lungi perioade de timp,

situații specifice celor care lucrează în aer liber, în special agricultorii. În cazul acestora se înregistrează degenerări ale pielii, pigmentări, distrugerii de țesut elastic, riduri – în special pe ceafă, dar și pe celelalte zone ale gâtului, pe față ori pe mâini.

Un capitol aparte îl reprezintă cremele, parfumurile, demachiantele și celelalte produse cosmetice folosite de femei, care de multe ori atrag masiv razele solare, rezultând pigmentații (pete de culoare închisă).

La un nivel mai ridicat de gravitate se situează arsurile, manifestate mai ales la persoanele cu pielea albă. De la simpla înroșire a tegumentului se poate ajunge până la arsuri de gradul doi, cu bășici, pe suprafețe mari de corp.

Cele mai grave sunt, firește, cancerurile, care pot apărea fie pe o piele aparent sănătoasă, fie pe leziuni preexistente și se pot dezvolta lent sau rapid. Cancerurile pielii pot fi rezultatul unei expuneri solare intempestive, bruște, dar pot apărea și în urma unei expuneri lente, însă îndelungate. Una dintre formele cele mai răspândite este melanomul malign dezvoltat de la o simplă aluniță.

Profesorul Giurcăneanu a ținut să sublinieze că soarele este o sursă necontrolabilă de radiații. În același timp, el a precizat că, dintre produsele cosmetice destinate ecranării radiațiilor solare, doar cele ieșite din fabricile de medicamente au avizul unei comisii medicale. Celelalte creme și loțiuni de plajă nu numai că sunt nesigure

ca utilitate, dar pot avea și efecte secundare: alergii, eczeme și chiar infecții.

Recomandările specialiștilor sunt foarte tranșante: atunci când o persoană constată apariția unor leziuni ale pielii, în primul rând trebuie să iasă din mediu, adică să evite expunerea la soare, după care să se prezinte la cel mai apropiat medic, care îi va recomanda, după caz, aplicarea de soluții mentolate, substanțe contra arsurilor, antiseptice sau chiar antibiotice.

Referitor la faptul că 2001 este un an cu activitate solară maximă, profesorul Giurcăneanu a confirmat că numărul îmbolnăvirilor a crescut, în fiecare zi înregistrându-se noi cazuri de cancer al pielii.

Boli cauzate de radiații ultraviolete: herpes, lupus, ciuperci și alte... pete

Dialog cu dr. AUREL GANEA SAUTEANU,
medic primar dermatolog la Spitalul Șerban Vodă

– Care este, din punctul de vedere al dermatologului, efectul razelor solare asupra organismului uman.

– Exploziile solare sunt mult mai puternice în ultimul deceniu și, ca urmare, cantitatea de radiații ultraviolete care ajunge pe pământ este mult mai mare. Studiile arată clar că ultravioletele sunt cele care conduc la apariția diferitelor boli. Trebuie știut, însă, că efectele lor nocive se manifestă încă din primii ani de viață și se acumulează de-a lungul întregii noastre existențe, producând, în final, așa-numita piele de om bătrân, piele de agricultor, sau piele de pescar, o piele cu riduri mult adâncite, uscată, plină de tot felul de pete, de diverse culori și aspecte.

– Vorbind, însă, despre bolile cauzate de ultraviolete...

– În primul rând, că nu există afecțiuni provocate direct de soare, ci că expunerea abuzivă la radiațiile ultraviolete crește riscul sau favorizează apariția mai multor afecțiuni cutanate, începând de la petele maronii, prezente mai ales pe față și pe zonele intens expuse, care au

doar dezavantajul unui aspect inestetic, până la cancerul cutanat, la care sunt expuși cei care petrec mult timp în aer liber și nu sunt protejați. Să ne gândim, însă, și la afecțiunile de tip viral. Întâlnim tot mai mulți copii și tineri care se întorc de la mare cu adevărate explozii de leziuni tip **herpes simplex**, produse pe față, pe obraji, și care au, uneori, dimensiuni impresionante. Ar mai fi de discutat **lupusul eritematos cronic**, o boală cutanată care se manifestă numai pe suprafețele expuse permanent la soare – față, membre superioare. Nu este de neglijat nici efectul ultravioletelor asupra așa-numitelor alunițe, care prezintă riscul de transformare malignă. Incidența transformării lor este destul de mare la populația albă, așezată în zone geografice mult expuse la soare.

– Contează chiar atât de mult perioadele în care ne expunem la soare?

– Vorbind despre expunerea cosmetică, ea nu trebuie să se întâmple decât până la ora 11 dimineața, iar după-amiaza, doar după ora 17. Atunci canti-

tatea de ultraviolete începe să se diminueze. Ca să vă convingeți de importanța acestui lucru, voi aminti de anii '80-'85, când în Europa de Vest și în Statele Unite s-au declanșat adevărate campanii de educare a populației, ce au determinat o conștientizare a cetățenilor în privința tulburărilor pielii și necesitatea consultării medicului. S-au depistat astfel multe cazuri de cancer cutanat în faza incipientă.

– În afară de „orele interzise”, mai există și alți factori de risc la mare, de exemplu?

– Dacă faci plajă pe apă, pe saltea sau înotând, expunerea la ultraviolete este de 200%. Pe plajă, respectiv pe suprafețe acoperite cu nisip sau beton, expunerea la soare presupune o iradiere cu ultraviolete de 150%. A apărut și antidotul, pentru că firmele de cosmetice s-au adaptat rapid acestor necesități, producând așa-numitele creme fotoprotectoare sau creme-ecran, cu diferiți indici de protecție, înscrși pe ambalaj. Există creme care promit protecție de 100%, un lucru imposibil de garantat. Un procentaj maxim ar fi de 80-85% și este satisfăcător, însoțit de celelalte măsuri de protecție.

Categorii de vârstă mai expuse la radiațiile solare nu există, vorbind despre oamenii sănătoși. Există doar categorii de oameni care au acumulat mai mult soare până la un moment dat și indivizi cărora nu le-a plăcut să stea la soare. Aceștia din urmă au o toleranță mai bună. Depinde, este adevărat, și de tipul individului. Dacă veți vedea pe plajă un roșcat cu o piele foarte albă, să știți că acesta este cel mai expus. Pentru un brunet, programul de protecție despre care am discutat până acum este, însă, suficient.

Dr. IOAN MOGOS, medic primar oncolog, cercetător principal gradul I pe domeniul clinic, profesor la Institutul Oncologic:

„Trebuie să știți că nu toate razele solare sunt periculoase pentru organism, ci numai ultravioletele. În ceea ce privește cancerul, trebuie să facem o distincție netă între radiația obișnuită a soarelui și furtunile solare. Acestea din urmă au implicații în special asupra sistemului nervos și a aparatului cardiovascular, celelalte asupra pielii și asupra procesului de cancerizare în general. Altă problemă clară se referă la frecvența cancerelor pielii. Date din ultimii ani au arătat, de asemenea, un lucru cu totul deosebit: este foarte important și unghiul

GLOBE
IMPEX SRL

CONCURS

Premiu:
Produse cosmetice în valoare de
500.000 lei.

NOUTĂȚI - Blondépil

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Căștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
7 septembrie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de GLOBE IMPEX SRL

La mare nu se merge ca la aprozar

**Te poți juca pe
plajă, dar nu cu
soarele!**

Doctorul IONUȚ CEALERA, medicul-șef al „Policlinicii Delta” din Neptun, ne spune că anul acesta cazurile cu care se confruntă sunt identice cu cele din anii precedenți. „Se înregistrează același număr de îmbolnăviri. Din cele aproximativ 100 de cazuri pe care le tratăm zilnic, 30 sunt insolații. Acestea se manifestă prin sindroame de deshidratare, amețeli, senzații de vomă. Organismul se deshidratează, din cauză că nu se consumă acei 3 l de apă necesari zilnic în astfel de situații, și se face edem cerebral. Se transpiră mult și nu se pun la loc lichidele care se pierd. Eu recomand să se bea apa minerală cu un vârf de cuțit de sare în ea, pentru că, prin acel proces de transpirație, se elimină și sarea din organism. Fotodermitele și alergodermitele se manifestă prin anumite erupții pe piele care apar din cauza expunerii prelungite la soare și la ore nepotrivite. Apar niște vezicule care se pot suprainfecta și întinde dacă nu sunt tratate. Acestea dau o senzație neplăcută de usturime, de arsură, de mâncărime. Nu pot duce la alte boli, în nici un caz la un cancer al pielii. Nu este adevărat că persoanele blonde suferă mai mult de pe urma soarelui. Vin la noi și persoane brunete cu aceleași simptome. 20 din cei 100 de bolnavi care apelează la noi suferă de alergodermii și fotodermite.”

de incidență pe care îl face raza solară cu suprafața Terrei.

Stările precanceroase – spunea Babeș acum 100 de ani – sunt acele stări ale unor organe în care anumite țesuturi care au fost iritate scapă de sub controlul organismului, se transformă în cancer și omoară gazda. De aici începe totul. Razele solare sunt, și ele, elemente de risc.

Prima observație este aceea că există afecțiuni considerate benigne și față de care chiar și unii medici sunt îngăduitori. Se constată, însă, că expunerea necorespunzătoare la soare le transformă în leziuni maligne. Foarte multe femei știu sau nu știu că au anumite afecțiuni benigne ale sânului și merg la

mare, stau o perioadă destul de lungă de timp și, din păcate, când se întorc acasă, la o lună, două sau maximum trei, constată că începe să evolueze o tumoră care, în majoritatea cazurilor, este malignă. Între problemele estetice și cele de sănătate, aceasta din urmă trebuie să aibă întâietate.

O femeie, în special după 30 de ani, trebuie să meargă să-și facă un consult medical minuțios, la un medic competent, pentru că nu oricine știe să depisteze un cancer incipient. În momentul în care medicul constată o leziune, chiar aparent minoră, este bine să îi impună acelei paciente restricții de expunere la soare. După întoarcerea de la mare, o dată la

două luni, femeia trebuie să fie văzută timp de jumătate de an, de către același medic.

Toți bolnavii cu cancer își agravează boala prin expunerea la soare. Cei care doresc să meargă la mare trebuie să aibă o stare de sănătate controlată. La mare nu se merge așa, oricum, ca la aprozar. Efectul soarelui nu este, însă, același, și la munte, unde gradul de risc este mai scăzut.

Pentru cine știe oncologie, este clar, însă, un lucru: cancerul nu înseamnă numai tumora care se simte la palparea zonei, ci există o stare generală a organismului, în care există dereglări.”

Anul soarelui neliniștit

Anul 2001 este unul de maximă activitate solară. Dr. HARALD ALEXANDRESCU, directorul Observatorului Astronomic București, ne-a explicat că un ciclu solar complet are 22 de ani. La fiecare 11 ani, polaritatea electromagnetică a soarelui se inversează, ceea ce are ca efect „o manifestare mai violentă” a astrului zilei: erupții în coronosferă, mai multe pete solare, furtuni electromagnetice etc. „Soarele este o sferă de gaze incandescente, care are o viață deosebită, efectiv trăiește, iar o dată la unsprezece ani pulsează”, spune Harald Alexandrescu.

Petele solare (observate prima dată la 1610 de Galileo Galilei) sunt regiuni cu temperatura de „numai” 4.000 de grade Kelvin (față de cele 5.700 de grade Kelvin înregistrate pe restul suprafeței solare). Ele se văd mai întunecate, tot astfel cum filamentul unui bec poate fi văzut dacă este ținut în lumina soarelui. Magnetohidrodinamica, știința care studiază comportamentul soarelui, arată că petele solare sunt perechi legate printr-un „șant” al cărui câmp magnetic puternic limitează transferul materiei la suprafață și în felul acesta scade temperatura. O pată solară poate avea o suprafață de 1.000 până la 100.000 de kilometri pătrați.

Fluctuațiile electromagne-

tice ale soarelui se resimt și pe Pământ: inelul anului respectiv din trunchiul unui copac este mai gros, comunicațiile radio pot fi perturbate, iar unele animale, în special păsările migratoare, sunt debusolate. În cazul oamenilor, susține directorul Observatorului Astronomic București, nu sunt afectați decât cardiicii și cei care suferă de boli nervoase, persoane ale căror afecțiuni se acutizează. Oficial, numărul acestora este nesemnificativ: conform unui studiu efectuat în fosta Uniune Sovietică într-un an de activitate solară maximă, la 120.000 de oameni s-au înregistrat doar patru cazuri de bolnavi de inimă a căror stare s-a înrăutățit.

Anii de activitate solară maximă au, în schimb, efecte spectaculoase din punct de vedere astronomic: apar foarte multe aurore polare, inclusiv la latitudini situate sub 45 de grade (aurore boreale au putut fi văzute chiar și din România!); în zonele polare se înregistrează „spectacole de lumină”; protuberanțele solare, „adevărate câmpii în flăcări”, își multiplică aparițiile; coroana solară este completă, rotundă, în vreme ce în anii de minimă activitate (la mijlocul intervalului de 11 ani) coroana e formată mai mult din fâșii, astfel încât soarele arată „ca un cap chelios”, spune Harald Alexandrescu.

Atenție!

Și animalele fac insolație!...

Cum era și firesc, ne-am întrebat în ce mod sunt afectate animalele de expunerea la soare. Am consultat, așadar, și un medic veterinar, dr. NICOLETA OPREA, „Animax”

– Ce puteți să ne spuneți despre influența razelor solare asupra animalelor?

– Pentru puii animalelor mici – câini și pisici – soarele este foarte important. Acum li se dezvoltă oasele, scheletul, iar soarele are un efect benefic. În ceea ce privește exemplarele adulte, pericolul cel mai mare este acela de a face insolație, mai ales la câinii cu blănița închisă la culoare, maron sau neagră. Pisicile sunt mai puțin amenințate, ele fiind expuse destul de rar radiațiilor solare. Simptomele sunt legate, în primul rând, de creșterea temperaturii. La câini nasul nu mai este umed, ci uscat. Animalul este inițial agitat, apoi molatec, iar ochii i se injectează. Semnele sunt vizibile.

– Cum se tratează, în acest caz, insolația?

– Ca și la oameni, insolația se tratează în primul rând prin retragerea de la soare către un loc răcoros. Animalele au

nevoie de apă la discreție, dar în nici un caz din frigider, pentru că poate cauza afecțiuni ale gâtului.

– Este singura neplăcere a patrupezilor?

– Pentru animalele de apartament, da. La alte specii, însă, acțiunea soarelui poate fi și mai nocivă. Porcii, de exemplu, pot suferi fotodermatoze. Din cauza hrănirii cu anumite nutrețuri, care dau o sensibilitate mare la nivelul pielii, apar, de exemplu, niște pete roșietice pronunțate.

– Să înțeleg că nu pot să plec la mare cu câțelul?

– Doar dacă nu aveți cu cine să îl lăsați. Dacă îl transportați cu mașina, atenție la geamurile deschise! Din cauza curentului pot apărea foarte ușor otitele. Pe plajă, există, ca și pentru oameni, anumite intervale de timp nerecomandate expunerii solare. Chiar și având protecția unei umbrele, soarele are un efect nociv între orele 11 și 15.

TOTUL DE VÂNZARE

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■
Foto: M. FELIX și FLORIN IONIȚĂ ■

Vara caniculară, bântuită de ruperi de nori care au reușit să transforme Capitala într-un fel de Venetie, a ținut să ne aducă aminte că totul este de vânzare: un loc în divizia națională de fotbal, un scaun de parlamentar și, peste Ocean, carnea de om. De-acum înainte orice pare posibil.

Vara primului an al mileniului trei a debutat incendiar la Cluj, unde primarul și șeful Poliției mai aveau puțin până să se încaiere. Tonul l-a dat Teodor Pop Pușcaș, care a ordonat săltarea lui Gheorghe Funar din sediul Primăriei pentru a fi dus cu forța la Poliție, unde avea de dat nisaiva declarații. În replică, secretarul general al PRM l-a amendat pe șeful polițiștilor clujeni cu 60 de milioane de lei pentru un gard și câteva trepte de scară situate ilegal pe domeniul public. De subliniat că, dacă s-ar aplica amenzi proporționale pentru toate construcțiile ilegale, de-a lungul și de-a latul patriei, bugetul național ar înregistra un excedent care i-ar face pe occidentali să-și plângă-n pumni.

Senzația sezonului a venit însă de la Hunedoara: președintele local al Federației Ecologiste

din România, Mihail Alionescu, s-a autodenunțat la Curtea de Conturi că ar fi dat 10.000 de dolari pentru un loc în Parlament (loc pe care însă nu l-a obținut). Zvonuri despre cumpărarea fotoliilor parlamentare și a altor funcții de demnitari existau de mult, dar este pentru prima dată când avem de-a face cu o mărturisire. E drept, nu știm ce-ar fi făcut Alionescu dacă primea marfa contra banilor.

Iar dacă vom trece Oceanul Atlantic, vom descoperi că o companie americană comercializează, cu toată reclama de rigoare, produse din carne de om! Cică e bună doar cămășă celor de până în 40 de ani.

Mai puțin canibali, românii au inaugurat vânzarea locurilor în Divizia națională de fotbal (FC Baia Mare către FCM Bacău). Ce brânză fac echipele care

ajung ori rămân în Divizia națională – asta e altă poveste.

Ca de obicei, singurul care ține morțiș să fie contra curentului este Traian Băsescu, care a interzis vânzarea ziarelor în centrul Capitalei. Edilul-șef al Capitalei

nutrește probabil speranța că, având îngreunat accesul la presă, bucureștenii n-or să-l mai întrebe ce se mai aude cu eutanasierea, al cărei efect paradoxal, până acum, pare să fie cel al înmulțirii haitelor de maidanezi.

Gheorghe Funar, omul care adună în jurul numelui său tot mai multe obiecte neașteptate: plăcuțe, bănci tricolore, un drapel maghiar, pahare roșu-galben-albastre, ciolane, mai nou un gard și câteva trepte

RETRO

BEATRICE MOTAȘ ■

26.06. Scandal la M.Ap.N. din pricina unor afaceri cu terenuri ● Presa internațională critică Legea statutului maghiarilor de peste hotare ● Generalul Stănculescu a suferit un accident vascular cerebral ● Prețuri piperate pe Litoral.

27.06. Guvernul a scumpit drastic energia electrică și termică ● Pagube estimate la 327,5 miliarde de lei provocate de grindină și inundații ● Într-un top al corupției pe mapamond, România se află pe locul 69, la egalitate cu Venezuela.

28.06. Guvernul a solicitat anularea privatizării Combinatului de la Reșița ● Un deținut și-a înjunghiat gardianul în sediul Curții Supreme de Justiție.

29.06. S-a declanșat scandalul vilelor ce aparțin șefilor din poliție ● FC Baia Mare vinde Bacăului locul pe care-l ocupă în Divizia A ● PSD a fost primit cu brațele deschise la Internaționala Socialistă.

30.06.-01.07. Cetățenii Republicii Moldova nu mai pot intra în România decât cu pașaport ● Trei studenți români care studiază în SUA sunt propuși pentru premiul Nobel pe anul 2002 ● Pe ruta Galați-Oradea, locomotiva unui tren accelerat a luat foc ● Nădia Comănești a obținut cetățenia americană ● Ion Iliescu

a luat ceaiul, la Versoix, împreună cu Regele Mihai ● Un nou prilej de scandal: cercetarea dosarelor de securitate ale preoților.

02.07. O femeie din București a fost mușcată grav de un câine rasa Pitbull ● În Gara de Nord, o cerșetoare a răpit un bebeluș ● Rezervele BNR sunt de 4,4 miliarde de dolari ● Cresc prețurile la mare ● A început admiterea la licee ● Doi polițiști bucureșteni au fost arestați pentru luare de mită.

03.07. În lacul Snagov a fost pescuit un... crocodil ● La conferința „Orașele Europei” de la Viena, Traian Băsescu s-a lansat în atacuri la adresa lui Adrian Năstase.

04.07. Poliția a început audierile în cazul privatizării Romtelecom ● Un italian a fost rupt în bătaie de polițiștii brașoveni ● Bancherii susțin necesitatea reformei monetare.

05.07. Situație gravă la Rodipet; directorul general George Musliu a demisionat ● Se vinde sediul Elvila ● Radu Sârbu a fost interogat timp de șase ore ● Pericol de explozie la o conductă aparținând Petrotel Lukoil.

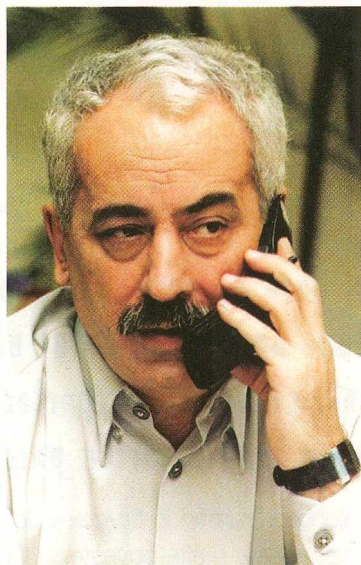
06.07. Andrei Marga și-a dat demisia de la conducerea PNȚCD ● Cinci elevi români participanți la Olimpiada Internațională de Fizică au obținut diplome și

În fine, știrea că Ucraina va exploata petrolul proaspăt descoperit în platoul Mării Negre, în zona Insulei Șerpilor, intră și ea dacă nu la capitolul „vânzări”, atunci măcar la acela de „chilipiruri”. Atunci când, după Decembrie 1989, s-a ridicat pentru prima dată problema Insulei Șerpilor, destui au fost cei care au ridicat din umeri: „Și ce să facem noi cu un petec pustiu de pământ?”. Noi? – nimic. Ei – petrol.

DEZPRIVATIZAREA DE VARĂ

Tabloul estival al României anului 2001 se înscrie, altfel, în coloratura obișnuită. Curtea de Conturi a descoperit că jumătate din firmele luate la întrebări își diminuaseră ilegal capitalul social deținut de stat prin defunctul FPS. Asta înseamnă privatizare pe șest, probabil în favoarea directorilor de ieri – „managerii” de azi. În schimb, privatizarea pe față continuă să fie ținta suspiciunilor: Guvernul a decis, la presiunea sindicatelor, să atace în instanță trecerea combinatului siderurgic de la Reșița în proprietatea americanilor de la Noble Ventures. Cică ai naibii capitaliștii nu și-au ținut promisiunile.

De altfel, nu numai privatiză-

Radu Vasile trebuie să explice faza cu comisionul firmei de consultanță în privatizarea Romtelecom

rile recente și cele proiectate se află în colimator, ci și cele care se terminaseră de mult și păreau bătute în cuie. Sorin Panțîș, Radu Sârbu, Radu Vasile și compania trebuie să dea declarații despre vânzarea Romtelecom, prezentată la vremea respectivă drept „privatizarea secolului”. Ce-i drept, între timp s-a schimbat secolul.

Una peste alta, ce desprindem noi? Privatizările din România postcomunistă sunt, ca-n legile lui Murphy, de trei feluri: ilegale, imorale și care îngrășă (pe unii). Cu acest mesaj în față, n-avem dreptul

să ne facem cruce că o bună parte din populație tânjește după vremea când se lua curentul și mașinile circulau în week-end în funcție de paritatea numărului de înmatriculare.

O PILĂ, O VILĂ ȘI BĂȚAI FĂRĂ MILĂ

Lunga vară fierbinte a lovit și în Poliție. A plouat cu crime oribile, incesturi soldate cu copii-nepoți și alte asemenea delicatitudini. Ca să nu fie mai pre-

Ioan Rus, ministrul de Interne, a trecut la inventarul casuțelor ridicate de subordonații săi. Așteptăm concluziile

jos, unii polițiști s-au apucat și ei să cotonogească oamenii, acțiune soldată, între altele, cu un scandal internațional – cel al italianului Massimo Lucarini, confundat cu banditul Răcoare (nume predestinat!).

Enervată, presa a declanșat campania „vilele polițiștilor” (preluată din mers și de ministrul Ioan Rus), prin care am aflat ce pălățele se pot ridica dintr-o biată leafă de om al legii. Bomboana pe colivă a pus-o locotenent-colonelul Nistor Cărbunaru, șeful serviciului de cercetări penale din IJP Neamț, care a declarat public că de zece ani promovările în Poliție se fac pe pile. Pe bune?! În România?! Cine s-ar fi așteptat?!

A FOST ODATĂ UN SENIOR

Primul cap de afiș al lunii iulie a fost bulibășeala petrecută pe neașteptate în ceea ce mai rămăsese din PNȚCD. La doar câteva zile după ce revista noastră scria „țărâniștii nu mai dau nimic”, aceștia au dat un scandal: Andrei Marga a demisionat prin fax, fostul fiu risipitor Victor Ciorbea a devenit președinte interimar, Vasile Lupu și Cătălin Chiriță s-au supărat și, drept urmare, au fost excluși

mențiuni ● La IJP Alba au fost retrogradați patru colonei ● Cataramă este acuzat că ar fi ucis o prostituată ● Executivul a aprobat crearea parcului tematic Dracula Land în zona Sighișoara.

07-08.07. Grav accident aviatic cu trei victime în pădurea Remetea de lângă Joseni ● Victor Ciorbea este noul lider al PNȚCD, Vasile Lupu și-a dat demisia din funcția de vicepreședinte al partidului, iar Călin Cătălin Chiriță a fost suspendat.

09.07. Günter Verheugen a declarat că de la 1 ianuarie 2002 românii vor putea călători fără vize ● Termoelectrica amenință că întrerupe apa caldă în București

● Un kilogram de grâu costă 3.200 lei ● Toți absolvenții Liceului Teoretic Basarabi – județul Constanța au picat la bacalaureat.

10.07. Eugen Mihăescu este noul ambasador al României la UNESCO ● Un român a inventat motorul care nu consumă nimic.

11.07. Judecătorul Viorel Burzo a fost condamnat la 4 ani închisoare ● Crește infracționalitatea la frontieră ● În ultimii 10 ani, populația României a scăzut cu 700.000 de persoane.

12.07. O elevă din Prahova este gravidă la numai... zece ani ● Ucraina forează țiței în vecinătatea Insulei Șerpilor ● Escroci români vând bijuterii false

în Siberia ● În județul Botoșani s-a descoperit o rețea de trafic cu carne de cal.

13.07. Încă un MIG 21 Lancer s-a prăbușit ● În primele șase luni s-au comis 300 de crime și s-au înregistrat 3.000 de furturi de mașini și de alte bunuri ● Ministrul român de Externe Mircea Geoană s-a întâlnit la Snagov cu omologul său ungar Janos Martonyi ● Olimpicii români au luat cinci medalii la Washington ● Baroneasa Emma Nicholson – din nou la București.

14-15.07. La Pitești, un militar în termen a evadat cu armamentul din dotare ● Vasile Lupu și Călin Cătălin Chiriță au fost excluși din PNȚCD ● Un preot din Ilfov a fost prins la furat de benzină ● Site-ul admiterii în liceu a fost agresat de 7.450 de hackeri ● Bucureșteanul Brumărescu și-a recăștigat casa cu sprijinul Curții Europene.

16.07. Premierul israelian Ariel Sharon a declarat că țara sa sprijină intrarea României în NATO ● Peste 7.000 de elevi au fost respinși la examenele de admitere în liceu ● A fost furată limuzina reprezentantului comercial al Federației Ruse ● Eddie Irvine, pilotul de Formula 1, a cumpărat șalupa lui Ceaușescu pentru 200.000 de dolari ● Casieria Mitropoliei Moldovei și Bucovinei a fost spartă de un polițist ● Firmele vor avea cazier fiscal ● Vama Albița a fost dotată cu

din partid, conducerile filialelor fidele lui Marga au fost suspendate și cele două părți și-au anunțat cele două congrese – scenariu binecunoscut de pe vremea PNL-Q și PNL-C.

Profitând de ocazie, Ion Iliescu s-a dus să-și ia ceaiul la Versoix, că tot era prin cartier, iar PSD a devenit, în sfârșit, invitat permanent la Internaționala Socialistă, deși nu se înregistrase încă la tribunal.

Unde ești, Coposu, Doamne...?

JUSTIȚIA SUB CANICULA

Între timp, așa cum *Flacăra* anticipase, abia extrădat din Elveția, Sever Mureșan a fost pus în libertate. La rândul lui, Gabriel Bivolaru a scăpat, prin grația Curții Supreme de Justiție, de interdicția de a părăsi Capitala, deși este cercetat pentru un prejudiciu de 300 de miliarde de lei adus BRD. Lărghețea justiției n-a apucat să-l bucure însă și pe Victor Athanasie Stănculescu: proaspăt beneficiar al recursului în anulare și, drept urmare, reîntors în România, generalul a suferit un sever accident vascular cerebral, un fel de ironie a sortii față de legendara tragere în ghips.

Singurul pentru care justiția

Viorel Burzo este primul magistrat condamnat. Se pregătește...

n-a vrut să închidă ochii a fost, culmea, un judecător: Viorel Burzo, ex-președintele Secției Penale a Curții de Apel Cluj, a devenit primul magistrat condamnat, primind cadou de la CSJ patru ani de închisoare pentru trafic de influență.

DE LA ALTAR LA DOSAR

Într-o bună zi, Comisia parlamentară de control a SRI ce s-a gândit ea? Dacă tot ieși, după enșpe ani de amânări, legea lu' nebunu' ăla de Ticu, ce-ar fi s-o amendăm un pic? Mai exact, să rămână la secret tumătorii din Biserica. Primul apărător al acesteia a fost liber-cugetătorul de la Cotroceni, care tăcea inteligent

de oarece vreme, dar acum s-a trezit zicând că așa e corect, că doar Biserica nu aparține structurilor statului. Hopa! În schimb, să înțelegem, celelalte categorii profesionale prevăzute a fi căutate la dosar aparțin structurilor statului, – bunăoară ziaristii ori avocații? Vrabia mălai visează sau gura păcătoșului adevăr grăiește?

În gâlceava care a urmat ne-a lăsat cu gura căscată preasfinția sa Vicențiu Ploieșteanu, care, în *Orient Express*-ul lui Stelian Tănase (de departe cea mai bună emisiune de pe toate posturile TV), nu mai avea mult până să-i ia la palme pe cei care nu erau de acord cu el. Părinte, temperanța este una din primele virtuți creștine...

Haideți să ne lămurim: Legea Ticu prevede deconspirarea turătorilor care sunt **factori de influență cu veleități moralizatoare**. Asta e tot. N-o să le ia nimeni capul, dar nici nu e normal să primim sfaturi de viață fără să știm cine ni le dă.

ROMÂNII ÎN BLOCK-START-URI

Altfel, toate sunt cum v-ați obișnuit: numeroase cazuri de intoxicații cu ciuperci, inclusiv decese, pentru că, sărac, românul e dispus să bage orice în gură (las' că și ce scoate din

gură...); frații de dincolo de Dunăre ne-au pricopsit cu un posibil caz de ESB („boala vacii nebune”) – de remarcat că România a rămas printre puținele țări europene în care bovinele nu s-au ținut (o fi fondul genetic mai sănătos – la animale, că la oameni...); câinele Partidului Democrat, celebrul Vasile (nici o legătură cu călugărul lui Emil Constantinescu – sau mai știi?...) a dat de gustul libertății, dar a fost recuperat dintr-o benzinărie (probabil vroia să inițieze o afacere, dracu' știe ce-o fi învățat în Aleea Modrogan); a trecut capacitatea, a trecut admiterea la liceu (computerizată!), a trecut bacalaureatul, o să treacă și admiterea la facultăți, iar la sfârșitul ciclului școlar, cei mai buni tineri or să treacă granița, mai ales că, în fine, Comisia Europeană a recomandat ridicarea vizelor pentru români începând cu 1 ianuarie 2002.

Această ultimă informație este, vorba tovarășului Nicolae Ceaușescu, hotărâtoare. Dacă se va pune în practică va rezolva absolut toate problemele, căci puținul care se produce, cele câteva locuri decente în care poți să-ți faci concediul ori fotoliile parlamentare se vor împărți mult mai bine la o populație decimată.

un câine antidrog evaluat la 20.000 de dolari.

17.07. Au revenit nemții pe Litoral ● A început demolarea chioșcurilor din Colentina, Pantelimon și Titan ● Lucian Pintilie este eliberat din postul de director al Studioului de Creație Cinematografică și... pus să dea concurs ● La Ierusalim s-a produs o explozie chiar în fața hotelului unde Adrian Năstase urma să se întâlnească cu Shimon Perez ● Președintele Ion Iliescu a promulgat Legea privind acordarea unor drepturi foștilor șefi ai statului.

18.07. Pe DN 1, o femeie a fost călcată de zeci de mașini ● La Timișoara, tavanul unui salon s-a prăbușit peste bolnavi ● Prin sentința Tribunalului din Caraș-Severin, Noble Ventures își pierde puterea de decizie în cadrul Combinatului Siderurgic Reșița ● Se amână privatizarea Sidex.

19.07. În timpul vizitei lui Ion Iliescu la Varșovia, a fost furată mașina gărzilor însărcinate cu paza președintelui ● Cehul Priplata, acuzat în afacerea Tepro, a fost eliberat din pușcărie ● Se vând rechini în Obor ● În comuna Foeni-Timiș s-a descoperit o locuință datând de 6.500 de ani ● A fost destituită întreaga conducere a Secției 11 Poliție din București ● Incendiu de proporții la „Forex” – Ghimbav ● BNS a cerut să nu se mai impoziteze ajutoarele de înmormântare ●

Continuă scandalul adopțiilor ilegale.

20.07. Marș și miting de protest al sindicaliștilor de la Roman – Brașov ● Sute de tineri s-au bulucit la Ministerul Muncii pentru a obține drept de muncă în Germania ● Cutremur în Vrancea de 5 grade pe scara Richter ● Pensiile sub 5 milioane de lei nu vor mai fi impozitate ● La Jilava a început construcția primului China Town din România ● Florentin Petre s-a curentat la pescuit ● Se redeschide scandalul manualelor alternative ● Guvernul șterge datoriile Combinatului Sidex ● Premierul Adrian Năstase a hotărât ca Lucian Pintilie să rămână pe funcție ● Sturionii din Deltă au ajuns până în Someș.

21-22.07. S-a stins din viață regizorul Vlad Mugur ● În sectorul 5 al Capitalei, schimburi de focuri între două clanuri rivale de rromi; altă bătaie între rromi la Constanța ● Adrian Năstase a lansat „cravata guvernamentală” ● Viorel Hrebenciuc a suferit un atac de cord.

23.07. Premierul francez Lionel Jospin se află în vizită la București ● 2.470 de români au primit, în ultimele șase luni, cetățenie ungară ● Este urmărită pentru luare de mită judecătoria bihoreană Mariana Roșca ● A fost privatizată Banca Agricolă ● Gică Hagi a invitat reprezentanții presei la un dineu.

Regele Simeon al II-lea primește mandatul pentru formarea noului guvern de la presedintele bulgar Petar Stoev

În Bulgaria

Regele nu domnește, dar GVERNEAZĂ

Text: BAZIL ȘTEFAN ■
Foto: EPA.- ROMPRES ■

La 12 iulie, după o îndelungată chibzuință sau, mai degrabă, ezitare, regele Simeon al II-lea al Bulgariei a acceptat nominalizarea sa drept candidat, din partea Mișcării Naționale ce-i poartă numele și care a câștigat alegerile generale din 17 iunie, pentru funcția de prim-ministru. Trei zile mai târziu, președintele Petar Stoev îi înmâna ucazul oficial prin care îl însărcina cu formarea noului guvern bulgar. Presupunând că misiunea de formare a guvernului va fi dusă la îndeplinire cu succes, bulgarii vor intra în istorie cu o premieră absolută, dar și teribil de ciudată: ei vor readuce la putere pentru

prima dată un monarh din Europa răsăriteană alungat de la tron de comuniști, dar fără a-i reda tronul. În același timp, Simeon al II-lea va fi primul monarh din lume care acceptă să fie șeful guvernului într-o republică, dând peste cap regula arhicunoscută potrivit căreia „regele domnește, dar nu guvernează”. Simeon al II-lea va fi, dimpotrivă, un rege care nu domnește, ci guvernează!

Cititorii noștri își aduc, desigur, aminte că n-a lipsit mult ca România s-o ia înaintea bulgarilor în această privință, cu ani în urmă, când liberalii noștri propuseseră, cu toată seriozitatea de

care sunt în stare, ca partidele de centru-dreapta să-l desemneze drept candidat comun la președinția României pe... Regele Mihai.

În momentul în care s-a decis să se avânte în politică, întemeind Mișcarea Națională căreia i-a conferit numele său, Simeon al II-lea avea în vedere funcția de șef al statului. Curtea Constituțională de la Sofia a respins însă candidatura sa. (O condiție esențială pentru depunerea candidaturii la acest post este aceea ca aspirantul să fi avut domiciliu stabil în Bulgaria în ultimii cinci ani, iar Simeon al II-lea nu îndeplinea această condiție.)

„Este o sarcină extrem de dificilă și complicată, dar cu bunăvoință și ajutorul tuturor și cu gândul numai la binele poporului sper să putem îndeplini ceea ce am promis alegătorilor”, a declarat el.

Simeon II de Saxa-Coburg-Gotha este, desigur, conștient de riscul pe care și l-a asumat. Devenit „țar” (termenul bulgar pentru rege) în 1943, la vârsta de numai șase ani, după decesul (în condiții suspecte) al tatălui său, Boris, el nu a apucat nici măcar să înțeleagă exact ce înseamnă cuvântul „a domni”, fiindcă trei ani mai târziu comuniștii l-au obligat să părăsească țara în urma

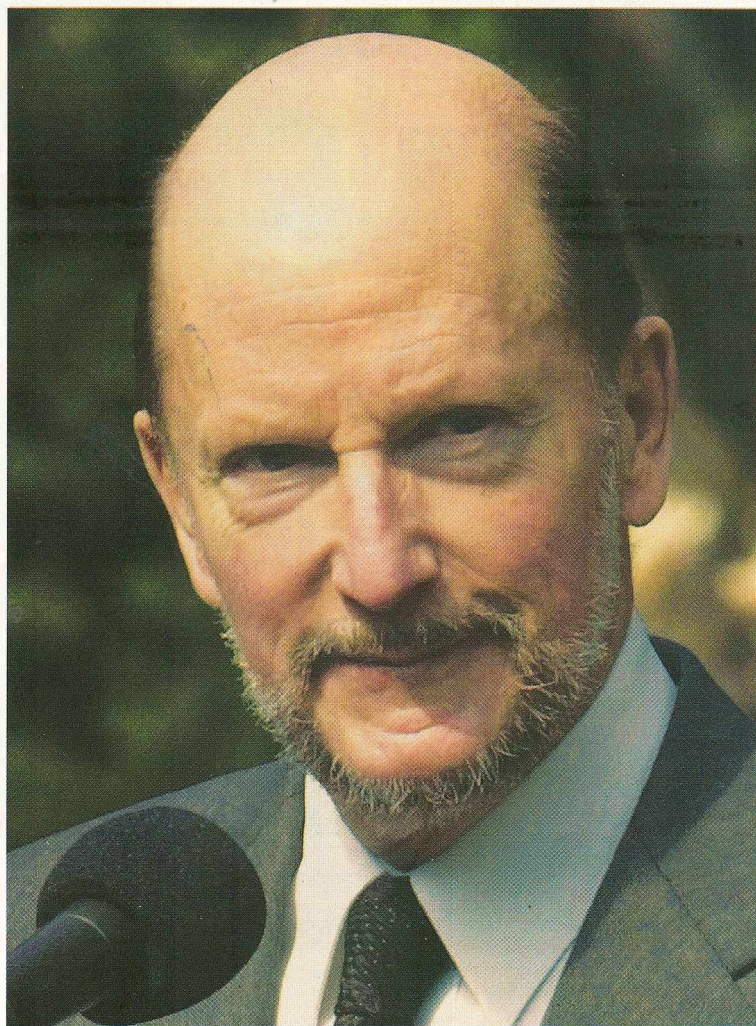
unui referendum de abolire a monarhiei. Referendum aranjat rapid de regimul lui Gheorghe Dimitrov (fost șef al Cominternului stalinist) așa încât rezultatele lui să fie pe placul taylorului de la Kremlin. Fără a fi abdicat vreodată (fiindcă, spre deosebire de Mihai I, el era minor la data alinării de pe tron și nu putea semna acte oficiale, care erau promulgate în numele său de un consiliu de regentă, cum s-a întâmplat între 1927 și 1930 și în România), Simeon al II-lea a putut reveni pentru prima dată în țară abia în 1996, după exact 50 de ani. A devenit însă repede foarte popular, poate și datorită faptului că nu domnise efectiv, ci doar formal și de aceea nimeni nu-i putea atribui vreo vină pentru cele întâmplate în țară. Dar în mod sigur și pentru că ținuta lui demnă, aristocratică, viața ireproșabilă pe care a dus-o timp de peste 50 de ani ca persoană civilă și prezența sa în consiliile de administrație ale unor firme occidentale i-au impresionat pe bulgari.

Autoritățile sofiste nu au avut încotro și i-au restituit, în cele din urmă, câteva proprietăți, așa încât în anul de grație 2000 Simeon al II-lea s-a putut instala într-un palat din Vrania, o suburbie a Sofiei. Deși fondată abia în aprilie a.c., cu numai două luni înaintea alegerilor legislative, Mișcarea Națională Simeon al II-lea (MNS II) a reușit să se plaseze clar pe primul loc, obținând exact jumătate din mandatele parlamentare. Teoretic, Simeon ar fi putut propune o altă personalitate din MNS II pentru a forma guvernul, dar practic era imposibil: opțiunea electoratului pentru MNS II viza atât de clar persoana sa, încât „țarul” nu mai putea da înapoi.

Oricum, fapt este că fostul rege copil s-a supus cuminte verdictului umelor, ca un politician de profesie. Datorită ine-

ditului situației, acțiunea sa politică va fi urmărită, în mod sigur, cu mult interes în toate capitalele lumii, unde, la fel de sigur, Simeon al II-lea va beneficia de o deosebită atenție și simpatie. Primul hop serios este chiar constituirea și prezentarea guvernului. Aici apare deja o problemă: criza de timp. Guvernul trebuie prezentat și investit la 24 iulie. Simeon al II-lea a ezitat prea mult cu luarea deciziei de acceptare a misiunii de formator și nu a putut începe negocierile de alcătuire a cabinetului decât la 16 iulie. La prima vedere, misiunea sa nu este deloc insurmontabilă, deoarece Mișcarea pentru Drepturi și Libertăți, formațiunea politică a minorității turce, și-a declarat disponibilitatea de a participa la guvern și cele 21 de mandate ale MDL, adăugate celor 120 ale MNS II ar da o majoritate parlamentară de 59%, destul de funcțională. Simeon al II-lea ar dori însă un guvern de largă reprezentare, care să includă și fosta coaliție guvernamentală conservatoare Forțele Democratice Unite (FDU), pentru a putea aborda cu mai multă forță problemele reformei. Ba, dacă ar convinge și FDU să participe la guvernare, Simeon al II-lea ar putea, teoretic cel puțin, să modifice și Constituția și, dacă populația l-ar urma, să restaureze monarhia. Numai că FDU refuză să participe la guvernare alături de MDL.

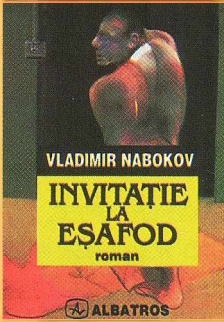
Dar cele mai mari greutăți îl așteaptă în domeniul economic. Bulgaria este o țară stabilizată întrucâtva, dar cu chiu cu vai, după marea prăbușire din 1997, și stabilizată la un nivel care înseamnă sărăcie. PIB-ul său pe locuitor este aproape identic cu cel al României. La unii indicatori, ca venitul mediu lunar sau rata inflației, bulgarii stau ceva mai bine, dar la alții stau mai rău decât noi. Șomajul, de pildă, afectează 18 la sută din popu-

lația activă, față de aproximativ 10% în România, iar datoria externă a atins 80% din PIB, nivel mult mai înalt decât în România. Serviciul datoriei externe va înghiți în 2001 și 2002 câte un miliard de dolari.

În această situație, în campania electorală Simeon al II-lea a făcut promisiuni pe care adversarii săi politici le acuză de populism, convinși că nu vor putea

fi respectate: de a ameliora nivelul de trai în decurs de 800 de zile și de a declara război corupției. „Dumnezeu să-l aibă în pază! Bulgaria este ruinată, iar populația își pune toate speranțele în el și nu este dispusă să aștepte prea mult”, declara profesorul de economie Ivan Anghelov. Ca membru al Academiei, Anghelov știe ce spune. Vin zile grele pentru Simeon.

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
500.000 lei

ALBATROS

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
7 septembrie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALBATROS

Albatros

"ROMÂNIA NU ESTE ÎNCĂ O TARĂ BANCARIZATĂ"

George Arion în dialog cu dl Ion Nițu, Vicepreședinte la Banca Comercială Română

George Arion: *Domnule Vicepreședinte, cum a reușit BCR să se mențină de atâta timp ca o bancă solidă, serioasă, care inspiră în continuare încredere?*

DI Ion Nițu: Întrebarea dv. îmi amintește de aceea pusă de doi experți ai Băncii Mondiale acum trei ani, când au făcut o evaluare a BCR: „Cum este posibil ca într-o economie în care totul cade, dv. să nu aveți probleme?”

Nu știu dacă e simplu, dar am urmărit niște principii. Am căutat să creăm acea gamă de

Am venit cu certificate de depozit – acte cu valoare, pe care este trecută suma; la scadență ea se ridică împreună cu dobânda.

Am început serviciile către populație pentru transferuri, pentru a-și primi pensiile.

Am introdus card-urile; am făcut tot ce este posibil ca să ne atragem clienții.

– Așa ați atras resurse.

– Pe de altă parte, încă din 1991, BCR a început să facă o selecție a clienților săi. Marilor clienți cu probleme nu le-am mai oferit serviciile noastre de

– Ce înțelegeți prin clienți cu vocație pentru creditare?

– Vocație, pentru creditare are acel client căruia îi trebuie bani pentru a produce servicii și produse cerute de piață și care, în urma vânzării lor, poate ram-bursa creditul.

– Au fost presiuni politice asupra BCR ca, de exemplu, asupra BANCOREX?

– Nu. Nici nu avea cum să se întâmple asta. Vă semnalează însă un paradox.

– Care?

– Dacă vă uitați astăzi la marile societăți de stat, despre care s-a tot spus că au fost creditate de băncile românești, întâlnim multe bănci străine. A ajuns să fie azi o luptă pentru marile companii de stat.

Priviți la PETROM; orice bancă străină stabilită în România îi oferă credit pentru că este o societate viabilă, care promite, care a depășit momentele dificile și care este

răvniță. Același lucru – la ALRO-Slatina, la Șantierelor navale, Romgaz etc. Cum vă spuneam, i-am oprit lângă noi pe acei clienți mari, de stat, dar care au mers bine; deci, cine putea să facă presiuni de vreme ce era vorba despre clienți viabili pentru care „ne băteam” ca să-i avem, să le oferim serviciile!

Nu, nu au fost presiuni.

– Mă refeream la persoane particulare.

– Pentru persoane particulare, cu atât mai puțin, deși 72% din creditele BCR sunt pentru sectorul privat. Dar să vă spun ce înseamnă sector privat la noi: din cei aproape 350.000 de clienți persoane juridice (Banca având 2,5 milioane clienți în total!), 90% sunt IMM. Acestea nu au nevoie de credite foarte mari și fiind multe există o disipare a riscului pe mai mulți agenți.

„AM FĂCUT O SELECȚIE A CLIENȚILOR”

produse pentru toată lumea, accesibile oricărui client al nostru și care să vină în întâmpinarea nevoilor lor.

Avem depozite pentru populație – o lună, trei luni, șase luni, un an, în lei și în valută.

creditare și ne-am retras treptat-treptat din activitatea lor cu acest produs. Ei au migrat către alte bănci, având în continuare aceleași probleme.

Am selectat deci clienții cu vocație pentru creditare.

Poate că și acesta a fost unul din punctele forte ale BCR.

– Domnule Vicepreședinte, cum se conduce o bancă? Prin ce este diferit manageriatul unei bănci de cel al unei alte firme (firește, în afară de specificul domeniului în sine)?

– Managementul unei bănci este un management colectiv. La noi, există un Comitet director format din cinci persoane, un Președinte, patru Vicepreședinți care se consultă, care iau hotărâri împreună, fiecare luând însă și decizii personale în sectoarele pe care le conduc.

Deosebiri de alte societăți? Noi lucrăm cu un mare grad de risc. Orice societate o face, dar noi lucrăm cu banul și oriunde se lucrează cu banul, riscul este mai mare, pornind de la riscul de fraudare până la cel de plasare și recuperare. De aceea este un specific al managementului general în sectorul bancar. Gândiți-vă că trebuie să adunăm resursele, să le plasăm, să onorăm obligația de a le înapoia la termen sau la cerere celor de la care le-am adunat; plus o dobândă; plasarea trebuie făcută în asemenea afaceri și proiecte încât să fie posibilă înapoierea banilor la termen plus dobânda.

Subliniez încă o dată, în domeniul bancar se lucrează mai mult în vecinătatea riscului, acesta fiind prezent în diferite forme: risc de lichiditate, risc de solvabilitate, risc valutar, risc de creditare, risc operațional etc. De aceea trebuie să fi un foarte bun și atent manager, să cunoști toate riscurile și să știi să le preîntâmpini, să crezi mediul care să împiedice apariția lor, iar, dacă totuși se produc, asta să se întâmple doar pe o anumită latură care să nu afecteze întreaga activitate a băncii.

– Există un specific al BCR în cadrul sistemului bancar din România?

– BCR este o bancă comercială; este și o bancă universală, având în vedere că are și o direcție de piețe de capital, deci nu lucrează numai pe piața monetară. Suntem o bancă mare, puternică pe tot teritoriul României. Avem o rețea și în afara țării. La momentul actual are

Ne aflăm într-o continuă alertă pentru modernizare.

– Cum a reușit BCR să nu apară pe prima pagină a ziarelor în nici un scandal semnificativ, să zicem?

– Simplu. Ne-am făcut doar meseria.

– A contat și faptul că a fost întotdeauna condusă de profesioniști.

– Este adevărat, încă de la

„AM ANALIZAT CAUZELE CARE DUC LA PRĂBUȘIREA UNOR BĂNCI”

încă un număr de cinci participații la bănci din afară, din care la două este majoritară, la a treia are 50%, iar la celelalte două până în 20%.

Nu intru în amănunte, dar vă asigur că BCR este un grup bancar care se deosebește de celelalte bănci din România.

– Sunteți mulțumit de stadiul de modernizare a băncii în momentul de față?

– Domnule Arion, gândiți-vă că acum zece ani nu știam cum arată un calculator de birou, un PC, nu știam cum arată o transmisiune prin satelit, nu știam să facem o decontare prin SWIFT; lucram cu hârtia, cu creionul, iar astăzi am ajuns să fim totuși o bancă modernă. În lumea bancară eu cred că niciodată nu ajungi să spui „Sunt destul de modernizat!” Toate investițiile în domeniul electronic făcute pentru ușurarea activității bancare sunt depășite moral la perioade foarte scurte. De. aceea eu spun că suntem o bancă modernă în ceea ce privește calitatea și promptitudinea serviciilor, dar continuăm modernizarea și în ceea ce privește produsele care trebuie oferite populației. Dacă la început agenții economici doar depuneau bani la noi sau făceau împrumuturi, astăzi se pot folosi de o gamă foarte largă de servicii.

înființare banca a beneficiat de o echipă de profesioniști – nu numai la managementul superior, ci și la filiale, sucursale și la direcțiile din centrală. Sunt oameni formați aici, care au crescut odată cu Banca, bine pregătiți și în afară și în țară. Majoritatea personalului nostru are studii superioare economice sau, mai nou, Institutul Bancar Român unde se perfecționează permanent. De altfel însăși Banca are două mari centre de pregătire, la Brașov și București. Sunt cursuri noi pentru produse noi, pentru operațiuni noi, pentru care personalul trebuie să fie oricând pregătit.

– Ați scris o carte – „Managementul riscului bancar” – pe care, recunosc, mai mult am răsfoit-o, deoarece sunt străin de domeniu, dar unele pagini le-am citit cu mare interes. Care ar fi, în esență, ideea lucrării dv?

– Când mi-am propus să scriu această carte, am plecat de la ideea că în România sistemul bancar avea niște sincope. Banca COLUMNA nu mai funcționa, banca DACIA FELIX nu mai funcționa, CREDIT BANK la fel, altele mergeau destul de prost, altele dădeau faliment... Am studiat cu multă atenție fenomenul și m-am gândit să aștern pe hârtie cauzele

ITINERAR PROFESIONAL

În anul 1989 dl Ion Nițu era Director financiar al Centralei industriei tricotajelor; după decembrie '89 – adjunct al ministrului Industriei ușoare; Vicepreședinte la Banca Comercială Română. Este autorul mai multor lucrări despre riscurile bancare, gestiunea resurselor, credite, audit bancar.

care duc la această prăbușire, cauzele care duc la slăbirea unor bănci.

Întâi am făcut o clasificare a managementului vorbind despre el de la începutul istoriei până la cel modern; apoi am analizat care sunt activitățile principale care trebuie gestionate într-o bancă.

Astfel a apărut în carte „Managementul activelor bancare”, „Managementul resurselor umane”, „Managementul riscului bancar” și nu în ultimul rând „Managementul performanțelor bancare”. Am atins, astfel, inevitabil, capitolul „Risc bancar” pe care l-am tratat pe tot cuprinsul cărții: apariția riscurilor, identificarea lor, chiar o clasificare a lor...

– Deci ați pus întâi răul în față pentru ca oamenii să se poată feri de el.

– Exact. A trebuit să arăt cauzele a ceea ce se întâmplase în acea perioadă în sistemul bancar. Este adevărat, am pus răul înainte, dar nu pentru noi.

– Cum vi se pare sistemul bancar în România?

– Dacă vorbim despre sistemul bancar trebuie să spunem că acela de astăzi nu este cel de anul trecut, nu este cel de acum

– Economia are foarte mare nevoie de finanțare, deci loc pentru cât mai multe bănci există. De asemenea, nu uitați că România are douăzeci și trei de milioane de locuitori și nu este o țară bancarizată. Vă mai dau un exemplu: dacă în țările dezvoltate, creditul în PIB merge de la 40% la 60%-70%, la noi el nu este decât de 15% din PIB. Deci, repet, este destul

„ÎN ANUL 2000, BCR A AVUT UN PROFIT NET DE 114.000.000 USD”

doi ani sau trei. Unele bănci au dispărut, altele s-au înființat de curând, se simte tot mai mult concurența băncilor străine și puternice cum este SOCIÉTÉ GÉNÉRALE care a devenit acționar majoritar al BRD. Gândiți-vă că BANCA AGRICOLĂ a fost cumpărată de Raiffeisen, care este de asemenea o bancă puternică și cu o rețea mare în România; au apărut ING, AMRO, CITY BANK, care au în spate bănci-mame puternice din Occident. În acest context afirm că actualul sistem bancar este unul competițional, deja puternic, unde au fost curățate băncile slabe și în care, probabil în viitor, băncile mici vor trebui să fuzioneze pentru a face față concurenței.

– Mai este loc pentru alte bănci?

loc în domeniul nostru, dar pentru bănci puternice, care să știe să atragă resurse și să le plaseze în economie.

– Vorbeați mai devreme despre clienții din România. Există o educație bancară la un nivel corespunzător în clipa de față?

– Clienții cresc și ei odată cu băncile, cu cerințele economiei de piață. Cu zece ani în urmă, nu știu câte persoane fizice intrau pe ușa unei bănci; de altfel cred că nici nu intrau decât cei care primeau valută din străinătate și era transmisă printr-o bancă. Astăzi situația este departe de cea de atunci. Oamenii au învățat cum să lucreze cu o bancă. Sigur că băncile au cheltuit enorm pentru a-și face cunoscute produsele, pentru a-i educa pe cei

cu care și pentru care lucrează. Clienții sunt de fapt parteneri de afaceri și orice bancă dorește să aibă parteneri pregătiți.

– Este benefică privatizarea BCR?

– Sigur că este benefică; dar nu oricum și nu cu oricine.

– Ținând cont de faptul că oferiți ceva solid!

– În anul 2000 BCR a avut un profit net de aproape 114 milioane de dolari, deci vorbim aici despre o bancă mare, puternică.

– Unde vă simțiți mai bine: în Bancă sau la catedră? (Jocul de cuvinte este întâmplător!)

– Întâi am vrut să fiu la catedră. Am făcut Școala Normală, am ieșit învățător, și astăzi predau la o facultate, dar viața mea este în Bancă. Probabil cu timpul, când mă voi retrage, voi fi mai mult la catedră ca să împărtășesc din experiența mea și altora.

Banca este un organism viu în care nu poți lăsa nimic de azi pe mâine și care te ține „în priză”, te obligă să fii și bine pregătit, să fii și un bun cunoscător al mediului bancar și nu în ultimul rând al economiei în care își desfășoară activitatea Banca.

– Este solicitantă munca într-o Bancă pentru cineva care se află în staff-ul ei?

– Este o muncă de dimineața până seara, deseori în fiecare zi a săptămânii (șapte din șapte), intensă, dar plăcută dacă îți iubești meseria.

– Nu aveți câteodată un sentiment de neliniște ținând cont că răspundeți de banii atâtor oameni?

– Când ești bine organizat, când știi că lucrezi cu oameni care au responsabilitatea gestionării resurselor, gestionarea plasamentelor – și, sincer vă spun, majoritatea în această bancă sunt foarte buni specialiști –, nu ai neliniști așa de mari. Exemplul cel mai apropiat (ca timp) este momentul mai 2000, când s-a încercat un „atac” la adresa Băncii, însă totul era așa de bine organizat și pus la punct, încât o dată în plus am demonstrat că suntem o bancă atât de solidă încât nu poate fi dezechilibrată de un asemenea cutremur.

– Domnule Vicepreședinte, vă plac banii?

– Ai mei sau ai băncii?

– Și unii, și alții. Vă place să-i administrați? Care este relația dv cu banii?

– Domnule Arion, dacă nu-mi plăceau, astăzi eram învățător sau predam la una dintre catedrele de la ASE.

Îmi plac așa cum olarului îi place să modeleze lutul, cum sculptorului îi place să cioplească în piatră, în lemn; îmi place să văd cum din această materie primă care este banul se fac produse care îi mulțumesc pe clienții noștri și, în același timp, fac din Banca la care lucrez o instituție rentabilă, eficientă.

România în pragul primei reforme monetare a mileniului

ÎN CĂUTAREA LEULUI PIERDUT

La mijlocul anului 2001, când parlamentarii se aflau în vacanță, iar ziarele nu prea mai știau ce să pună pe prima pagină, un frison a străbătut România, în ciuda vremii caniculare. Cineva, undeva, a pronunțat sintagma „stabilizare monetară”. Au urmat, inevitabil, precizările, revenirile și explicațiile. „Flacăra” încearcă acum să pună cap la cap detaliile legate de trecerea la „leul greu”, care va însemna tăierea unor zerouri, astfel încât 10.000 de lei vor deveni zece lei sau chiar un leu.

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ și M. FELIX ■

Un banc clasic relatează o tentativă de sporire a valorii leului. Unii propun ca în moneda națională să fie practicat un orificiu care să fie umplut cu aur – dar nu e destul aur. Alții zic să se facă două găuri, umplute apoi cu argint – dar nici din acest metal nu sunt cantități suficiente. Ideea finală este să i se facă patru găuri, neumplute cu nimic, și să fie vândut ca nasture metalic și care ar costa

mult mai mult decât un leu.

Lăsând gluma la o parte, memoria colectivă are amintiri dureroase despre precedentele reforme monetare din România. Istoria a reținut imagini halucinante în care femeile de serviciu de la cazinouri măturau maldărele de bancnote devenite inutilizabile.

În anul 2001, discuția despre „leul greu” a devenit publică odată cu vizita la București

a guvernatorului Băncii Poloniei, Jeczak Balacerowicz, care a împărtășit autorităților române experiența poloneză din 1995, când au fost tăiate trei zerouri din „coada” zlotului. Imediat, conform modelului mioritic, s-au declanșat zvonurile privind iminența unei măsuri românești similare. Cum confuziile tindeau să creeze o isterie națională, oficialii BNR au ieșit la rampă ca să explice ce și cum.

ECONOMIE

DICTIONAR

- **Deflație** = politică economică având ca obiectiv reducerea, blocarea sau temperarea creșterii prețurilor prin micșorarea treptată ori bruscă a cantității de bani aflați în circulație.
- **Denominalizare** = reducere a valorii nominale a semnelor bănești.
- **Flotarea cursurilor valutare** = cotarea liberă a monedelor naționale pe piața valutară, fără ca băncile centrale respective să fie obligate să intervină. Flotarea cursurilor valutare poate fi concertată (între câteva state) sau neconcertată, pură (fără intervenția autorităților naționale) sau impură.
- **Reformă monetară** = modificarea sau înlocuirea legii monetare și a altor acte normative privind sistemul bănesc dintr-o țară. În trecut, când în circulație se aflau monede cu valoare proprie deplină, reforma implica reducerea/majorarea greutateii acestora și/sau schimbarea aliajelor. În epoca modernă, în care circulă semne bănești (monede și bancnote) care au valoare convențională, reforma monetară revine la schimbarea definiției date unității monetare, prin devalorizare/revalorizare în raport cu aurul și cu celelalte monede (paritatea valutară).
- **Stabilizare monetară** = reformă monetară practică într-un sistem bănesc bazat pe etalonul aur-devize și pe circulația banilor de hârtie, prin care se tinde la realizarea stabilității monetare, respectiv lichidarea/reducerea inflației și revenirea la convertibilitate. Stabilizarea se poate face la nivelul puterii de cumpărare (caz în care este însoțită de devalorizare – în raport cu aurul) sau la un alt nivel (caz în care poate fi însoțită de deflație).

AȘEZAȚI-VĂ LINIȘTIȚI LA LOCURILE VOASTRE!

Prin consacrata și avizata voce a lui Adrian Vasilescu, BNR a precizat mai întâi că este vorba despre un proiect analizat cu atenție de doi ani încoace, brusca lui mediatizare în iunie 2001, fiind conjuncturală. De precizat că în intervalul menționat în România au avut loc alegeri, ceea ce făcea inoportună orice manevră de asemenea dimensiuni.

A doua precizare – esențială – făcută de consilierul guverna-

numărului mare de cifre cu care se operează în prezent. În același timp, este evident că și populația a ajuns la exasperare ducându-se la piață cu sute de mii de lei și fiind obligată să facă rapid calcule din ce în ce mai greoaie. În al treilea rând, situația a devenit greu controlabilă și la nivel național, câtă vreme masa monetară aflată pe piață a atins pragul aberant de 200.000 de miliarde de lei.

Mai mult decât atât: conform oficialilor BNR, trecerea la leul greu va însemna nu doar o simplificare a procedurilor finan-

este dificil de calculat. În schimb, atunci când același produs va costa trei lei, orice scumpire va provoca cel puțin o reținere din partea clientului.

MICI DIFICULTĂȚI ENORME

Toate acestea nu înseamnă că procesul nu va fi extrem de dificil, atât din punct de vedere tehnic, cât și psihologic. În ceea ce privește al doilea aspect, este evident că procesul va trebui să fie intens mediatizat, explicat și argumentat. Prima problemă a apărut deja: cum să-i spunem? Evitând termenii de tristă amintire, BNR pare să se fi oprit la acela de „denominalizare”, care, citând o replică istorică, sună ca dracu’, dar are în dicționar o definiție simplă: „Reducerea valorii nominale a însemnelor bănești”.

Problemele tehnice sunt mult mai complicate. Nu este vorba doar de retipărirea întregii mase monetare existente, la noile valori, ci și operațiunea efectivă de preschimbare. Cum în România se lucrează încă foarte mult cu bani lichizi, prea puține sume vor putea fi transformate doar pe hârtie, respectiv în conturile bancare, restul urmând a face obiectul unor operațiuni fizice pentru care, fără îndoială, vor trebui create servicii și ghișee speciale. În același timp, având în vedere viteza redusă de reacție a românilor (vezi declarațiile de venit global, preschimbarea unor diferite documente sau ridicarea carnetelor de asigurare) va trebui prevăzut un termen generos pentru întreaga operațiune.

Ușoară nu va fi aceasta nici din punct de vedere formal, documentaristic. Nu doar conturile bancare, ci și toate actele care implică bani fie vor fi refăcute, fie vor trebui să primească

ȘTAMPILĂRI ȘI CIOPĂRTIRI

Pe plan mondial, reformele monetare au cunoscut soluții din cele mai diverse. În 25 februarie 1919 în Cehoslovacia s-a declanșat ștampilarea bancnotelor aflate în circulație. Jumătate dintre acestea au fost convertite ulterior în rente de stat nenegociabile, astfel încât masa monetară a fost redusă cu 50%.

La reforma din 7 aprilie 1922 operată în Grecia bancnotele au fost pur și simplu tăiate în două. Jumătatea din stânga a fiecăreia a continuat să circule, cu valoarea înjumătățită, în vreme ce jumătățile drepte au fost colectate de stat, care a eliberat în schimb titluri de rentă.

După cel de-al doilea război mondial, în lume au avut loc numeroase reforme monetare, efectuate după diferite metode. Criza monetară din anii '70 și trecerea la flotarea generalizată a cursurilor valutare a dus la renunțarea în fapt a definiției legale a unității monetare în raport cu aurul, iar reformele monetare s-au restrâns, cunoscând o nouă „modă”, după 1989, în fostele state socialiste, care încearcă să intre în ritmul economic și financiar al Occidentului.

anexe ori clauze pivoare la noile valori.

Nu în ultimul rând, este de văzut ce seisme va provoca manevra înainte de a fi luată: e foarte posibil ca românii să se arunce pe cumpărat valută (ceea ce ar antrena explozia cursului de schimb), aur și alte valori (determinând creșterea tuturor prețurilor). Această atitudine ar putea fi luată mai ales

Adrian Vasilescu
ne dă asigurări că operația
va avea loc sub anestezie,
adică fără dureri

torului BNR este aceea că nu va fi vorba de nici un fel de confiscare de monedă, banii urmând să fie schimbați în întregime, indiferent ce sume deține o persoană sau o firmă.

Celelalte precizări ale BNR au vizat utilitatea și inevitabilitatea procesului. Primele care s-au plâns au fost Băncile, care s-au văzut silite să cumpere programe de calculator mai puțin performante, dar adaptate

Mugur Isărescu, omul care ar putea intra
în istorie ca autor al primei reforme
monetare a mileniului, se abține
deocamdată de la orice comentariu

ciare, ci va avea și un efect anti-inflaționist, frânând avalanșa creșterii prețurilor. Ei argumentează acest lucru prin faptul că, așa cum o arată analizele efectuate, în România inflația este în proporție de 60 la sută inerțială, adică subiectivă. Mai pe românește – e foarte ușor pentru un producător ori comerciant să sară de la 30.000 de lei la 30.900, întrucât pentru cumpărător procentul de scumpire

de către reprezentanții mafiei economico-financiare, care în caz contrar ar trebui să vină la schimb cu sume de bani despre care preferă să nu se știe că le posedă...

**Daniel Dăianu, fost ministru de
Finanțe, consideră că lucrurile trebuie
chibzuite cu mare grijă**

Cât privește costurile reformei, deocamdată ele nu au fost calculate, dar se știe că la reforma monetară din Franța statul a cheltuit peste 50 de milioane de

dolari doar pentru tipărirea noilor bancnote, iar apropiata trecere la euro costă statele membre UE între 50 și 100 de milioane de dolari.

Un cuvânt greu de spus va reveni Băncilor, instituții care, de altfel, au declanșat discuția despre reforma monetară. După ce BNR a lăsat să se înțeleagă că procesul va dura 12-14 luni, Radu Grațian Ghetea, președintele Asociației Române a Băncilor, a declarat: „Acest fapt ne pune pe gânduri. Ar trebui ca această decizie să se ia azi”, el susținând de asemenea că „societatea românească este pregătită să treacă printr-o astfel de reformă, cum au făcut și alte țări”.

UN TERMEN „FOARTE NEFERICIT”

Daniel Dăianu, fost ministru de Finanțe, consideră că preocuparea Băncilor față de situația actuală este justificată, întrucât se operează tot mai greu cu actualele sume. În același timp, el a declarat pentru *Flacăra* că prudența Băncii Naționale, care a anunțat că trecerea la „leul greu” nu se va petrece în nici un caz anul acesta, este perfect explicabilă,

ținând cont de dificultățile tehnice ale procesului. Daniel Dăianu subliniază faptul că economia românească se bizuie foarte mult pe numerar, „se circulă cu sacii”, mai ales în economia subterană, ceea ce face ca actualul sistem să necesite o schimbare. Momentul optim al acesteia rămâne însă de discutat, susține Dăianu. Cum proiectele guvernamentale prevăd că obiectivul unei inflații anuale „de o singură cifră” (deci sub zece la sută) ar putea fi atins în 2004-2005, este de văzut dacă reforma monetară nu ar trebui operată după acest moment. Altfel, ar însemna ca în 2002 cursul de schimb să devină de trei lei pentru un dolar, pentru ca în 2005 să ajungă la șase lei.

Daniel Dăianu mai atrage atenția asupra faptului că, probabil, o vreme cele două seturi de valori vor coexista (așa cum s-a întâmplat de pildă în Franța anilor '60, în care circulau „franci vechi” și „franci noi”), ceea ce va reprezenta o dificultate pentru cetățeanul obligat să facă socoteli în două monede.

Cât despre expresia „denominalizare”, Dăianu crede că aceasta este „un termen foarte

nefericit”, propunând să fie folosită exclusiv sintagma „trecerea la leul greu”, care este suficient de inteligibilă pentru oricine.

JUMĂTATEA PLINĂ A PAHARULUI

Avantajele trecerii la leul greu sunt indiscutabile. Ele privesc, la modul general, simplificarea sistemului bănesc. În particular, se vor realiza mari economii de timp (numărarea banilor, introducerea sumelor în calculator, scrierea lor pe formulare, alimentarea bancomatelor), de bani (toate cheltuielile dependente de volumul masei monetare manipulate, inclusiv și mai ales cele legate de securitate și transport), de nervi și de efort mental. În plus, cetățeanul de rând va fi mult mai ușor de păcălit, pentru că îi va fi mult mai ușor să verifice orice socoteală și să sesizeze orice creștere nejustificată a prețurilor.

Nu, în ultimul rând, chiar dacă raportul economic dintre România și statele occidentale va rămâne același, cel puțin din punct de vedere psihologic va conta un curs de schimb de trei lei pentru un dolar.

RUȚINĂ ISTORIE

Prima reformă monetară din România a fost operată la 29 martie/11 aprilie 1867, când a fost adoptată întâia Lege monetară a României moderne.

Au urmat reformele din 17/29 aprilie 1880 (Legea de înființare a Băncii Naționale), 17/29 martie 1890 (Legea de înlocuire a bazei bimetaliste a monedei cu una monometalistă-aur) și 14 august 1920, când au fost retrase din circulație rublele și coroanele, iar aplicarea sistemului leului a devenit națională.

La 7 februarie 1929 a avut loc prima reformă prin stabilizare însoțită de devalorizare, pentru a pune conținutul în aur al monedei în concordanță cu puterea de cumpărare. Astfel, un leu a fost echivalat cu 9 miligrame de aur, iar cursul de schimb a fost stabilit la 167,18 lei pentru un dolar SUA. Convertibilitatea a fost restabilită atunci doar pentru sume de peste 100.000 de lei, numai la sediul central al BNR, cu schimbare în aur sau valută, la alegerea băncii. Întregul proces a avut loc pe baza asigurării unui stoc de acoperire

în aur și valută, totalizând 106 milioane de dolari, în urma unor împrumuturi externe.

La 15 august 1947 a fost operată a doua stabilizare, de data aceasta prin preschimbarea banilor, în raportul un leu nou = 20.000 de lei vechi. Sumele care puteau fi schimbate au fost plafonate în funcție de ocupația persoanelor fizice, respectiv obiectul de activitate al firmelor, iar un leu nou a fost echivalat cu 6,6 mg aur.

Cea de-a treia stabilizare monetară s-a produs la 26 ianuarie 1952. Sumele nu mai erau plafonate, dar raportul de schimb era diferențiat: 100:1 pentru prima mie de lei, 200:1 pentru cea de-a doua și cea de-a treia, 400:1 pentru ceea ce depășea 3.000 de lei.

În fine, la 31 ianuarie 1954 s-a operat o nouă reformă, prin care s-a modificat conținutul în aur al monezii naționale.

Astfel, definiția legală a leului a evoluat de la 0,29032258 grame aur în 1867 la 0,148112 grame aur în 1954.

Premieră în alpinism:

O româncă pe Muntele Morții

Gata de Himalaya!

Există modalități de sinucidere mult mai civilizate, mi-am zis în momentul când am aflat că, pentru prima oară în istoria alpinismului românesc, o femeie se pregătește să escaladeze cel mai temut vârf din Himalaya. Ar mai exista și varianta să fii tăcănită, ca să te pui, senină, cu K2-ul. Muntele Morții, cum i se spune printre alpiniști, a înghițit în veșnicia lui sute de oameni. În fine, nu am exclus nici ideea că Ecaterina Cuibuș are „înălțimea” în sânge.

Și că, la urma-urmei, prin voință de fier, amestecată cu vis de stâncă, uneori imposibilul poate fi învins. Chiar și dacă se cuibărește pe „acoperișul lumii”!

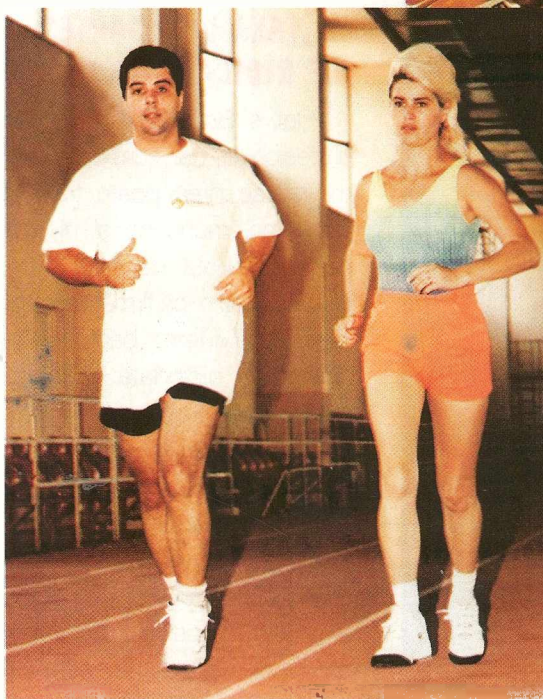
Text: LILIANA PETRUȘ ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ și arhiva ■

LA ANTRENAMENTE, LE-A IEȘIT HIMALAYA PE NAS

Peste ani, dacă o să răsfolii *Istoria alpinismului*, s-ar putea să scrie cam așa: „17 iulie 2001. Prima româncă, și a șaptea femeie din lume, a plecat, de pe Aeroportul Otopeni, din București, cu un tricolor în rucsac, să cucerească Muntele Morții”. Mai departe, cel puțin deocamdată, rămân puncte, puncte... Cati, cum îi spun prietenii, zâmbește în fața acestui scenariu. Încrezătoare, desigur: „M-a întrebat și bărbatul meu dacă realizez chestia asta cu istoria și, sincer vorbind, nu prea intră în starea mea actuală. Sunt cu grija bagajelor, cu biletele de avion, cu ultimul mărunțiș de la sponsori, sute de telefoane... Mă îngrijorează și Mihnea, băiatul meu, de 11 ani. L-am internat în spital, la «Grigore Alexandrescu», pentru că ne chinuim, de câteva săptămâni, cu o tuse ciudată. Nu pot să mimez calmul, zău, s-au adunat cam multe, pe ultima sută de metri. Dar sper să se așeze lucrurile, **acolo** trebuie să fiu calmă și echilibrată, în primul rând, ca să pot stăpâni muntele”. După cum bănuieți, Cati nu pleacă singură pe Himalaya. Face echipă cu soțul ei, Bogdan Cuibuș. Familia Cuibuș, ea – 33 de ani, el – 32 de ani, are un „record personal” de 5.743 m, pe vârful Elbrus, din Caucaz. Mare curaj, pe bune, că mult mai este de aici până la K2, adică până la 8.611 m. Dar se poate, cum să nu, cu puțin noroc și cu o pregătire sportivă pe măsură. Antrenorul echipei, Liviu Vlăsceanu, i-a „chinuit” pe cei doi de le-a ieșit Himalaya pe nas. Când pe munte, în Carpații noștri, când la Complexul Sportiv „Lia Manoliu”. Am asistat la

ultimul antrenament înainte de „marea aventură”: alergări pe pista de atletism, greutăți în sala de forță, înot în bazinul olimpic. Ecaterina și Bogdan par în formă. Ea mai râde, ce-i drept, de „șunculițele” lui, el îi promite

Chiar dacă se ceartă din orice, aproape tot timpul, Cati și Bogdan au o „căsnicie de stâncă”

să se răzbune, pe la -30° C, când o pemiță de grăsime cică prinde bine la casa omului. Mă rog, se tachinează tot timpul, că unul aleargă mai nu știu cum, că altul și-a uitat câțiva mușchi acasă. Asta e starea lor normală, rezultată dintr-o mare prietenie, pe viață.

S-AU CUNOSCUȚ ÎNTR-O ÎNCĂIERARE

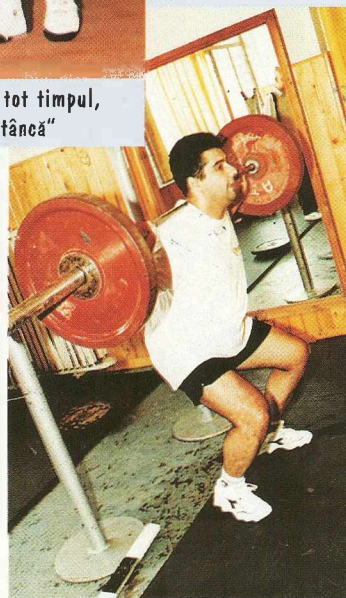
Așa s-au și cunoscut, de fapt, în urmă cu 11 ani, pe Postăvaru. S-au luat la bătaie, pur și simplu. Bogdan ajunsese la un refugiu și își pusese bagajele într-un pat. După o vreme, povestește el, „vine o fată și-mi aruncă bagajele, cât colo.” „Eram moartă de oboseală, se apără Cati, de-abia așteptam să mă trântesc în pat. S-a nimerit să fie al lui. I-am aruncat sarsanalele și, pentru că sunt mai bățăioasă din fire, m-am și

Stresată de antrenamente și de pregătirile de drum, Cati nici nu realizează „latura istorică” a expediției în K2

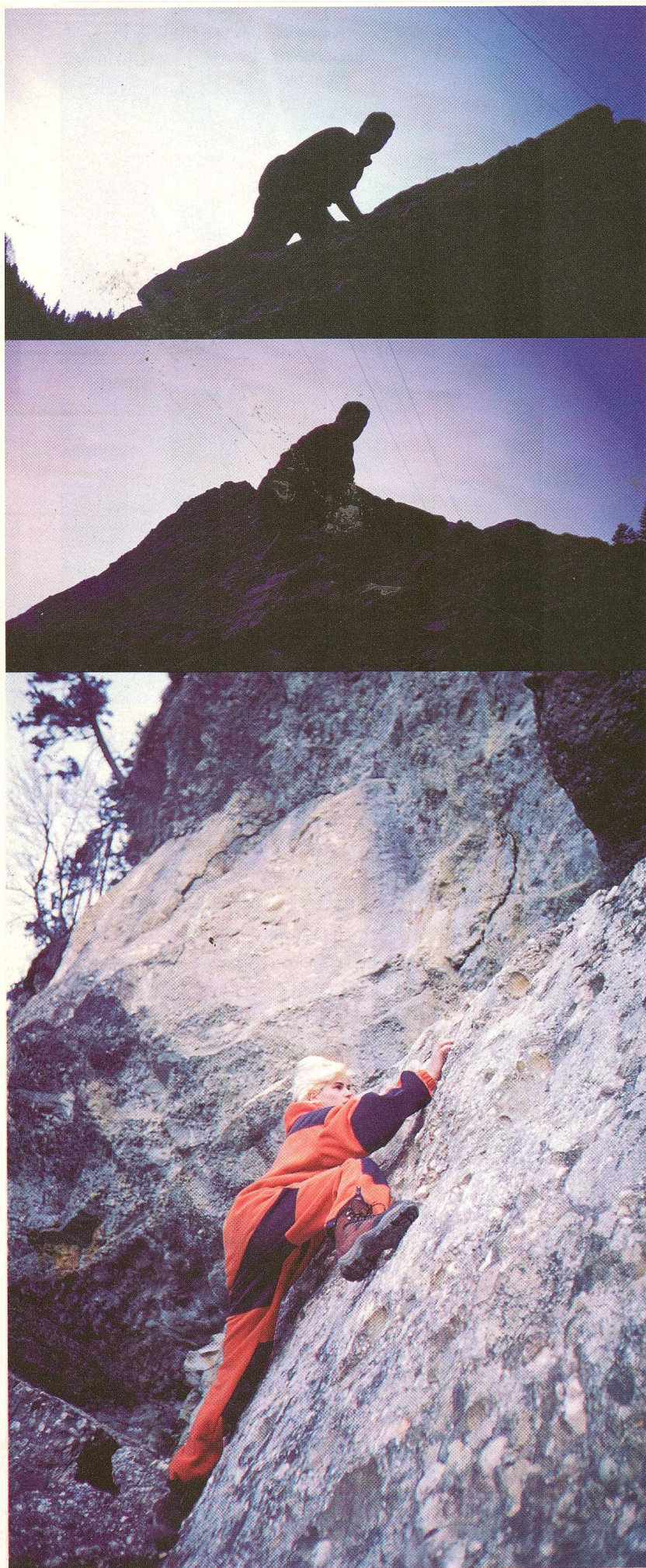
După câteva bazine, Bogdan se declară în formă chiar și pentru Muntele Morții

Bogdan s-a luptat, pe viață și pe moarte, cu fiarele, ca să nu ducă nici un kilogram în plus pe Himalaya

repezit la el, când a protestat. *Ce, e patu' lu măta?*, i-am zis, și, evident, ne-am zgâlțâit puțin. Și uite-așa, ne-am văzut, plăcut, luat, peste câteva luni. Amândoi susțin că, de fapt, muntele i-a nășit. Era și este punctul lor de legătură. Un el și o ea cică nu au cum să nu se înțeleagă sau să se certe serios

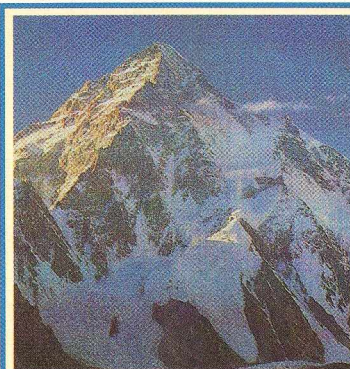
de vreme ce băntuie împreună prin munți. Combinația aceasta pare a fi, într-adevăr, o „casă de piatră”, după cum povestește Cati: „Nici un bărbat în afară de Bogdan nu mă poate înțelege când vorbesc despre munte. Doar el a trăit cu mine beția înălțimii! Nu pot să vă explic cum e asta, în cuvinte. Cel puțin din punct de vedere fizic, te simți deasupra tuturor. Vârful e nebunia și ultimii metri până la el. Nu știu cum să vă spun, e ca un fel de Fata Morgana, pe care, în final, chiar o atingi. E ca și când simți că mori de sete, cineva îți întinde un pahar cu apă și tu nu poți să-l apuci. Când pui mâna pe el, parcă ți se deschide cerul!” Nici Bogdan nu se lasă mai prejos. „Cum naiba să nu ne înțelegem bine, dacă am trecut și pe lângă moarte împreună? Eram în Retezat, în ianuarie, în urmă cu doi ani. Cred că am avut zile, atunci, că altfel n-am mai sta de vorbă, acum. O avalanșă cumplită, iscată din senin, a

măturat stâncile, într-o ploaie de bolovani, chiar la câțiva pași de noi. În faze din astea, știți ce tare îți iubești nevasta? Așa că ne dă mâna să ne ciorovăim tot timpul, de vreme ce baza vieții noastre este comună."

„TAXA DE MOARTE” SE RIDICĂ LA 12.000 \$

Cati și Bogdan sunt sportivi profesioniști, dar cum în România nu se prea poate trăi din asta, mai muncesc și ei, cât pentru o viață decentă. Soții Cuibuș au o mică firmă de intermediari. Evident, banii nu le prisosesc niciodată. Echipamentele de munte sunt foarte costisitoare, alpinistii mai mănâncă și ei o friptură, uneori mai beau și o bere. Cea mai mare, însă, este cheltuiala de nervi, atunci când vrei să încropești o expediție. De peste doi ani, eroii noștri se consumă doar în povestea cu K2. Documentări la sânge despre Himalaya, în general, și despre Vârful ucigaș, în special. La început și-au dorit o echipă mare, națională. S-a rezolvat, nu se poate. Simplu, pentru că nici alpinistii nu se prea înțeleg între ei. Federația nici vorbă, n-a pus umărul de loc. Ba, parcă, dimpotrivă, susțin soții Cuibuș. „Comunicarea” nu a mers nici în cazul Constantin Lăcătușu, un român experimentat într-ale Himalayei, din motive de „puncte de vedere diferite”. Așa că s-a ajuns inițial la o echipă de trei. Cati și Bogdan plus alpinistul Dan Coman. Da' prieteni! După aceea s-a întins, în toată splendoarea ei, nebunia cu sponsorii. Alpinistii și-au încercat norocul la peste 250 de firme. În finalul-finalului, au strâns aproape 70.000 de dolari. Pentru comparație, o echipă americană are un buget de 350.000 de dolari. Dacă sumele vi se par măricele, vă spun că doar „taxa de vârf”,

CRINI DE GHEAȚĂ

K2, al doilea vârf ca înălțime din lume – 8.611 m – este considerat cel mai dificil traseu clasic dintre cele 14 vârfuri de peste 8.000 m. După vreo 70 de tentative, doar câțiva oameni au reușit să-l învingă. Vârful „a căzut” în

percepția de statul pakistanez, pentru ascensiune la peste 6.000 de metri, se ridică la 12.000 de dolari. Și „bagajele” sunt foarte scumpe. Partea tehnică și cam metalică, deci, foarte grea, cuprinde scripeți, corzi, blocatoare, pioleti, colțari ș.a.m.d. Urmează echipamentul, adică bocanci din plastic, pufoaice, saci de dormit, costume în fel și chip, mă rog, izoterme și ușoare, adică făcute din puf. Diferențele de temperatură de pe ghețar sunt șocante. Bogdan îmi spune că poate fi soare, cu +35°C, la fel cum termometrul poate indica și -30°C. Partea interesantă este că trecerea de la frig la cald se face brusc. Dacă e soare puternic, de pildă, și apare o zdreanță de nor, gradele scad instantaneu, chiar cu 20 de unități. În fine, ne-a mai rămas, nu-i așa, merindea de drum, pentru aproximativ două luni. În rucsaci vor fi înghesuite mai multe cereale, lapte praf, supă concentrată, conserve de carne și alte tipuri de hrană uscată. Dacă nu uităm medicamentele, de tot felul, bagajul e

1954, în mâinile italienilor. Cu toate că a înghițit sute de oameni, de unde și denumirea de Muntele Morții sau Vârful Ucigaș, K2 continuă să fascineze lumea alpiניștilor, ca o vrajă căreia nu i te poți opune. Din multe expediții pe K2 s-au ales doar niște morminte. Este și cazul compatriotului nostru Mihai Cioroianu. El a rămas pentru veșnicie la baza vârfului K2, în 1998, toamna. Nu ne rămâne decât să sperăm că Ecaterina și Bogdan vor spune o rugăciune la mormântul lui Mihai și vor urca mai departe. Despre flori nici nu poate fi vorba! La temperaturile de acolo sunt doar crini de gheață.

gata de drum, prin bunăvoința unor sponsori: Gealan, Hotelul Brad, din Miercurea Ciuc, și TAROM.

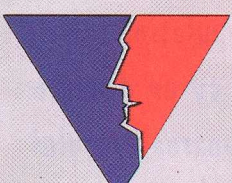
ACOLO UNDE LA NOI SE TERMINĂ MUNTELE, K2-UL DE-ABIA ÎNCEPE

„Alpinismul este mai mult decât un sport. Este o filosofie de a trăi. Trebuie să te întreci pe tine însuși”, a explicat Dan Coman, într-o conferință de presă. Din păcate, el a renunțat în ultimul moment la expediție. Cati și Bogdan încearcă K2-ul „fără oxigen”, „în stil alpin”, adică, mai pe înțelesul nostru, cu cât mai puține tabere și opriri. E

un fel de strategie bazată pe proverbul „Dacă stai, îți stă norocul în loc.” Drumul prin Pakistan, în care vor fi însoțiți de șerpasi – membri ai agențiilor pakistaneze de turism – va dura zece zile. De la 3.000 m, nu mai este strop de apă. Numai zăpadă, cât vezi cu ochii. „Acolo unde la noi se termină muntele, K2-ul de-abia începe”, spune Bogdan, la un moment dat, mai mult ca pentru sine, fără să-și ascundă îngrijorarea firească. La 5.000 m este tabăra de bază. Urmează, apoi, cea mai dificilă zonă, până la 7.000, pentru că e favorita avalanșelor de pietre. Din cauza diferențelor mari de temperatură, după cum spuneam, rocile se dislocă. „La 7.000 m, dacă ne ajută Dumnezeu, este o tabără intermediară. De-acolo, în funcție de vreme, condiție fizică, noroc... vom încerca!”, se încurajează Cati. Dintre toate cele înșiruite, „cel mai mare dușman este vremea. Poniți la drum cu o încărcătură de peste 50 de kg fiecare, alpiניștii rămân, pe rând, cu câte 30 de kg. După 7.000 m, nu se mai acceptă decât 13-18 kg.

În cazul accidentării vreunui dintre ei, se întorc. Așa e legământul. În schimb, dacă vreunul dintre ei e în formă și celălalt este deja epuizat, expediția continuă, cu forțe reduse. Măcar unul să poată ajunge în vârf și să așeze acolo steagul românesc.

CONCURS

Premiu:
Consultație și examene paraclinice
în valoare de
500.000 lei

**CABINET INDIVIDUAL „Dr. CRISTIAN CIOCĂLTAN” – MEDICINĂ GENERALĂ –
MEDICINĂ DE FAMILIE EXPLORĂRI PARACLINICE EKG – ECOGRAFIE**
Cabinetul și laboratorul sunt concepute și dotate la standarde
medicale internaționale, după model german.
Adresa: Calea Moșilor 290, Bl. 36, Sc. 1, Ap. 2
Telefon: 212.33.26; Urgențe: mobil 092.25.75.45

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere
a scrisorilor dumneavoastră este **7 septembrie 2001**, data poștei

Concurs sponsorizat de **PARAMED** – Cabinet de Medicină Generală

Paramed

PISCINELE DIN BREAZA VOR AVEA APĂ ÎNDESTULĂTOARE

Breaza este una dintre localitățile de vacanță cele mai îndrăgite de bucureșteni și nu numai. După '90 însă, afluența mare de construcții a făcut ca necesarul de apă al populației să înregistreze cote greu de imaginat cu un deceniu în urmă. Din acest motiv, aprovizionarea orașului cu apă are realmente de suferit, iar piscinele multora dintre casele de vacanță fie merg la jumătate din parametrii normali, fie ștrangulează alimentarea cu apă a caselor din jur.

E APĂ FOARTE PUȚINĂ, DAR SE CONSTRUIEȘTE ÎN DISPERARE

Breaza este un oraș colinar, așezat între 500 și 700 de metri altitudine. În aceste condiții, aprovizionarea cu apă trebuie efectuată cu ajutorul unei stații de pompare de mare capacitate. Când a fost proiectată actuala rețea de alimentare, era greu să se țină cont că orașul va atinge un număr de 20.000 de locuitori, căora, la sfârșitul săptămânii, li se vor mai adăuga

încă 10.000. În aceste condiții actualele surse de apă au devenit de mult insuficiente. Sursele stabile din care se aprovizionează locuitorii din Breaza sunt captarea Sunătoarea, care funcționează încă din anii '30 și care are un debit de 5-8 litri/secundă, captarea Prahova, cu 25 l/s și captarea Paltinu, care are între 20-50 l/s. Din păcate pentru cei din Breaza, sursa de bază este doar Sunătoarea, pentru că Prahova este supusă capriciilor vremii (debitul acesteia scăzând considerabil pe

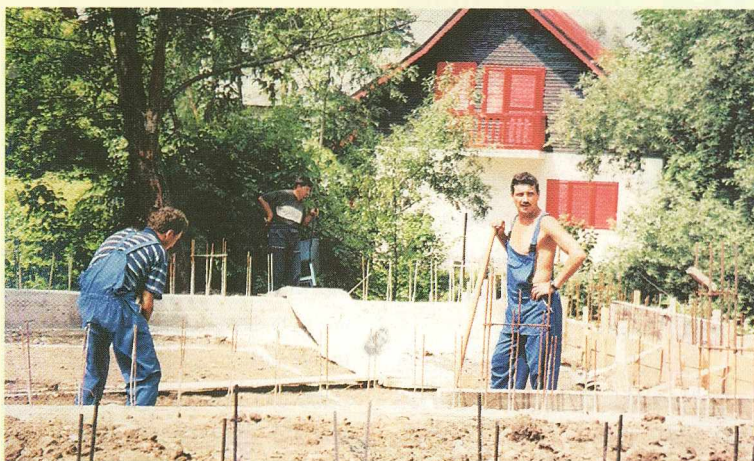
curiozitate, deși există perioade mari de timp în care apa nu ajunge până la robinetele multor gospodării situate la o altitudine ceva mai mare, vilele cu piscină sunt un lucru obișnuit în Breaza.

UN PRIMAR ISTEȚ A ADUS FONDURI TAMAN DIN DANEMARCA

Totuși, situația nu este atât de disperată precum pare. George Mărăcineanu este un fel de primar „pe viață” al brezenilor. El conduce destinele primăriei de atâta timp încât a și uitat numărul mandatelor pe care le-a avut. Domnul Mărăcineanu a înțeles cât de stringentă este problema aprovizionării orașului cu apă, în momentul în care mai mulți investitori au vrut să bage bani serioși în zonă. Când au aflat însă că nu le garantează nimeni că vor avea apă suficientă, oamenii au dat bir cu fugiții: „Așa stând lucrurile, își amintește primarul, am hotărât să căutăm singuri soluții pentru a rezolva problema alimentării cu apă. În 1997, în timpul unei vizite în Danemarca, am făcut un proiect în acest sens, pe care l-am prezentat Ministerului Mediului și Energiei din această țară. Proiectul urmărea un dublu scop. Dată fiind implicarea puternică a danezilor în programe de protecție a mediului, în primul rând am subliniat necesitatea reabilitării rețelei cu apă potabilă din orașul nostru, pentru ca apa menajeră, rezultată din gospodăria sau din zonele industriale, să nu mai polueze râurile. Al doilea plan al proiectului urmărea ca, în paralel cu aceste lucrări, să îmbunătățim și parametrii capacității de pompare a stațiilor din Breaza. Ei, și cum v-am spus, m-am înarmat cu acest studiu și m-am înfățișat la Ministerul Mediului și

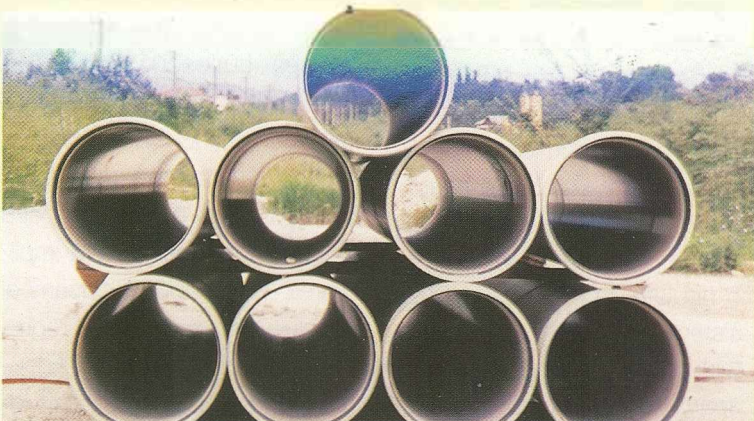
Primarul de generații al brezenilor, George Mărăcineanu

Muncitori lucrând la una dintre cele două stații de pompare din Breaza

În timpul verificărilor la vechiul sistem de alimentare

Tuburile care vor forma noua rețea de alimentare

timp de secetă), iar din captarea Paltinu se aprovizionează mai întâi localitățile învecinate. Brezenii beneficiază de apa acestei surse doar dacă mai rămâne. În ciuda marilor probleme cu apa, oamenii continuă să construiască în disperare pe aceste meleaguri. Frumusețea locului atrage ca un magnet mulți indivizi care preferă să aibă propria lor casă de vacanță. Numai anul acesta s-au eliberat deja aproape 400 de autorizații de construcție, și suntem abia în iulie... Și, ca o

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

Energiei din Danemarca. Aici, sprijinit de Costin Lianu, consilierul economic al Ambasadei României, le-am prezentat danezilor, timp de-o oră și jumătate, problema. Peste două săptămâni, câțiva reprezentanți ai DEPA (Agenția Daneză de Protecție a Mediului) au stat 2-3 zile la noi în oraș și au studiat, zic eu, urgența acestui proiect. Danezii ne-au pus tot felul de întrebări, ne-au solicitat o mulțime de informații și, în final, s-au confruntat cu proiectantul nostru principal, CONSPROIECT S.A. Ploiești. Au mai urmat alte câteva vizite și, în final, domnii și doamnele care ne-au călcat pragul au spus «O.K.». În final am organizat o licitație, adjudecată de CIPROM S.A. Ploiești.

Proiectul nostru prevedea următoarele lucrări: aducțiunea de apă, din punctul Bănești, prin racordarea la conducta de alimentare a municipiului Ploiești, tronson a cărui lungime totală este de 16 kilometri. Dintre aceștia, pe 5 kilometri am folosit țevă nouă (2 kilometri de Hobas și 3 kilometri de oțel, în funcție de specificul drumului). Pe restul distanței de 11 kilometri am utilizat o conductă refolosită, pe care înainte circula gaz metan. Mai multe eșantioane din această țevă au fost trimise la expertiză, la institute din România și Danemarca. Specialiștii danezi au introdus chiar bucăți din tuburile respective în simulatoare și concluzia a fost că sunt mai utile, mai economice și mai sigure decât multe dintre prototipurile achiziționate de pe piață. În plus, danezii au venit cu încă o noutate, în ceea ce privește sistemul de curățare a conductelor. Dacă până acum se folosea o singură etapă (înșurubarea cu sârmă), la noua con-

strucție vor exista patru etape de curățare (cu burete, cu sârmă, cu șmirghel și cu polistiren expandat).“

DANEZII AU PARTICIPAT CU 80% DIN VALOAREA TOTALĂ A PROIECTULUI

„Valoarea totală a proiectului, la nivelul lui 1997, s-a ridicat la 17 miliarde lei. Dintre acești bani, 80% i-a asigurat partea daneză, iar restul au fost furnizați către primăria locală. În momentul de față lucrările sunt gata în proporție de 45%, iar la sfârșitul acestui an cred că vom termina treaba. Cu această ocazie, dincolo de rezolvarea alimentării populației cu apă la standarde normale, vom rezolva și o serie de conflicte existente între proprietarii multor case din Breaza. Unul care are piscină, de exemplu, când vrea să o umple, privează de apă câțiva consumatori racordați imediat după el și aceștia se revoltă... Un alt aspect este cel al investitorilor, care au fost descurajați de lipsa apei, dar care vor avea, în sfârșit, condiții prielnice pentru a-și desfășura activitatea. În acest sens noi am demarat încă din legislatura trecută construirea unui teren de golf, care va fi inaugurat în această vară. În foarte scurt timp Primăria din Breaza va da girul unei școli de fotbal pentru copii, la care va fi acționar și Mircea Lucescu. Școala va purta chiar numele celebrului antrenor. În încheiere, vreau să subliniez faptul că reabilitarea rețelei de apă a orașului nostru nu ar fi fost posibilă fără implicarea formidabilă a doamnei Daniela Căncescu, șeful reprezentanței din România a Agenției Daneze de Protecție a Mediului.“

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

Societate de asigurare - reasigurare fondată și administrată de:

- BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ •
- BANCA ROMÂNĂ pentru DEZVOLTARE - GROUPE SOCIETE GENERALE •
- CASA de ECONOMII și CONSEMNAȚIUNI •
- BANCA TRANSILVANIA •
- S.C. ISAF S.A. •

GHEORGHE ȘTEFAN ESTE DEZORDONAT, DAR ÎȘI FACE BAGAJELE CU METICULOZITATE

Pe Gheorghe Ștefan, președintele clubului de fotbal Ceahlăul Piatra Neamț, îl caracterizează extrem de bine o întâmplare de anul trecut, când a fost invitat la *Chestiunea zilei*. Florin Călinescu, profitând de accentul moldovenesc al celui pe care presa îl alintă Pinalty, a lansat un val de ironii pe capul bietului om. Nemaisuportând să fie ciuca bățăilor, Ștefan i-a replicat: „Domnule Călinescu, și Ceahlău’ și Rocaru’, echipa la cari aveți dumneavoastră acțiuni, și luptă și rămân în Divizia A. Acum Ceahlăul este și ultimul loc. Dar și mini nu mă fac vorbili ci faptili. O și vedem cini vorbești și cu ci fel di acșent, la sfârșatul campionatului.”

În final, Rocarul a retrogradat în Divizia B, iar Ceahlăul s-a salvat în penultima etapă...

Text și foto:
CIPRIAN ENEA ■

Peste tot în lume fotbalul trăiește datorită audienței sale impresionante. Fără public, sportul rege ar ajunge o banală disciplină olimpică, asemeni handbalului sau voleiului, în care sportivii campioni abia-și duc traiul de la o lună la alta. Foamea de informație a publicului nu se rezumă nici pe departe la jocul în sine. Numai în presa românească, de exemplu, viața intimă a fotbaliștilor importanți a fost răscolită în așa un hal încât publicul s-a delectat cu informații despre prietenele, soțiile, copiii, căteii, mașinile și vilele idoliilor lor în repetate rânduri. Mai mult decât atât, cititorii au avut ocazia să intre în universul fascinant al copilăriei vedetelor, fiind purtați de ziaristi pe coclaurile natale ale fotbaliștilor. Odată ajunși până aici, jurnaliștii au prezentat cu sârg maidanul unde au bătut fotbaliștii prima minge sau urmașele găștelor pe care le driblau încă din fragedă pruncie marile staruri de azi, care până mai ieri pierdeau timpul printre orătăniile familiei. De această isterie nu au scăpat nici antrenorii, conducătorii, de cluburi, arbitrii precum și alți oameni de fotbal implicați în sistem. Nebunia a mers până acolo încât au fost făcute vedete colegul de celulă al lui Pițurcă, magazionerul și contabilul de la Universitatea Craiova și chiar un suporter bolnav mintal, al Sportului Studentesc. Cu toate acestea însă, există și câteva mari excepții; câțiva oameni influenți ai fotbalului românesc au scăpat până acum de malaxorul dulce-amar al presei. Întâmplător sau nu, doi dintre exponenții de frunte ai acestei categorii sunt Jean Pădureanu și Gheorghe Ștefan. Mănați de o curiozitate specifică meseriei, ne-am hotărât să-l abordăm pe cel din urmă. Pentru a ne ușura sarcina am apelat la câțiva con-

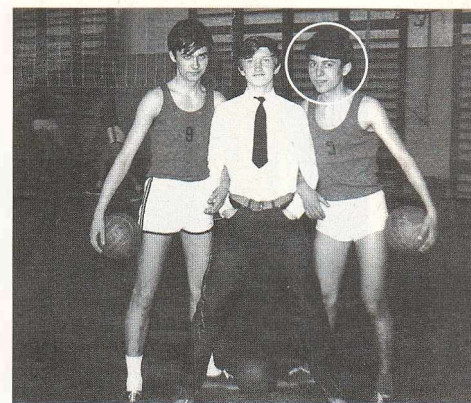
frați din presa sportivă, care, când au auzit că vrem să facem un material din intimitatea lui Gheorghe Ștefan, ne-au spus ceva de genul: „Măi băieți, vedeți că omul e tot timpul în criză de timp și dacă stă de vorbă cu voi douăzeci de minute să ziceți săru'mâna. Și asta, eventual la club, că în casă la el n-a călcat picior de ziarist. Mai repede faci cu taică-său decât cu Pinalty. Păi, ăsta și când e invitat pe la televiziuni nu se duce dacă nu este plătit.”

PRINTRE VINURI VECHE ȘI PLANTE EXOTICE

Acestea erau premisele de la care am plecat atunci când i-am solicitat lui Gheorghe Ștefan să facem un material din intimitatea sa. Omul a înțeles repede despre ce este vorba și ne-a invitat în propria-i locuință, o viluță cochetă situată la numai o aruncătură de băț de stadionul Ceahlăului. Primirea ne-a făcut-o doamna Ștefan, o moldoveancă blondă, tunsă scurt, cu vârsta bătând undeva, în jurul a 40 de ani: „Haideți, domnule ziarist. Intrați, vă rog. Vă așteptam. Soțul meu vă roagă să-l scuzați, dar mai întârzie câteva minute la club. Unde doriți să vă așezați? Credeți că este mai bine lângă bar sau aici, în fotoliul acesta? Preferați lângă bar. Excelent, eu și soțul meu stăm deseori aici la o șuetă, cu prietenii! Vă aduc imediat o mäsută pe care să puțeti nota...”. Sincer să fiu, amabilitatea doamnei Ștefan m-a cam luat prin surprindere. În sine mea mă gândeam că pe dinafară îi vopsit gardul, da' când o veni căpcăunul de Pinalty o să-mi împue capul cu tot felul de bazaconii despre fotbal, o să-i sune apoi mobilul, anunțându-l că a intervenit o urgență „protocolară” și adio interviu...

Living-room-ul vilei lui Ștefan era cochet și avea parte din plin

de lumină naturală, deoarece unul dintre pereții care dădeau în curtea interioară era construit dintr-un imens geam, brăzdat cu multe rame din lemn. Peste tot se aflau diverse plante exotice, fără însă a-ți lăsa înconfortabila senzație că te afli într-o junglă africană. Locușorul pe care l-am ales se afla în stânga intrării și era o combinație între un living-room în miniatură și un bar. Una dintre laturile acestui spațiu cochet adăpostea un șemineu în timp ce alte două laturi încadrau câteva băncuțe tapițate. M-am așezat pe una dintre ele, față în față cu un bar bine „garnisit”, unde orice degustător de clasă medie găsea cu ce să-i facă pe plac inimii. O interesantă colecție de vinuri din care nu lipseau cele de Tokay sau soiuri autohtone din anii '70 se lupta să ademenească privirea, la concurență cu mai multe mărci de whisky, gină, vodcă, tequila etc. În cele din urmă am optat pentru o Metaxa mică, din simplul motiv că-n stânga mea se afla o sticlă originală, imensă, cu robinet la bază. Cred că, instinctiv, a funcționat principiul ciorbei de la cantină: „Cu cât cazanul este mai mare cu atât zeama este mai gustoasă”. „Să știți că de felul nostru nu suntem așa de mari băutori, intervine soția boss-ului de la Ceahlăul. Sticla asta o avem în casă de anul tre-

Gheorghe Ștefan
pe vremea când juca volei

Gheorghe Ștefan în postură
de diriginte la liceul Petru Rareș
din P. Neamț

cut și nu mai reușim să o terminăm, pentru că, vedeți și dumneavoastră, cât e de mare. Prietenii noștri râd de fiecare dată când îl întrebăm ce vor să bea și cer Metaxa, ca să nu mai stăm prea mult cu «mortu' în casă».”

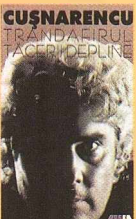
NU IA BANI PENTRU APARIȚIILE TELEVIZATE

La scurt timp ușa a fost deschisă de Gheorghe Ștefan. După un schimb de politeturi ne-am pus pe treabă. Pentru

C O N C U R S

TOIU

CUȘNARENCU

Premiu:
Cărți în valoare de
500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este 7 septembrie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALLFA

ALLFA

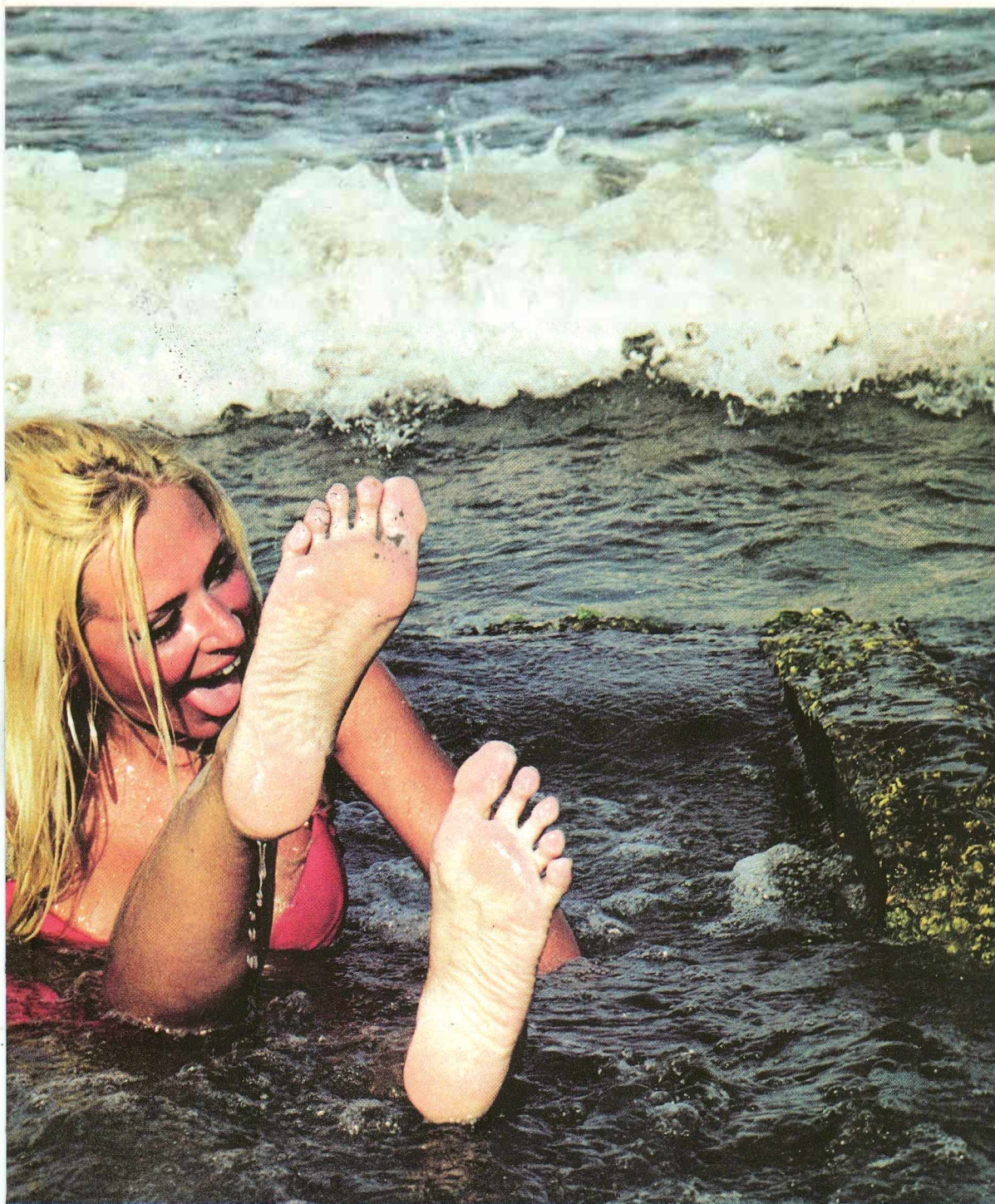

a-mi înlătura anumite temeri, m-am hotărât să-i spun omului deschis ce se vorbește despre el în breasla gazetarilor. I-am relatat că m-au pus câțiva colegi în temă cu faptul că fuge de publicitate și că cere bani de la televiziuni, pentru a participa la talk-show-uri. L-a umflat râsul și i-a spus nevastă-sii: „Dragă, ăștia nu mai știu ce să scorească despre noi. Păi, dacă era așa, te mai primeam aici? E adevărat că ești primul ziarist care face un material acasă la mine, dar nu din vina mea, ci din vina celor care n-au pus problema cum trebuie. Ei, bine, cu această ocazie or să afle și alții că la mine în casă poate intra, atunci când am timp, oricine din presă. Cât despre banii pe care-i primesc de la televiziuni, să fim serioși. Totul a pornit de la o glumă, pe care am făcut-o la o televiziune, când le-am spus că-s așa de dorit în emisiunile de sport încât mai am puțin și fac avere din onorariile încasate. Și ei au luat-o de bună.”

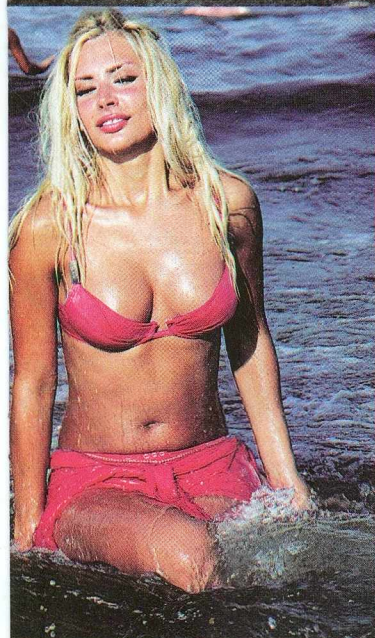
PROFESOR DE LICEU, OM DE AFACERI ȘI JUPÂN ÎN DIVIZIA A

Gheorghe Ștefan a fost elev al Liceului Petru Rareș din Piatra Neamț, cel mai titrat din orașul moldav. Tot aici au studiat soția sa precum și, peste ani, băiatul și fata actualului președinte al Ceahlăului. După liceu a urmat politehnica și, la sfârșitul stagiaturii, a fost solicitat să predea câteva discipline tehnice taman la... Petru Rareș. Timp de 6 ani, Ștefan a lucrat la catedra de științe tehnice, până când, oferindu-i-se un salariu de câteva ori mai mare, s-a angajat pe șantierul fostului Vulcan, din București, care avea sucursale în toată țara. Revoluția l-a prins în ipostaza de inginer de șantier. Pe 5 mai 1992, dată pe care o

ține minte cu mare plăcere, și-a deschis prima firmă (Termo-utilaj). În decembrie 1994 s-au născut și celelalte două firme ale sale, Tehnoutilaj și Silvex: „La început mi-a fost foarte greu, deoarece am mers în paralel, îmbinând munca de șantier cu lucrul la firmele mele private. Contactul cu fotbalul local a fost unul de conjunctură. Societatea de stat la care lucram eu avea profit și cei de la Prefectură mi-au făcut surpriza să mă numească președinte al echipei locale de fotbal. Oamenii au rămas surprinși când au auzit că dorința mea este să promovez Ceahlăul în prima divizie a țării dar au vrut să vadă ce iese. Și-n primul an am ieșit pe locul trei în Divizia B și-n al doilea an am intrat în Divizia A, unde ne menținem și astăzi. Și eu cred că echipa noastră s-a descurcat mai mult decât onorabil până acum în Cupa Intertoto, dacă este să analizăm rezultatele foarte bune pe care le-a avut cu o serie de formații puternice din Europa, dintre care este suficient să amintim doar de Juventus Torino. Faptul că sunt un om de fotbal mi-a adus multe satisfacții dar și multe necazuri. Mie îmi place să joc sincer și să țin cărțile la vedere, cum se spune. Din acest motiv nu am nimic de ascuns, dar au fost și mai sunt încă destui care nu cred asta. Într-un timp, se umpluse Piatra Neamțu' de echipe de investigație, formate din ziaști ba de pe la *Evenimentul*, ba de pe la *Ziua* și de la mai câte alte ziare. Mai auzeam pe câte unul: «Domnu' Ștefan, azi au răsturnat tribunalul pe dos, au făcut o grămadă de valuri pe la Poliție și s-au ținut scai de cei de la Garda Financiară, spunând că nu se poate să n-aveți dumneavoastră nici o neregulă, un proces cât de mic, ceva. Zici

cal Alexandra Cepraga, a luat-o la festivalurile de muzică pe care le-a coordonat, la *Mamaia* sau *Cerbul de Aur*. Tatăl său, realizatorul de emisiuni Octavian Cepraga, a contribuit și el la visul lui Kitty. Cu el a comunicat, în general, mai bine acasă. „Mă înțeleg la fel de bine cu amândoi părinții mei și îi iubesc la fel de mult. Dar, întotdeauna am fost fata tatei, așa cum fratele meu mai mic a fost băiatul mamei. Cu tata am fost un pic mai mult pe aceeași lungime de undă, pentru că este un bărbat glumeț, trecut prin viață. Oricum, amândoi părinții sunt cei mai buni prieteni ai mei. Nu sunt extrem de tineri, dar sunt extraordinar de deschiși, de moderni în gândire. Cu ei am discutat mai mult decât cu prietenele mele.” A făcut 8 ani de pian, dar, uneori fugea afară lăsând deschis casetofonul cu înregistrarea unei repetiții mai vechi. În felul acesta și-a păcălit mama de câteva ori. Tot pe atunci, când îl avea în minte pe „Vrăjitorul din Oz” sau se credea Alice în Țara Minunilor, nu stătea o clipă locului, nici când mergea în vizite, câștigându-și reputația de „pericol public”. Și cum altfel poți să-i spui unei fetițe care vopsește cățelul unor prieteni

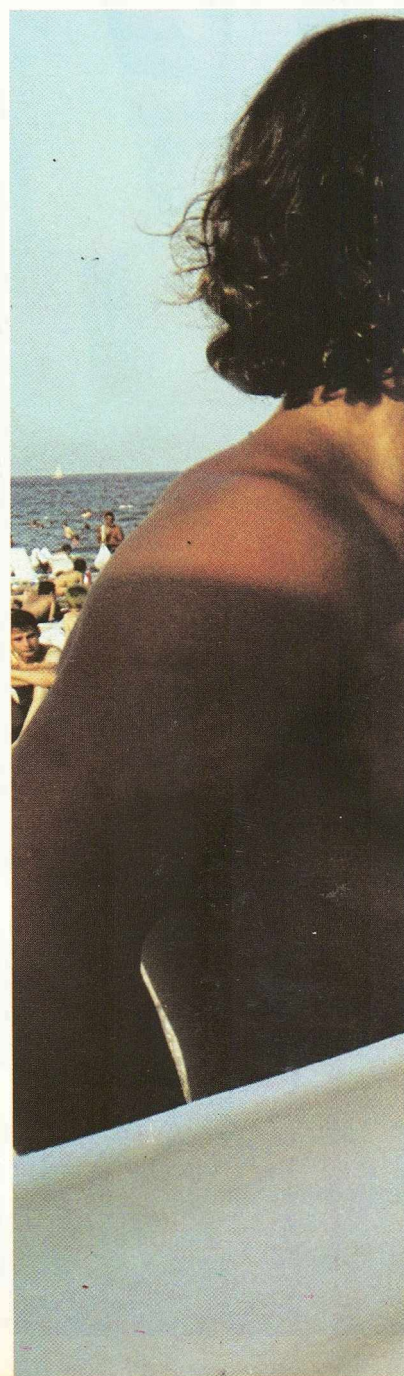
de familie cu spray-ul de mașină sau care aruncă peștii din acvariu la gunoi. Și acum este repezit. „Mă la gura pe dinainte și îmi pare rău. Nu am această calitate de a mă gândi înainte de a spune ceva. Cred că este tipic pentru Vărsători. După ce spun ceva care deranjează, regret și încerc prin gesturi și comportament să arăt că-mi pare rău. De altfel sunt un om pasional, din toate punctele de vedere. Când iubesc – iubesc, când urăsc, ceea ce nu mi s-a întâmplat de multe ori, la fel. Spun «te iubesc» exagerat de mult, dar o și cred.” Despre relația ei cu Richie, băiatul fostului ambasador al Ungariei în România, nu a vrut să ne spună prea multe. „Sunt tânără și nu se știe niciodată ce se va întâmpla. Îl iubesc foarte mult, dar mai mult de atât nu vreau să declar.” Nu îi place gândul că bărbatii mai și înșală. „Nu mă voi împăca niciodată cu această idee. Nu cred că aş sta alături de cineva care să-mi fie infidel. Chiar vorbeam cu tatăl meu despre asta și m-a făcut să înțeleg că, în timp ce o femeie are o mulțime de centri unde simte plăcere, începând cu creștetul capului, terminând cu tălpile, fiind fericită și fremătând oriunde ar fi atinsă, bărbatul este condus de un anume «obiect». El când se duce să înșele, nu o face ca noi, cu toate simțurile. Oricum, asta este una dintre cele mai mari frici ale mele, legate de viața de acum încolo. Și nu mă gândesc la prietenul meu, ci la viitorul soț. Aș prefera să vorbească urât, sau să-mi dea o palmă, decât să mă înșele.”

Kitty este sexy și e conștientă de acest lucru. Pe deasupra, Kitty mai are și „strungăreață”. „Multă vreme am fost inhibată de această mică despărțitură a dinților din față. Când

eram mică râdeam cu gura închisă. De puțină vreme, am descoperit că poți schimba un defect într-o calitate. Cred că această strungăreață mă face să fiu sexy. Apoi, gropițele din obraji. Evident că și îmbrăcămintea ajută. Poți să ai un corp superb, dacă îl ții mascat cu lucruri lălăi, n-are cum să te avantajeze.”

„PATRU ANI NU M-AM DEZBRĂCAT PE PLAJĂ”

Așa blondă sexy cum este, are totuși complexe. Și chiar este convinsă că persoanele care spun că nu sunt completate, mint de îngheață apele.

„Am multe colegi care spun că nu au complexe. Eu am o grămadă, chiar fizice. Patru ani nu m-am dezbrăcat pe plajă. Mi-era rușine. Spuneam mereu ba că sunt prea grasă, ba că am picioarele nu știu cum. Mă uitam cu jind la colegile mele. Deveneam chiar penibilă, pentru că toți cei din jurul meu insistau să mă dezbrac, iar eu stăteam în maieu și pantaloni scurți. Până la urmă a trecut.” Acum se simte mai atrasă de munte decât de mare. Schiază de la trei ani. „Îmi place să schiez. Este fenomenal. Cine n-a încercat, pot să-l anunț că a pierdut foarte mult. La munte este frumos oricând și poți să

faci atât de multe. Poți să faci și baie, dacă vrei, în vreun lac. Și marea îmi place și merg acolo în fiecare an cu un fior. N-am fost niciodată iarna, dar cred că este deprimant să vezi plaja pustie, să fie frig, valurile uriașe să se spargă de țărm, pescărușii să piuie a deznădejde.”

Este convinsă că, la un actor sau un prezentator, cea mai importantă calitate este carisma. „Fiind plăcut și spontan, poți, de multe ori, să umpli niște goluri pe care le ai, spune Kitty. Eu, de exemplu, nu sunt tot timpul plăcută. Am foarte multe gesturi exagerate cu mâinile. Uneori par falsă, dar asta sunt eu, mai extravagantă și mai exuberantă.

Mulți oameni, robotizați de viața de zi cu zi, măcinați de probleme, nu pot concepe că există și persoane ca mine: zăpăcite, aeriene și cu gesturi largi.” Este o fire schimbătoare, are emoții pe care le trăiește altfel, de la o lună la alta. Acum visează să plece din țară, pentru că este conștientă că aici nu va putea să-și îndeplinească visul de a ajunge o actriță celebră. De film. „Mama, ca orice mamă, își dorește să aibă puiul aproape, și nu este prea încântată de intențiile mele. Tata, pe care-l moștenesc, este la fel de doritor de necunoscut. Vrea mereu să vadă, să cunoască, să exploreze. Îmi spune că aici n-aș

avea nici o șansă cu actoria. Mă ajută și faptul că nu sunt genul de om care are sentimentul de «acasă». Mă simt la fel de bine și la hotel, și cred că aș face față într-o țară străină.” Își dorește să călătorească în toată lumea și de aceea spune că banii sunt importanți, pentru că-ți oferă posibilitatea de a cunoaște mai mult, de a vedea mai mult. „Sunt curioasă de felul meu, vreau să încerc toate mâncărurile, vreau să cunosc tot felul de oameni. Sunt o aventurieră.”

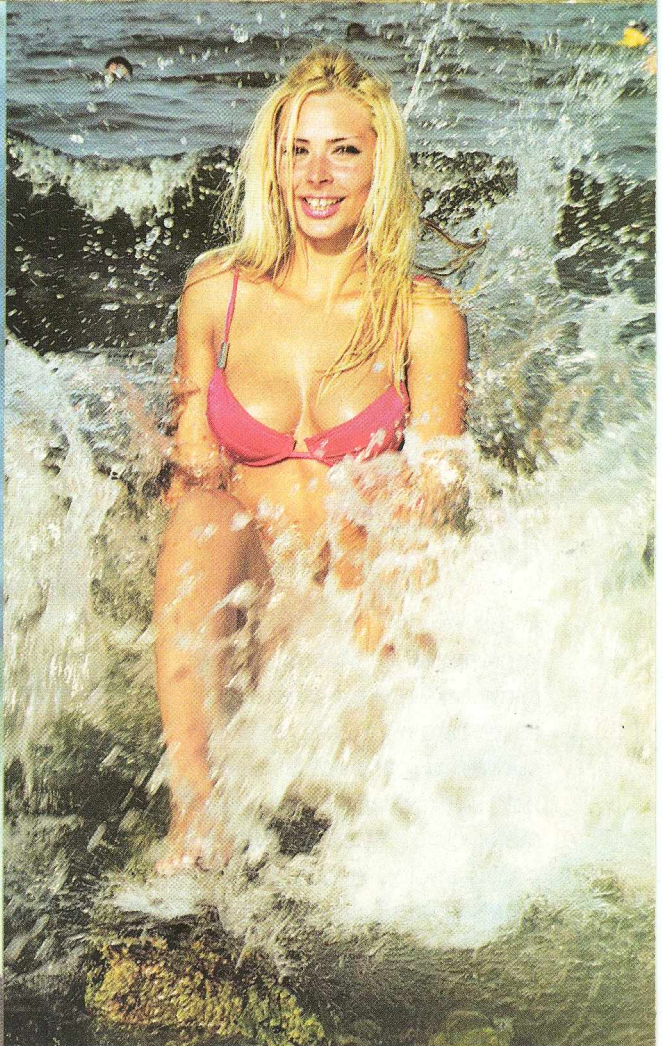
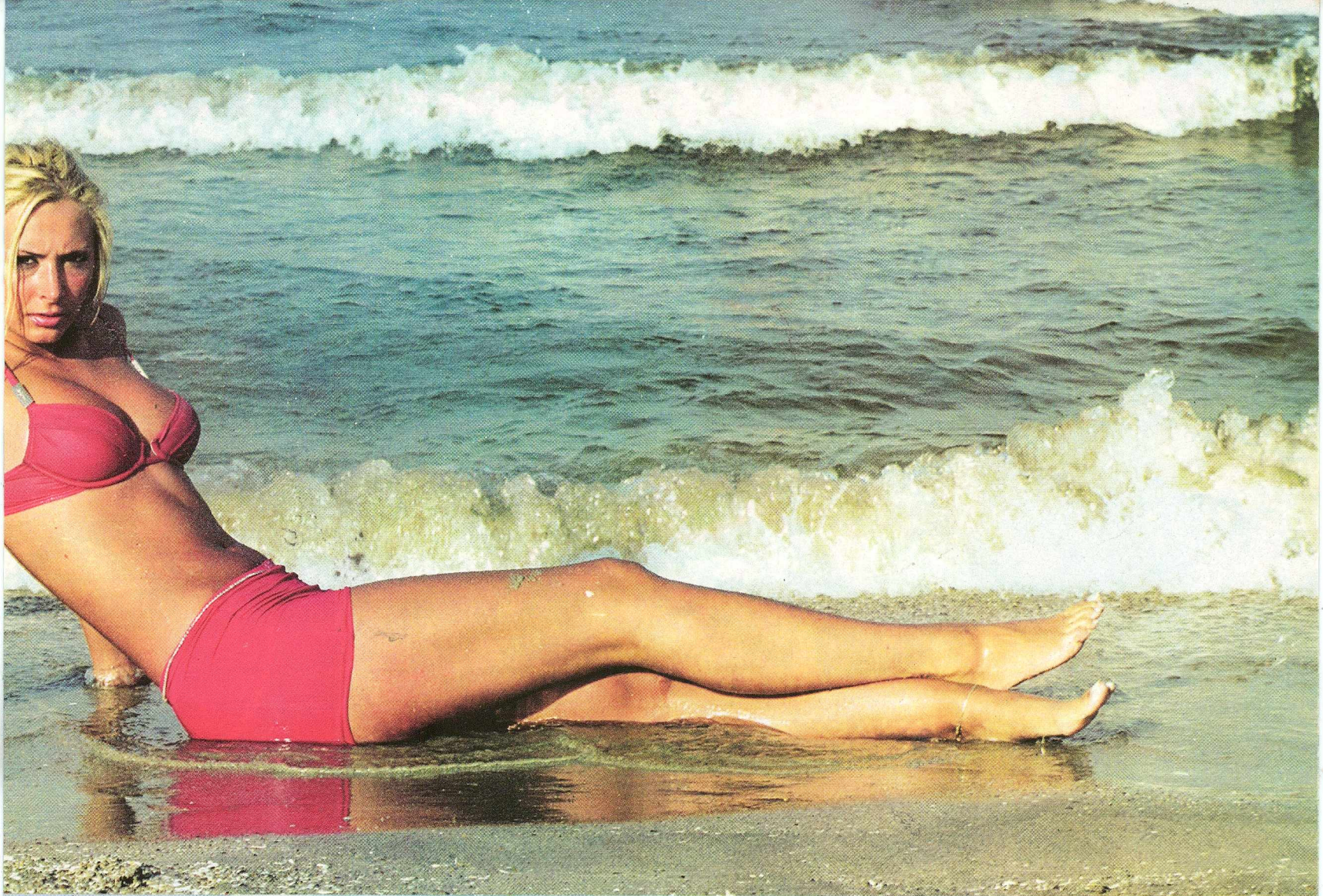
P.S. Mulțumim firmei Geomi International pentru skijet-ul pus la dispoziția revistei Flacăra, pentru ședința foto.

Îi place să asculte muzică, să danseze, să citească, să ofere tandrețe, să doarmă mult (a ajuns la un record de 14 ore). O deranjează invidia și urăște oamenii care încearcă să o lucreze pe la spate. Nu suportă prostia și mitocănia bărbaților. Nu le agreează nici pe femeile care n-au nimic sfânt, care nu iubesc și nu sunt sensibile, dar sunt interesate de bani și de obiecte. Îi place să dramatizeze, să pozeze în victimă. Își dorește enorm un Audi TT, dacă s-ar putea roz, așa cu sunt și visele ei.

Zbor deasupra destinului

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și arhiva ■

UN BUCUREȘTEAN LA PLOIEȘTI

La 20 de ani un prieten i-a împrumutat o Mobra. Pentru prima oară a simțit acea senzație pe care n-o poate descrie în cuvinte, unică și totuși repetabilă: să fii stăpân în șaua unei motociclete. Istoria pasiunii, lui pentru „motor” începe, de fapt, cu ani în urmă, când tatăl său îl

lua și-l urca pe șa, purtându-l pe drumuri pe care nici nu le mai observa din cauza plăcerii infinite pe care o simțea. Case, oameni și pomi treceau pe lângă el într-o viteză amețitoare. Crescând și devenind adolescent a început să-și dorească propriul motor, dar mama sa a fost constant de altă părere. I-a rămas bicicleta, prieten fidel pe două roți, cu care colinda par-

curile, executând figuri „de grație”, sărind și coborând scări, mergând pe roata din față sau pe cea din spate.

Anul 1990 l-a găsit student la Facultatea de Petrol și Gaze din Ploiești. Pe vremea aceea Sting cânta „I'm An Englishman In New York”. El era un bucureștean la Ploiești. Nu-și trădase visele, dar știa că putea să și le îplinească numai cu bani. Și-a

deschis un magazin, care i-a adus „hârțiile” ce puteau fi schimbate cu o motocicletă. Acest lucru s-a întâmplat în 1991 când, împreună cu același prieten ce-i împrumutase cu un an mai devreme Mobra, și-a cumpărat un CZ mai vechi. Au dat pe ea 500 de dolari, „fifty-fifty”. „Mai mult o reparam decât mergeam, dar a fost un început. Pe măsură ce am

La 32 de ani, Dan Tatoi are o teorie sănătoasă despre importanța împlinirii viselor, pentru a te elibera, mai târziu, de regrete. Copil fiind și-a dorit o motocicletă. Până acum a avut peste 50. Pasiunea pentru motor l-a adus în postura de vicecampion al României la Enduro, o ramură a motociclismului sportiv de teren. Aceasta, în condițiile în care motociclismul este pentru el doar un hobby. Un hobby care îl ajută să zboare deasupra destinului.

Dan Tatoi execută sărituri deasupra râurilor peste care teoretic nu poți să treci, pentru că sunt adânci. Își ia avânt, dacă are suficient loc, și acvaplonează. Cu alte cuvinte, merge pe apă. Derapajele sunt pentru el floare la ureche, la fel și săriturile peste diverse obstacole. Cea mai mare săritură a sa

se înscrie undeva la peste 40 de metri, și a efectuat-o în cadrul unui turneu de Motocros din Elveția. „A fost o săritură uriașă, dar nu periculoasă. Nu a fost foarte

tehnică. Veneam în plin, pe o rampă, și aveam o aterizare pe o vale foarte lungă. Puteai să sari 10 metri în plus sau în minus fără nici o problemă.”

câștigat mai mulți bani, am început să-mi cumpăr motociclete mai bune, mai performante. Am avut cel puțin 50 de motociclete în acești ani. Acum am un KTM 520, un «motor» revoluționar din punct de vedere mecanic. Are o greutate foarte mică, putere relativ mare și starter electric, calități ce lipsesc la concurență. Pentru gama Enduro este cea mai

bună. Costă în jur de 10.000 de dolari.”

...ȘI LA CONCURS

Într-o vară, aflându-se pe litoral, la Costinești, s-a dus, în joacă, la un concurs ce avea loc pe plajă. Dar, prima participare la o competiție de Motocros, în calitate de sportiv, a avut-o la Câmpina, în 1994. Avea senzația că merge foarte

repede, deși treceau toți pe lângă el, fără să realizeze de ce. I se părea că nu mai ajunge la punctul final. „Atunci aveam mai mult timp liber, în momentul de față sunt mult mai ocupat cu afacerile, mai ales că în România nu poți să-ți permiți să-ți faci numai hobby-urile. Motocrosul este un sport care te epuizează foarte tare într-un timp relativ scurt. Trebuie să dai tot ce poți

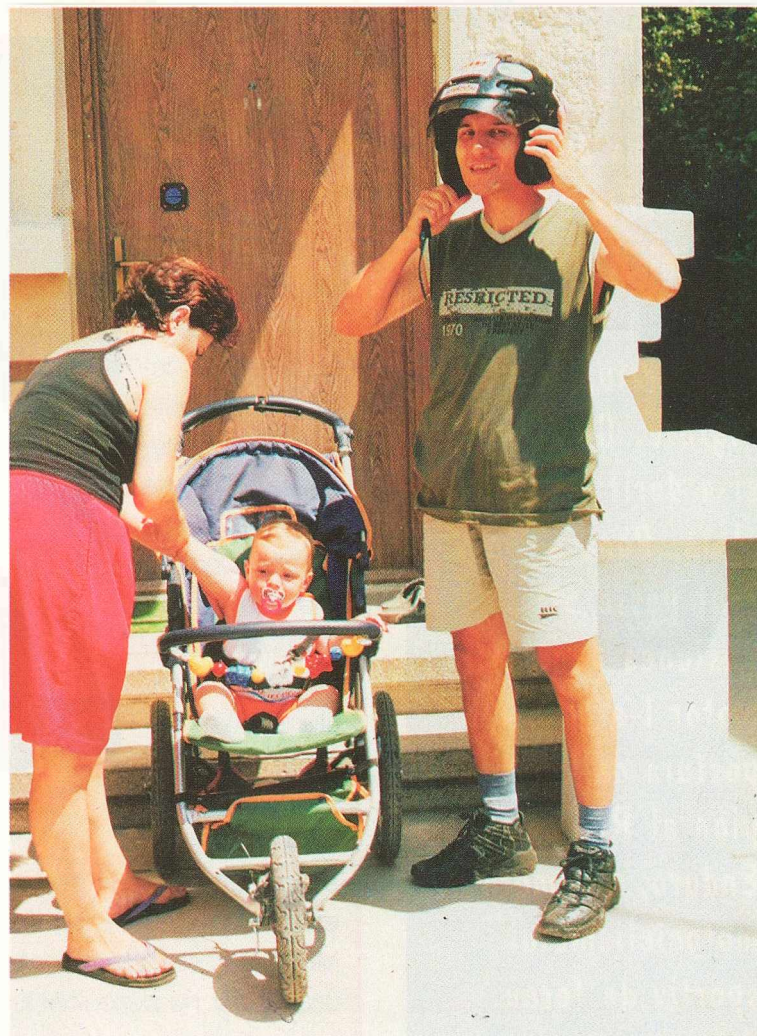
în 35-40 de minute, după care ai o oră de pauză, pentru ca la sfârșitul ei să o iei de la capăt. Acum m-am axat pe Enduro, tot o probă obositoare, la care mai prinzi perioade în care te poți odihni. De exemplu, atunci când găsești un drum forestier, mai stai cu fundul pe șa. Este drept că durează 6, 7 sau 8 ore, dar nu este același ritm infernal de la Motocros.”

Acum, în 2001, Dan Tatoi participă pentru a doua oară la Enduro, după ce anul trecut a fost vicecampion național. Ierarhia este foarte greu de stabilit. „În mod real, se știe cine merge cel mai bine și cel mai rău. Eu nu m-am dus la o etapă pentru că a născut soția mea, ceea ce a fost suficient să acumuleze altcineva puncte. Nu pot să spun că sunt cel mai bun. Un talent înăscut la ramura de motociclism de teren mi se pare Pop Florian. Este adevărat că se și pregătește mult.” Un campionat de Enduro, numără puține etape: cam 4-5, iarăși un motiv care îngreunează stabilirea câștigătorilor. Pentru Motocros, de exemplu, sunt 10 etape.

MOTOCICLISMUL SE BAZEAZĂ PE FORȚĂ ȘI PE SIMȚ

Aproape 80 la sută din tot ceea ce știe a învățat de la an-

la orizontală și încerci să câștigi din lungime. Dar, sunt multe tehnici care ne sunt străine. Teorie știm, dar practica ne omoară. Aceasta și pentru că nimeni nu vrea să riște. Eu nu vreau să-mi rup ceva, este strict un hobby ceea ce fac. Dar, voi spune oricui despre motociclism că este un sport superb, pe care îl poți înțelege mai ales atunci când simți ce se întâmplă cu motocicleta sub tine. Deși nu pare, necesită totuși o pregătire fizică extraordinară. Ai nevoie de foarte multă forță, în special în brațe, în picioare, în spate și chiar în gât. Nu este ușor să porți o cască de un kilogram. Cine are impresia că este ușor să te urci pe motocicletă, se înșală amarnic. Cei care merg pe șosea, după cinci minute de teren sunt leșinați.” Și tot pro-motociclism este și opinia lui că motorul nu este asociat neapărat cu găștile de rockeri supărați pe viață,

trenorul lui, Alexandru Encioiu, pe care-l descrie ca fiind unul dintre cei mai valoroși motocicliști din România ultimilor 30 de ani. „Este un tip cu o remarcabilă capacitate de a cuprinde tot ceea ce este nou în motociclism, pentru că tot timpul apar tehnici noi. Este important să știi cum să faci să nu plutești prea mult în aer: ții motocicleta

care prizează sau își injectează droguri. Nu neagă că ar exista așa ceva, mai ales că fiecare are dreptul să trăiască așa cum îi place. El face parte dintr-un grup de motocicliști pașnici. Cu toate acestea, curiozitatea l-a împins spre cursele din Drumul Taberei, unde a văzut cum înconștiența te poate trimite pachet la morgă. „Acum, con-

chide, există acolo întreceri mai mult din gură.”

Lăsând la o parte cele câteva accidente pe care le-a avut, majoritatea pe șosea, din cauza înconștienței șoferilor, luând în calcul riscurile la care se expune, a ajuns la concluzia că mult mai importantă este senzația extraordinară, incomparabilă, de zbor, pe care o are mai ales

atunci când execută salturi și sărituri. Se simte bine mai ales când zboară unde vrea. Frică îi este doar atunci când încearcă ceva nou, fără să știe dacă îi va ieși bine. Dar, vorba lui, este sănătos să-ți fie frică. Și, la fel de sănătos este să-ți trăiești visele, ca să nu ajungi la un moment în care regretele să te doboare.

Motociclismul sportiv are două ramuri: de teren și de șosea. Cel de teren cuprinde, la rândul lui, patru grupe: Motocros, Enduro, Trial și Rallyright.

O competiție de motocros se desfășoară pe un teren accidentat, traseul pe care motocicliștii trebuie să piloteze având forma unei bucle și măsurând 1, 2 sau 3 kilometri. Este spectaculos datorită obstacolelor artificiale. O cursă de motocros poate fi vizionată ușor.

La Enduro, traseul are tot forma unei bucle, care măsoară de această dată 60 sau 70 de kilometri. Există două probe speciale de 2 kilometri, respectiv 4 sau 5 kilometri, care se parcurg contra cronometru. În restul cursei, piloții merg cu o viteză stabilită de organizatori. O cursă de Enduro durează de la 6 la 8 ore.

Trialul este static atunci când este „indoor”. Se bazează foarte mult pe echilibru, întrucât piloții trebuie să se urce pe țevi, pe cutii etc.

MAȘINA DE SCRIS

TEXTE sub

de

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

OANA IVĂNCEANU, Baia Mare. Scrisoarea dv., de o sinceritate dramatică, este ea însăși o dovadă că aveți vocație de scriitoare:

„O scrisoare asemănătoare cu cea de mai jos trebuia să pomească spre *Zig-Zag* în urmă cu nu știu câți ani, când am vrut să vă trimit o povestire pentru concurs, și am renunțat în ultimul moment, din lașitate. De atunci nu încetez să regret această lașitate și continui să scriu – da' scriu pe rupte! N-am să vă povestesc despre dorințele mele neîmplinite, nici n-am să vă descriu cât de vinovată mă simt pentru patima ce o am pentru scris, și pe care tuturor din jurul meu le-o asound ca pe o boală rușinoasă. Și totuși mai scriu și nu pot să mă las de asta. E un drog, o nebunie. Ar trebui să mă gândesc la impozite și la murături.”

Transcriu din scrisoarea dv. și pasajul în care întrebați cum poate cineva care scrie să publice și să facă din scris o carieră. Este o problemă care îi preocupă pe mulți dintre corespondenții rubricii:

„Am scris destul de mult, dar nu am publicat niciodată. Nici că știu cum se face asta. Evident, nu trimițând la reviste. Am destul material pentru un volum de povestiri, am încheiat aproape lucrul la un roman și am început un altul. Și acum întrebarea, domnule Alex. Ștefănescu: cum devine cineva scriitor? Sunt oare deja unul, chiar fără să public? Speranța mea este că veți găsi răgazul și răbdarea să parcurgeți fragmentul de roman pe care vi-l trimit. O speranță și mai mare este că mă veți sfătui ce să fac mai departe – să renunț

pentru totdeauna la gândul publicării, ori să mă zbat să ies în lume?”

Iată răspunsul meu. Dacă trimiteți texte pe adresa revistelor vi se vor publica, sporadic, dar aceasta nu e de ajuns. Trebuie pusă în mișcare o întreagă mașinărie, complicată, de promovare a scrierilor dv. Este vorba de critica literară, de edituri, de premii literare, de lansări, de traduceri etc.

Merită să încercați, cu orice efort, chiar și cu sacrificii, să puneți în mișcare această mașinărie. De ce? Pentru că sunteți foarte talentată. Fragmentul de roman trimis se remarcă printr-un stil antrenant (o volubilitate de femeie inteligentă!), prin sagacitate, prin capacitatea de a schița rapid un portret psihologic.

Dacă aveți puțin noroc, nu este exclus ca editorii, redactorii, criticii literari, traducătorii să înceapă ei înșiși, de la un moment dat, să vă roage să le acceptați serviciile. Eu, de exemplu, mă grăbesc să public un scurt fragment din romanul dv. *Fotograme*, pentru ca să mă pot lăuda cândva că am înțeles de la început ce valoare reprezentați.

Aștept de la dv. un c.v. și o fotografie, ca să vă prezint, cu tot ceremonialul necesar, cititorilor (după cum vedeți, mașinaria se pune în mișcare!).

CELALȚI CORESPONDENȚI. Vă rog să mă scuzați că nu vă răspund în acest număr, dar am considerat necesar să mă ocup de data aceasta exclusiv de Oana Ivănceanu, care merita primită sărbătorește. Am să vă răspund în numărul viitor.

Portret de femeie

În micul meu birou de la spital intra puțină lume; eram la fel de izolată acolo ca și Magda în vizuina ei de la intrarea în institut. Asta ne crease probabil, și mie și ei, o anume reputație în aceste medii. Magda, de pildă, era intangibilă; eu eram mai degrabă tipul asocialului. Deci eu mai mult decât ea eram deja de multă vreme domnișoara bătrână prin excelență deja înainte de a fi împlinit treizeci de ani, și mai că mă consolaseram deja cu ideea, pe când ea reprezenta încă o posibilitate pentru viitor, ea putea încă să se împlinească. Avea ea, într-adevăr, acest talent de a se pune în valoare, mai mult o strategie. Își construia mereu un perete de sticlă îndărătul căruia se așeza, ca târfele ce se expuneau în vitrină, și asta-i atrăgea pe mulți. Dar în același timp, după ce-i lăsa pe bărbați să vadă că ea se află acolo, domiciă, și îi atrăgea special în acel bârlog al ei, îi obliga apoi să aștepte afară, în fața vitrinei ei, pentru că pe ea anume o doreau probabil, și pe nimeni alta. Iar ea stătea doar înăuntru, pitindu-se acum după perdelele trase, și nu le îngăduia să vadă nici măcar un picioruș, un degețel, un vârf de

năsuc jucăuș, nimic-nimic. I-am spus că asta făcea ea cu bărbații! Jocul ei era crud din punctul meu de vedere, așa a făcut mereu, și toți au plecat cu buza umflată după o vreme, fără să fi primit nici o urmă de recompensă pentru răbdarea și – oricum! – cinstea ce i-o făceau alegând-o tocmai pe ea. Magdei nu ocaziile i-au lipsit, ci numai voința de a accepta vreun bărbat, oricare ar fi fost acela. De aceea eram mai intrigată, și eu și maică-sa. Eu chiar eram mai îngrijorată pentru ea decât pentru mine însămi. Ea risca infinit mai mult decât mine, pentru că se abținea mereu și păcălea. Începea tot timpul o poveste din aceasta, și apoi se plictisea de ea înainte chiar de a-i îngădui să capete o formă definită; așa o începea de parcă ar fi croșetat un spate de vestă pe care putea apoi să-l lase baltă după ce făcea un lat de palmă, de nici nu se mai putea înțelege, după o vreme, privind bucata părăsită, ce ar fi trebuit ea să devină.

Era, neîndoielnic, ceva pervers în acest joc al ei de-a ademenirea. Pe de o parte, nu putea fi acuzată că făcea rău cuiva anume atrăgând

discret pretendenți spre plasa ei – și asta era partea care îi reușea întotdeauna perfect, și o savura până la esență, căci de aici încolo urma greul. Cred că și pentru ea însăși era un efort de voință extrem să nu se lase flatată de acești nenorociți care o doreau. După ce se apropiu așa de mult că aproape puteau s-o atingă, ea brusc se retrăgea în bârlog, de unde nu mai ieșea până când acela se hotăra după o vreme să plece, plictisit și iritat.

Acuma veți înțelege mai bine de ce, cu mare îngrijorare, mă ruga mama ei să încerc să-i creez eu acele ocazii care ar putea da roade până la urmă. Emilia se temea că dacă nu se mărită curând, cât încă mai întâlnea oameni feluriți (ajunsese deja în ultimul an de facultate, deci ocaziile aveau să se împuțineze în curând), Magda ei va rămâne de căruță, poate singură pentru tot restul vieții. În mod curios, dorințele Emiliei se potriveau bine cu ale mele în legătură cu Magda, dar nu aveau nimic de-a face cu năzuințele acesteia. Ea nu avea de regulă nevoie de îndemnuri și încurajare, ci își croia drum înainte, iar eu veneam în urma ei cu un pas; alteori stăteam deoparte, chircită de teamă. Satisfacția însă pe care mi-o aducea reușita ei, ba chiar și încercările mai puțin notabile, n-aș fi putut-o eu cunoaște prin mine însămi niciodată.

OANA IVĂNCEANU

IMPORTANT!

Aștept în continuare versuri, proză, piese de teatru, eseuri, reportaje de la toți cei pe care îi pasionează scrisul. Adresa mea este: Alex. Ștefănescu, la revista **Flacăra**, Piața Presei nr. 1, sector 1, 71341, București.

Toate textele valoroase se publică. Toate textele publicate candidează automat la Premiul **Mașina de scris** care se acordă în fiecare toamnă.

PĂIANJENUL

Păianjenul uriaș, de un albastru marin aproape, înainta cu o viteză amețitoare pe perețele alb. Cine a mai văzut un păianjen albastru, măntrebam, în timp ce el își continua drumul în diagonală, pe perete; trebuie să fie o tarantulă, este mult prea mare pentru un păianjen obișnuit, mi-am spus, într-o încercare de a-i număra picioarele, patru perechi, doi ori patru opt, doar că el, uriașul înainta hotărât spre o țintă numai de el știută, dar de ce albastru, cine a mai văzut așa ceva? Am izbucnit într-un hohot de râs care mi s-a oprit în gât și-apoi ce să caute o tarantulă la mine-n dormitor, nu-mi puteam imagina cum nimerise acolo, cum reușise să treacă neobservată, pe unde se strecurase? Nu mă vedeam aplecându-mă în căutarea papucului, teama mă paralizase într-un semn de întrebare – nu știam dacă păianjenii au sângele albastru, îmi și imaginam senzația lipicioasă a papucului pe perețele alb lăsând dăre albastre de tarantulă lovită pe la spate.

Și totuși știam că va trebui să-l omor mai devreme sau mai târziu, înainte însă ca el să coboare și să-mi injecteze veninul, probabil la fel de albastru, nu, n-ar fi putut să fie altă culoare, în mine se trezise instinctul ucigaș sau poate existase dintotdeauna, omul este un vânător, îmi spusese odată cineva, iar un bărbat nu este cu adevărat bărbat decât după ce ucide un animal, după ce-și pune viața în pericol, ucigând.

„Să nu uciți!!!” îmi poruncise biblic cei opt ochi larg deschiși ai păianjenului uriaș și cele opt picioare îmblânite par să tremure sub privirea mea ucigașă. Ne măsurăm unul pe altul, eu și el – artropoda camivoră, eu, bărbatul și el, păianjenul uriaș, n-ai dat niciodată într-o femeie, îmi spune de la înălțimea celor doi metri și jumătate. Ta-ran-tu-lă, silabisesc în gând și constat că e de gen feminin, cei opt ochi clipeșc aprobator...

De ce te-aș crede? Urlu, dar cuvintele mi se opresc în gât, toate femeile mint, de ce nu sunt un fugian, ochii mi-ar ieși din trup și s-ar apropia de tine, așa nu pot decât să te privesc de la distanță și să mă rog ca privirea mea să te înghețe definitiv!!!

Unul din noi doi, i-am spus, e ca-n dragoste, habar n-ai, *alla guerra di amor vince chi fugge* și dintr-un salt am fost la ușă de unde i-am aruncat o ultimă privire și-am ieșit, vecina de la doi m-a privit lung de după perdea, i-am simțit ochii pe șira spinării, femeie! Am repetat, ea nu știe ce-nseamnă să uciți, să fii bărbat, bărbat cu adevărat!

... Cu ani în urmă, au dărâmat biserița. Oricum nu se oficiau slujbe, au gândit unii cu voce tare. Nică preot nu mai aveau. O ruină, bine c-au dărâmat-o, ce ne trebuie nouă biserica, Dumnezeu și-așa nu vede,

bodogănea nea Boboceă, dac-ar vedea nu i-ar lăsa pe copii să-mi ia mătura și să-mi împrăștie frunzele, da' noi tot îi împrăștiam sacul cu frunze când nu era atent. Nea Boboceă purta căciuliță albastră de lână. Un albastru deschis. Nu-și găsea liniștea. Nu știi dacă dormea. Cred că nu. În nopțile de vară mă trezea un foșnet, frunzele se mișcau ca la comandă, era dansul lor, ultimul lor dans, nu se împotriveau, se lăsa conduse de mătura lui nea Boboceă. Bătrânii și pierd somnul, îmi explicase bunica.

Rămâneam treaz până spre dimineață, încercând să număr stelele. Te vede Dumnezeu, îmi spunea bunica. Știi, știu, ochii lui Dumnezeu. El nu doarme, o fi și El un bătrân care și-a pierdut somnul, măntrebam și stelele clipeau.

Olga. Olga-Olga. Ba-i aici, ba nu-i aici, *podul de piatră s-a dărâmat, a venit apa și l-a luat, vom face altul pe râu în jos, altul mai tra-nic și mai frumos*, nu, asta era un vis, cred, cam după dărâmarea bisericiței. bunica-Buna, clădirea-loc-de-născut-ascunzătoare-adăpost...

Cum mor stelele? măntrebă Olga, vezi tu, ele nu mor de-a-de-văratelea, doar că nu le mai vedem noi, oricât de mari ar fi ele, știi, la un moment dat sunt niște uriași roșii, da' niște uriași adevărați, imaginează-ți numai că se-nvălesc și se umflă și nu-i mai încap hainele, pe care și le dau jos și descresc, descresc, descresc până se fac mici și-atunci piticii ăștia alb-albaștri se duc la culcare, cam asta-i, îi spun eu pe scurt povestea despre ochii lui Dumnezeu, uneori deschiși, alteori nu. Învătasem povestea pe dinafară. Mi-o spuneam aproape-n fiecare seară, mai și înfloream, pân-am ajuns să cred că o inventasem chiar eu.

Alteori se uita la mine doar și mă întreba mă vezi bine, crezi că suntem destul de mari ca să ne căsătorim? La 13 ani? Mă mirasem, doar tu nu poți nici să sari gardul și nici să te cațeri pe zidurile clădirii părăsite, nu știi nici câți ochi are Dumnezeu. Atunci o să mă mărit cu Miron!!! îmi striga.

Doamne, Dumnezeule mare, măicuța Domnului, Iisuse Hristoase, Mântuitorul nostru, izbăvește-ne pe noi de păcate.

Voiam să spun: Doamne, nu mi-o lua pe Olga.

Lumina inunda biserica. Răsufarea Olgăi. Pașii ei. Părul. Roșcat.

Doamne, ce bine că n-are pistrii!

Nu m-atinge, aici, nu în casa Domnului, păcătoasă, îi șoptesc, ea însă aduce sfeșnicul. Evanghelia. Sfânta Cruce. Cununile.

Avem nevoie de-un preot, crezi că Miron?...

Tatăl nostru care ești în ceruri,

sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, Doamne, apără-mă și iartă-mă...

Vălu. Avea un vâl, un alb spălăcit, mi-a mărturisit că-l găsisese în pod printre vechituri. Ca o pânză de păianjen, am râs. Te-am prins în pânza mea de păianjen, mi-a șoptit. Și dacă lumea a fost creată de un păianjen îmi amintesc o legendă, trebuie să fi fost un păianjen uriaș, și-atunci soarele, luna, stelele?... stăpânul soartei, prezicătorul!, diagonală uriașului albastru pe perețele alb al camerei mele, cele patru perechi de picioare sprijinite tridimensional, în timp ce capul întors către mine... veghea, de unde știa că n-am să-l omor, nu încă, trebuia să vin aici...

Cel mai des visez un cartier inundat de lumină, pășesc nesigur, nu știu unde duce drumul, e o stradă pietruită și pustie, îmi simt inima bătând în gât, în urechi, ce pustietate, unde să se fi ascuns oamenii, casele par părăsite, dar de după perdele, sute de ochi par să mă fixeze și-mi vine să le strig sunt eu. Nucu, îi caut pe Olga și pe Miron, nu i-ați văzut cumva, Doamne, ce soare puternic, cred că m-am rătăcit, lumina asta-i orbitoare, parcă nici nu mai văd pe unde merg, nu vă țiuie urechile de-atăta liniște, de fapt trebuie să vorbesc, altfel, soarele ăsta... știți, Olga e roșcată, iar Miron schioapătă un pic de piciorul stâng sau să fie dreptul, nu mai știu, cred că-i e milă de el – și mie îmi e –

nu-i mai căuta, îmi spune o bătrână slabă ca Moartea și dispăre înaintea ca eu s-apuc să-i spun ceva, la ce vă holbați așa, îmi vine să strig sutelor de ochi ascunși în spatele perdelelor, am să-i găsesc într-o zi, deși strada asta nu duce nicăieri. Când mă trezesc, am buzele uscate, crăpate și ochii-mi sunt obosiți de-atăta lumină.

Olgaaaaa!!!

În urma noastră Miron schioapătă, încearcă să ne ajungă, la început fusese o întrecere, hai să vedem care ajunge primul la biserică, le-am strigat și am tras-o pe Olga după mine, nu trebuia s-o pun să sară gardul, știam că nu poate, s-a împiedicat și s-a zgâriat în gardul de sârmă ghimpată, ridică-te, trebuie s-ajungem primii, ridică-te odată, pentru numele lui Dumnezeu, Olga! Își privea fusta ruptă și se ținea cu mâinile de genunchiul însângerat, a-ha, te măriti, i-a strigat nea Boboceă, care strângea frunzele în sacul lui de plastic. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată făcând altceva. Apoi, parcă și-ar fi adus aminte ceva și ochii i s-au luminat sub căciulița de lână albastru deschis, ai văzut că Dumnezeu nu doarme, pupa-i-aș tălpile, ce cre-deai, că nu vede când îmi împrăștia frunzele? Mătura mea...!! dă-mi mătura înapoi, se jeleşte nea Boboceă și-l aleargă pe Miron, care-o iubește pe Olga. Asta-i adevărul. Punct.

RALUCA STOENESCU

Raluca Stoenescu s-a născut la 6 mai 1973. În prezent predă engleza în București. Proza sa, poetică, melancolică, este dominată de sentimentul trecerii ireparabile a timpului. În povestirea **Păianjenul** (pe care o reproduc într-o variantă prescurtată, pentru a mă încadra în spațiul tipografic disponibil), povestire scrisă din perspectiva unui bărbat, „subiectul” îl constituie rememorarea nostalgică-terifiantă a unei iubiri din copilărie.

NICHITA STĂNESCU

CONCURS

Premiu:

CĂRȚI ÎN VALOARE DE 500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:

București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimiteră a scrisorilor dumneavoastră este **7 septembrie 2001**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA „MAȘINA DE SCRIS”

editura „Mașina de scris”

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

PASIUNEA POEZIEI

Text: NICOLAE BALOTĂ ■

Poezia este locul în care s-au desfășurat și continuă să se desfășoare grave experiențe ale sufletului modern. Marile revoluții sociale, științifice, marile cutremure prin care a trecut ființa umană în secolul precedent, cele pe care le prevedem pentru noul secol și mileniu în care abia am intrat, nu au putut și nu vor putea lăsa cuvântul – acest sensibil instrument al omului, acest chip al umanului – în statutul său anterior. Trăim în epoca noastră o adevărată mutație a condiției umane și totodată a cuvântului. Lucru evident în poezia modernă.

Din păcate, în zilele noastre, s-ar părea că poezia trece printr-un deșert. Aceasta nu înseamnă că nu se mai scrie poezie, că nu mai sunt poeți și încă dintre cei mai autentici. Dar câți citesc poezie? Nu a devenit oare poezia un fel de limbă moartă, ignorată de cei mai mulți? Unele manifestări ale comunității internaționale a poeziei indică voința de a salva verbul liric, de a-l proiecta ca un factor salvator în societatea contemporană, traumatizată, în criză. Astfel este Festivalul internațional „Noptile de Poezie” care a avut loc între 12-17 iulie, la Curtea de Argeș, cu o temă subsidiară: „1001 Poeme de dragoste”. Academia internațională Orient-Occident, sub conducerea neobosită a directorului ei artistic, al rafinatei poete Carolina Ilica, dovedește încă o dată că România este un spațiu deschis și fecund al celor mai diverse experiențe poetice. Tocmai această manifestare la care participă poeți din mai multe țări este un prilej de reflecție cu privire la situația poeziei în lumea contemporană.

O primă observație. Poeții români din zilele noastre, dacă nu sunt stăpâniți de un duh nihilist al refuzului valorilor, pot să aibă conștiința de a porni de la platoul înalt, atins și stăpânit de câțiva predecesori care au ridicat verbul poetic românesc la înălțimi neatinse în trecutul mai depărtat. Desigur, înaintea lui Arghezi, a lui Blaga fusese Eminescu, fusese Macedonski. Dar Blaga tânăr, venind la București, după Primul Război mondial, îl căutase pe Vlahuță, neavând un alt poet contemporan de referință. Generația pe care îmi place să o numesc orfică, a poezilor care au intrat în marea tăcere după cel de-al Doilea Război, murind după ce

lăsaseră o mare operă lirică – Blaga, Barbu, Bacovia, Arghezi, Voiculescu – s-a format în atmosfera unui început de secol minor al literelor noastre. Nu tot astfel, pleiada poezilor din jumătatea a doua a secolului al XX-lea. Loviți de interdicțiile, de aberantele dogme sterilizatoare ale „esteticii” marxiste, dar mai ales ale politicii culturale comuniste, generațiile ce s-au succedat (de la aceea a poezilor Cercului literar la cele mai recente

generații ale deceniilor succesive dinaintea sfârșitului de secol) au avut totuși, ca plan de referință, înaltele modele ale unor conștiințe lirice de valoare cel puțin europeană.

Considerată în perspectiva unei geografii spirituale, lirica românească actuală se prezintă ca o regiune poetică deosebit de interesantă. Asistăm la o diversificare a vocilor, a experiențelor, a inițiativelor. Urmărirea câte unei publicații (cum este excelenta revistă *Poezia* din Satu Mare) ne convinge de fecunditatea resurselor liricii. Poeți din toate

generațiile au fost și sunt confrunțați cu realitatea nouă a unei lumi în accelerată transformare. Poetul nu poate fi și nu este indiferent la geneza unei conștiințe cosmice, ca și la apariția unor situații noi sociale și morale. Într-un univers în care noutatea este atât de prestigioasă e firesc ca lirica să se înnoiască. Nu este poet adevărat, creator în sensul plener al cuvântului, cel care nu crede (odată cu recunoașterea datoriei față de unii înaintași) că ia totul de la început în arta sa. Desigur, obiectiv vorbind, nu există creație ex nihilo, din nimic; nu pornim niciodată de la zero. Observăm uneori în zilele noastre, false tentative de a inova în poezie, care sunt, de fapt, manifestări epigonice, încercări avortate. Cred că noile inițiative din domeniul liricului, la care am asistat și asistăm, nu aparțin unui avangardism renăscut, întârziat, ci sunt explorări ale unui univers nou, cu unelte ce se vor noi. Nu epigonism întârziat, ci mutație reală a poeticului.

Pasiunea poeziei adevărate, a poeziei născătoare de univers, am întâlnit-o în primii ani ai tinereții petrecute la Sibiu. Burgul sibiuan a jucat pentru mine ca și pentru câțiva prieteni, printre care poezii și scriitorii Radu Stanca, I. Negoitescu, Șt. Augustin Doinaș, Ioanichie Olteanu, rolul unui catalizator subteran al creației. Baladele cerchiștilor și-au găsit în Sibiul medieval, baroc și de vechi tradiții românești mai mult decât un pretext sau un decor: o sursă, o substanță și un martor al unei aventuri spirituale. Sub zidurile orașului, arse de febre medievale, s-au încheat trainice prietenii în spiritul cultivării pasionate a Poeziei, a Verbului, s-au format comunități de opinii în colocvii nocturne, de atâtea ori pretextate numai de farmecul neîntrecut al orașului. În atmosfera nostalgică – de un patos secret investind sufletul – a vechiului burg, a orașului în care Radu Stanca intra, aidoma cneazului valah din balada sa, „domol ca într-o poveste”, s-a constituit un program literar, o poetică și o poezie care ilustra și justifica acea artă poetică.

Numai printr-o intensă experiență de viață, prin luciditatea conștiinței poetice și printr-o atentă utilizare a instrumentelor, printre care înainte de toate a cuvântului, pasiunea poetică dă rod.

MARUCA, „PRINȚESA ADORATĂ”

Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

În ambianța domoală a lunii august, când ne aducem aminte de George Enescu, născut pe plaiurile moldave acum 120 de ani, ne pregătim să întâmpinăm un nou septembrie enescian, cu tradiționalul său Festival și Concurs. Revin în memorie diferite împrejurări ale vieții sale și, firește, acesta este prilejul să evocăm sentimentul de iubire care i-a legat destinul de personalitatea celei cu care a împărtășit anii maturității – soția sa Maruca, pe care artistul o împodobește cu felurite metafore, printre care și cea devenită muzică în poemul simfonic *Isis*. Pentru că este vorba despre personaje aparținând culturii românești de acum un veac, evocarea noastră apelează, desigur, la martori care au posibilitatea de a vorbi despre acest subiect. În cartea sa **Destăinuiri despre George Enescu**, Ilie Kogălniceanu deapănă și amintiri privitoare la Maruca: „...Era frumoasă Maruca? ...Căci Maruca avea ceva ceea ce francezii numesc *port de tête* – ținuta capului, adică maniera în care capul se personalizează în mod special, cu gât lung, cu umerii ușor căzuți, semnul fizic al aristocrației, cum spunea Talleyrand. Nu era foarte înaltă, ținuta ei maiestruoasă o arăta mai înaltă decât era în realitate... Avea mâini frumoase, degete lungi, subțiri, ochii erau mari, negri, și te priveau întotdeauna în mod susținut. Nu era ca celelalte femei! Era altfel! Atrăgea atenția oricui, era specială!” Descrierea aceasta ne apropie cu gândul de admirația pe care George Enescu a nutrit-o pentru cea numită de el „prințesa adorată”, descinsă în lumea muzicii sale de pe tărâmul familiei Rosetteștilor, în peisajul mirific al Tețcanilor moldoveni, și devenită apoi, parcă prin destin, prințesă Cantacuzino.

Mai înainte de a schița și alte imagini dorind a evoca această ființă intrată în legenda enesciană, aflăm tot de la Ilie Kogălniceanu că „...l-a cunoscut pe George Enescu întâmplător, la o răscruce de drumuri în pădurile de la Sinaia. Unii cred că era prin 1907, dar și poate prin 1909 sau 1912.” Iubirea lor a evoluat treptat, urmând meandrele vieții sociale bucureștene de la începutul secolului trecut, devenind o realitate publică în anii ce au urmat. „Dacă pentru Maruca – spune Ilie Kogălniceanu – relația cu Enescu nu părea a fi o problemă delicată în viața ei privată și publică, în schimb pentru el a fost greu să accepte calitatea de cântăreț de Curte la casa Marucăi... Audițiile muzicale la Palatul Cantacuzino erau cunoscute și se

bucurau de prezența numelor sonore ale aristocrației... Enescu era oferit acestor invitați ca artist, dar nimeni nu ignora legătura sa cu Maruca.” O altă mărturie o găsim și în memoriile Reginei Maria: „...ocupa un loc de frunte în grupul prietenilor mei. Era uneori ciudată și avea, de netăgăduit, o fire originală. Tovărășia ei te însuflețea, dar zadarnic ai fi încercat să te opui ideilor ei... De obicei ne întruneam să ascultăm pe George Enescu, minunatul nostru violonist și compo-

zitor, mare prieten al casei... prietena mea avea o dragoste ciudată pentru absurd, în toate formele sale...” încheie, cu subînțeles, Regina Maria.

După un timp destul de îndelungat, această iubire s-a consolidat prin căsătoria marelui muzician cu mult admirată sa prințesă. În amintirile artistului, consemnate de Bernard Gavoty, există o referire de mare discreție privind această împlinire dorită, referire care arată de asemenea delicatul și profundul sentiment ce-i lega pe cei doi: „Cele dintâi note

ale operei *Oedip* – spune Enescu – le-am scris în Elveția... Un dublu motiv mă face să-mi amintesc acest lucru: în primul rând se înfăptuia marele meu vis... Apoi, visurile mele de om se împlineau și ele prin faptul că o ființă pătrunsese în viața mea, aducându-mi fericirea. Sunt sigur că biografii mei nu vor pierde prilejul să mă copleșesc sub povara minunatelor adjective și imagini lirice cu care principesa Cantacuzino, devenită prin harul cerului doamna George Enescu, a însemnat în memoriile sale începutul lucrării mele. Să-mi fie iertat că o citez – am prea multă admirație pentru dânsa și, fără îndoială, prea puțină modestie. *Pinx* – cum mă poreclise – *schitează, cu o mână care îmi amintește mâna lui Apollo, primele măsuri din Oedip.*”

O ultimă imagine despre Maruca și George Enescu aparține scriitorului Virgil Gheorghiu care, în cartea dedicată artistului, descrie ambianța casei bucureștene a muzicianului, din strada Lahovary: „Domnița Maruca, prietena Reginei Maria, a trecut din cadrul fantomatic al visului într-o temeinică și dorită realitate, devenind soția maestrului. Copacul tare de codru, îndârjit de furtuni, a întâlnit salcia grațioasă... Iubirea de tinerețe își svântă aripile la focul căminului. Două suflete aristocrate s-au alăturat, târziu. E pace deplină, pecetluită de misterul muzicii. Casa actuală a lui George Enescu, când e lume multă, venită la repetiții, se umple până la refuz... Pe divanul din dreapta ușii, divan adânc și comod de vreme veche, iau loc oaspeții muzicali mai intimi cu amfitrionii. La marginea lui e locul Domniței Maruca. Domnița ascultă muzica învelită într-o mantie de purpură. În fața ei, pe o mesuță, se odihnesc sumedenie de autori, poeți și prozatori. Fel de fel de dedicații, unele mai flatante decât celelalte, zac acolo în foile omagiale. În timpul pauzei, atenția gazdei se concentrează spre privirile noilor veniți. Pentru fiecare, Domnița Maruca are un cuvânt bun. Atunci maestrul își pune vioara în cutie și salută câte un invitat, părăsindu-și locul său modest...”

Din ceața vremurilor trecute pare că se refac chipuri de mult apuse. George Enescu și soția sa, prințesa Maruca, descind aievea din pagini de poveste, petrecând o clipă timpul împreună cu noi, trezind emoțiile molcome ale unei muzici blânde, asemenea unui zvon armonios ce nu pierde de fapt niciodată, ci reverberează în memoria fantezistă a închipuirilor magice.

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

REȚEAUA PĂIANJEN

"Along Came a Spider", SUA, 2000 – 103 minute
Distribuit de: RO IMAGE 2000

HORIA PĂTRAȘCU ■

Vrem sau nu vrem, iată că și cele trei pelicule americane prezentate în paginile de CINEMA ale acestui număr al revistei noastre sunt tot „niște ecranizări” ale unor cărți anterior cunoscute (că este vorba de cărți „de proză”, sau de „benzi desenate” – asta reprezintă o cu totul și cu totul altă problemă...!)

Problema ce se pune ar fi următoarea: în ce măsură **filmul**, în sine, beneficiază – sau nu?! – de valoarea unor volume gata tipărite, trecute deci prin furcile caudine ale contactului cu publicul larg?!

Rețeaua Păianjen pornește așadar de la scenariul unui **debutant** în astă delicată meserie: **Marc Moss**; la rândul său, scenariul are

la bază **primul roman** al lui **James Patterson**, intitulat *Along Came A Spider* (devenit un best-seller, încă înainte de apariția următoarelor cărți ale autorului respectiv); și este, în sfârșit, realizat de regizorul originar din Noua Zeelandă: **Lee Tamahori** (un fel de „prospătură” deci în peisajul regiei americane, dar apreciat de critica internațională, după adoptarea sa de către yankei, în urma câtorva pelicule de succes în care a dirijat interpreți de talia unor **Nick Nolte**, **Melanie Griffith**, **Chazz Palminteri**, **John Malkovich** sau **Anthony Hopkins**).

Avem astfel de-a face cu un regizor destul de redutabil, care a știut să ocolească cu discreție „capcanele” (minore de altfel, adică destul de ieftine, ale prozei polițiste ale lui J. Patterson!) – reușind, chiar și destul de greu, să ne ofere un „thriller” **onorabil**, cu pronunțată tentă de „policier”, și cu câteva accente psihologice, accente care, din păcate, mai mult derutează urmărirea logică a acțiunii.

(Lucru – **acesta din urmă** – ce nu trebuie să vă mire! Deoarece chiar romanul lui Patterson conține, din nefericire, acea

Corbul: MÂNTUIREA

"The Crow: Salvation"
– SUA, 1999 – 102 minute)
Distribuit de: NEW FILMS INTERNATIONAL

Este un al treilea film de lung metraj din seria *Corbul*, realizat pe baza unor benzi desenate create de **James O'Barr**, acum 10 ani, și care a dus și la niște seriale TV, jocuri-video etc... (în primul dintre aceste filme și-a pierdut viața – chiar pe parcursul filmărilor! – regretatul **Brandon Lee**).

Se vrea a fi un „horror”...! **Nu e**, nici măcar pe departe.

Este un produs tipic al pseudoculturii de tip „comics” (sau propagate, mereu mai mult și periculos!, pe diverse canale de televiziune – dar și, iată, pe marile ecrane!), mizând nu atât pe „imbecilitatea” unor spectatori oarecare, ci pe „imbecilizarea sistematică” a tuturor spectatorilor – mult

prea agresați de spaimile, de nesiguranțele existențiale ale lumii contemporane, încât să mai poată fi capabili a discerne ce mama dracului i se vâra mai nou pe gât, cu ghioțura, totul fiind ambalat în nenumărate și incontroabile „sclipiciuri” comerciale...!?

Execuții pe scaunul electric (din care trup al fericitorilor **așezați** și prinși în chingi

„schemă“ simplă și deja obositor-repetată, posibil a fi comprimată în următoarea formulă:

1. – Se consumă o crimă: NOI ȘTIM CINE E CRIMINALUL!

2. – Un polițist super-dotat este obligat să-l descopere: EL NU ȘTIE CINE E CRIMINALUL, doar poate alege între câteva variante!

3. – Se mai consumă o crimă: NOI ÎL VEDEM PE CRIMINAL!

4. – Polițistul îl ucide PE CRIMINALUL pe care noi îl știm!

5. – ...dar, de fapt, apare CRIMINALUL Nr. 2 (pe care **nu-l știm**).

6. – Polițistul îl ucide, firește, și pe CRIMINALUL Nr. 2....!

7. – ... Ei bine: apare, acum, CRIMINALUL Nr. 3...!

8. – **Regretând profund**, polițistul îl împușcă și pe CRIMINALUL 3 (înțelegând, prin deducție rapidă, că el e o „ea“ – adică exact **polițista-parteneră**, asociată în rezolvarea cazului PRIMULUI CRIMINAL...!?).

Ei bine – chiar și folosindu-se de această schemă caracteristică impotenței intelectuale în a duce CORECT la bun sfârșit o poveste ce a fost demarată, altfel, destul de promițător! – regia salvează filmul prin distribuirea în rolul Polițistului a unuia dintre **cei mai interesanți actori de culoare ai Americii contemporane**: l-am numit pe Morgan Freeman...!

Este aproape incredibil cum căldura, interiorizarea, evitarea oricăror efecte ieftine – **sclipitoarea inteligență a marelui actor!** – pot face ca un film de acest gen să te țină încordat în scaun... **până la sfârșit!**

ies nori de fum – precum coșurile a trei furnale! – și care nu se mai termină)... secvențe nocturne prin cimitire... case părăsite, bânuite de fantasmе... morți care reînvie pe neașteptate etc. – adică întreg dichisul situațiilor menite, vezi Doamne!, să-ți stârnească spaima, nu folosesc la nimic în acest film regizat de un licențiat în Finanțe și Marketing (!), pre numele său **Bharat Nalluri** – și care, poate, și dacă îl ierți, nu poate avea decât un efect salutar: acela de a te (**cenzurat!**)... pe tine, **de râs!**

Singura concluzie pe care filmul ți-o poate „paranormal-transmite“ în timpul proiecției (întrucât – dacă ești un om normal și nu există purici în sală – poți dormi pe rupe!), este aceea că: „În Statele Unite, toți polițiștii – **dar absolut toți!** – sunt **asasini**: nu doar de profesie, ci chiar și în serie...!

(Constatare **absolut fabuloasă!** Se cheamă că dacă toată poliția Americii ar fi băgată în pușcării – țara ar scăpa de coșmarul violenței!? Îndrăznim a subscrie acestei idei, cu adaosul: odată cu polițiștii în cauză, să fie introduși în „separeuri“ și toți membrii echipei de filmare a *Corbului*...!).

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

JOCURILE SEDUCȚIEI

"Someone Like You", SUA, 2001 – 97 minute
Distribuit de: INTERCOMFILM ROMANIA

Pesemne că nu mă veți crede dacă vă voi spune că acțiunea acestei comedii are la bază – lucru PERFECT EXPLICIT ÎNCĂ DIN PREGENERICUL FILMULUI! – o dilemă ancestrală: ajunge – sau, nu?! – „sămânța” unui singur taur, **pentru toate vacile care-l înconjoară...?!**

Ei, bine, și mai ales totuși!, **acesta** e subiectul peliculei americane comisă de regizorul **Tony Goldwyn** (*Dosarul Pelican, Ziua a 6-a* etc.), bazat pe romanul *Animal Husbandry* al scriitoarei **Laura Zigman...**

Cum să vă explic eu...?! Filmul nu este unul „animalier” (precum celebra *Fermă a animalelor*, realizată după nu mai puțin amarnicul-celebru roman al lui George Orwell), ci unul pur și simplu... „triumfiular”: adică, unul ce se ocupă, încercând a psihanaliza, de veșnicul TRIUNGHI AMOROS ce persistă de veacuri, precum: O femeie versus DOI bărbați... DOUĂ femei versus UN bărbat... DOUĂ femei versus UNA singură, DOI bărbați versus UN singur bărbat... CINCI bărbați versus CINCI femei... (și mă opresc aici, întrucât am vaga senzație că am început a încurca borcanele...!? – n.a.).

Jocurile seducției este axat pe cea dintâi variantă: o femeie care – din motive inexplicabile (să-mi fie cu iertare, dar dialogul este conceput de cineva care are în cap nu creier, ci pâslă...!) – nu se poate hotărî căruia dintre cei doi prezumtivi parteneri îi poate acorda grațiile. Dilemă mare... cutremurătoare, domnilor și doamnelor!

La început, **se culcă cu primul** (care însă, în prag de divorț, dă dovadă de o profundă instabilitate psihică!)... apoi, **nu se culcă deloc cu al doilea** (deși fac baie și se spală pe dinți împreună, întrucât eroina s-a mutat la el în casă!)... Negăsindu-și astfel împlinirea cu nici un chip, eroina-Jane se dedică... (întru rezolvarea, cât de cât, a năprasnicei dileme)... se dedică, repet: „studiului ritualului de împerechere al necuvântătoarelor” – în cazul nostru, rolului și cantității (pardon!) spermei taurine, pentru fecundarea cât mai multor vaci...!?

În fine, pelicula trage și o anumită concluzie: „Trebuie să recunoaștem că sufletul uman – CHIAR ȘI CEL MASCULIN – este mult mai complicat decât orice instinct!”

Cutremurătoare constatare – dacă nu **prăbușitoare, de-a dreptul!**

Dar să nu exagerăm: în mod surprinzător (!?) filmul nu este nici PORNO și nici măcar SEXY: este filmat decent, nedepășind limitele chiloțelilor de damă sau tatuajelor masculine; muzica este agreabilă, iar imaginile plăcute (cu excepția rarelor ocazii în care, în partea de sus a ecranului, apare și... microfonul-girafă al echipei de înregistrare!).

Nota bene: frumoasă de pică, dar și **actriță admirabilă!**, interpreta distribuită în rolul principal, Jane: **Ashley Judd**.

TRIADĂ

Text: ANA BARTON ■

Așa s-a numit expoziția de la Galeria „U” ART. Florentina Brîndușoiu, Cristina Ionescu și Alexandra Olga Zabunov și-au propus un unic reper, omul, dar văzut și simțit în cele trei dimensiuni esențiale care-l alcătuiesc: trupul, sufletul și rațiunea. Fiecare dintre aceste trei artiste a ales să ilustreze una dintre aceste dimensiuni ontologice. Florentina Brîndușoiu a expus obiecte textile. Prima sa compoziție alături nouă personaje statice sculpturale – fiecare fiind lucrat față/spate, el/ea, simbolizând masculinul și femininul, ideea de trup în trup care se regăsește în timp; lucrarea se numește „Drumul vieții”. Cealaltă, un ambient, numită „Pământul”, construită pe structura unui gard de formă pătrată, simbolizează lumea fizică, închisă, delimitată, cu legi stricte, insurmontabile. Pe toată suprafața gardului, Florentina Brîndușoiu a pictat portrete, grupate pe familii cromatice. Având dimensiunile vechilor bilete de tren, lucrate din materiale neconvenționale (paie, stuf, sămburi de curmal, coajă de fistic, zaț de cafea), aceste miniaturi ce amintesc de frize reprezintă atitudini, stări, momente existențiale.

Alexandra Olga Zabunov dă picturii formă obiectuală. Lucrările sale sunt marcate spiritual și cromatic de o recentă călătorie în Kenya. A adus de acolo rădăcini, le-a pictat și le-a aplicat pe câte un suport de pânză tapată cu nisip colorat cu acrilic sau cu ulei. Culoarele aale amintesc de pământul Kenyei în anumite momente ale zilei sau ale nopții, luminat diferit. Rădăcinile sunt spiritele oamenilor, ancorate în teluric, hrănindu-se din seva acestuia pe care o transformă alchimic în eter.

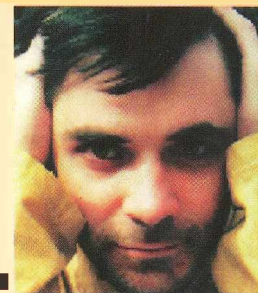
Prin portretele expuse, Cristina Ionescu propune un amețitor dans cromatic. Stilul ei – portretul împărțit, disecat, secționat – amintește de cubism, iar cromatica e fauve. Rolul lucrărilor sale a fost acela de „a veghea” mental, rațional, celelalte două componente: trupul și sufletul.

Expoziția, deosebită și spectaculoasă, a debutat cu un performance. Coregrafa Laurenția Barbu a pus în scenă un dans contemporan, pe muzică de inspirație tribală, în care un personaj central îmbrăcat într-o haină translucidă încerca să dialogheze cu alte cinci personaje, aflat fiecare în fața uneia dintre lucrările expuse și integrându-se astfel în ea. Acțiunea a implicat și elemente ce țin de jocurile de lumini și de pictura pe corp, „invazia” cromatică realizându-se astfel în multe și neconvenționale formule artistice. La sfârșit, personajul și-a dezbrăcat „coaja”, veșmântul transparent, și a lăsat-o în interiorul ambientului textil numit „Pământul”.

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

FINAL de STAGIUNE

Text: REMUS ANDREI ION ■

Teatrele au intrat în vacanță cu mai multe amânări. Dar și cu promisiuni, ambiții sau proiecte, unele de neîmplinit. Multe dintre spectacolele noi care erau anunțate pentru începutul verii abia au fost „legate” în ultimele zile ale stagiunii. Premierile oficiale au fost amânate pentru la toamnă. Finalul acestui sezon i-a aparținut lui Marcel Iureș care a lansat la Teatrul ACT un spectacol teribil, despre destinul unui actor: creator de teatru, măcinat de boală și uitat de public, dictator fără voie în ambiția lui de a avea toată lumea la picioare. Acest personaj a fost imaginat de dramaturgul austriac Thomas Bernhard.

FENOMENUL ACT

Traectoria culturală a Teatrului ACT este rezultatul unei ambiții care este parcă total străină trupelor subvenționate. Marcel Iureș a creat acest teatru ca un gest de revoltă față de intervenția nefastă a administrației în proiectele teatrelor profesioniste. După câțiva ani ACT a devenit poate cel mai productiv teatru de pe Calea Victoriei. Trupă mică, proiecte ambițioase care s-au realizat prin obținerea de fonduri dedicate, sponsori decenti care nu urmăresc neapărat un profit material imediat ci prestigiu. Acest mecanism nu a fost în mod sigur pus la cale doar de Marcel Iureș, dar marele actor a girat cu numele său proiecte ale tinerilor, mai multe decât au produs toate teatrele din Capitală într-o stagiune.

Gurile rele au spus la un moment dat că Iureș nu mai are prea mult chef de ACT, că s-a săturat să caute sponsori pentru alții, că îi este mult mai bine la filmări în Italia etc. Răutăți!

Marcel Iureș filmează într-adevăr în străinătate unde în mod sigur câștigă mulți bani. Marcel Iureș a refuzat la un moment dat să caute sponsori pentru proiectele altora, dar numai pentru a-i convinge că e momentul să se descurce și singuri, să nu mai aștepte „subvenția”. Marcel Iureș îi îndeamnă uneori pe alți artiști să refuze colaborarea cu „statul”, la radio, tv sau în teatre, în schimb încurajează inițiativele personale și a jucat pe sume simbolice în filmele regizate de tineri. Se poate spune cu certitudine că Marcel Iureș își cultivă statutul de independent. A fost și a rămas o vedetă culturală, nu una a pieței spectacolului, a showbiz-ului. Demonstrează prin propriul exemplu că nu mondenitatea ci performanța culturală este cea care aduce adevărata glorie.

Este interesantă și strategia pe care o aplică marele actor în cazul Teatrului ACT: l-a deschis jucând în *Cetatea soarelui*, un spectacol regizat de Mihai Măniuțiu. A optat inițial pentru un teatru de elită, cu prețuri mari la bilete. Și-a dat însă seama că e o opțiune mai puțin fericită, și a chemat tinerii să facă teatru la ACT, iar biletele au prețuri accesibile. Cu Marcel Iureș pe post de „gazdă”, mulți tineri s-au lansat pe Calea Victoriei. Apoi, Iureș a revenit pe scenă într-o nouă serie de specta-

cole cu *Cetatea soarelui*. Iar filmări și plecări în străinătate, și din nou bârfe despre nepăsarea marelui actor. Dar când a scăpat de filmări, Iureș a început în liniște să lucreze la o capodoperă: *Creatorul de teatru*, de Thomas Bernhard, în regia lui Alexandru Dabija.

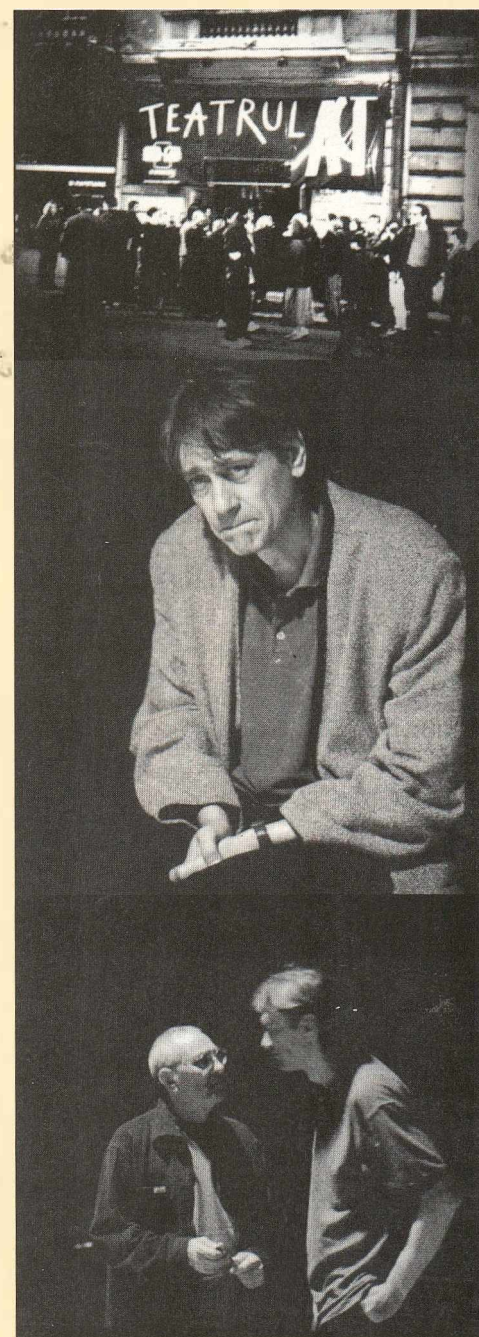
ÎNTÂLNIREA CU T.B.

Thomas Bernhard este un autor foarte puțin cunoscut în România. *Creatorul de teatru*, piesa montată la ACT este însă una care poate deschide apetitul pentru opera straniului dramaturg. S-a născut în 1931 și a murit în '89, a fost un „ciudat” în opțiuni, atitudini și prin „filosofia” operei sale. Nu poate fi catalogat ci doar alăturat numelor unor mari artiști cu care a colaborat. Știa muzică, filosofie, literatură. Este cel mai jucat și mai publicat autor austriac al anilor '80, dar prin testament a interzis noi montări ale pieselor sale și republicări ale cărților sale în Austria. Are o scriitură dură fără să se folosească de cuvinte vulgare. A fost un creator cu o viziune personală care se simte în puterea cu care personajele sale spun fraze memorabile, neconvenționale.

UN NOU MARCEL IUREȘ

- Aia e o poză cu Hitler?
- Da.
- Și a fost acolo tot timpul?
- Da, de decenii.
- E foarte prăfuită.
- Da, da' până acum nu a deranjat pe nimeni.

Acesta este un fragment de dialog între actorul Bruscon și hangiul de provincie, care îl găzduiește, în Utzbach. Hitler, un dictator a cărui personalitate este studiată de zeci de ani încoace este adus în discuție într-o piesă care propune o analiză a destinului unui actor, „Creatorul de teatru”, care ține atât de mult la arta sa încât ajunge, în felul lui, un dictator. Un alt dictator jucat de Marcel Iureș. Cu Mihai Măniuțiu a realizat o serie de personaje istorice „de forță”, Richard al III-lea și al II-lea, Caligula, Thomas Beckett. Seria s-a încheiat cu un discurs modern despre paranoia puterii în *Cetatea soarelui*. Stilul de joc al lui Marcel Iureș căpătase ceva „măniuțian”, împrumutate multe din temperamentul regizorului.

În *Creatorul de teatru*, Iureș iese evident din tipare, „prinde” mult din jovialitatea serioasă, profundă a regizorului Alexandru Dabija, are calm în momentele când trebuie să rezolve probleme disperate, este violent fără să biciuiască, are o naturalețe de om obișnuit și nu explodează în accente de isterie ritmată. Explozia este acum inedită, se vede în priviri, în mimica feței mai mult decât în gesturi și în tonul vocii. Este amuzant în scenele grave pentru că transmite naturalețea un pic caraghioasă a celui care se revoltă pentru ca să ascundă propria slăbiciune. Bruscon, personajul lui Thomas Bernhard ne aduce un alt fel de Marcel Iureș, diferit mai ales de cel din *Cetatea soarelui*. Nebun de mărire, dar și supărat pe propria condiție, visează succesul dar simte și decăderea, îi place pe Cezar, pe Napoleon pentru forța lor dar preferă să îi considere creatori de istorie, nu mari conducători. Hitler îi provoacă o uimire care nu condamnă neapărat. Se simte o violență a gândului nerostit! Se acceptă „încarcerat pe viață în teatru”, condamnă actorii „de stat”, el „marele Bruscon” cere să fie cinstit dar jignește în gura mare pe toți cei din jur. Familia lui este o trupă, o trupă de servitori teatrali, spectatorii și ei niște oameni banali care nu sunt importanți decât pentru a vedea creația sa. Bruscon are un temperament incontrolabil: ce mai provocare pentru un actor, ce mai provocare pentru Marcel Iureș, ce mai provocare pentru Valeria Seciu care joacă un personaj fără vorbe, doamna Bruscon, ce mai provocare pentru Alexandru Dabija! Un Dabija care ne oferă un spectacol greu, un actor care își stăpânește geniul cu o prospețime neașteptată, un teatru atât de modern în simplitatea lui, o putere a cuvântului rostit care transmite „iritarea” și „deranjul” pe care le-au provocat mereu scrierile lui Thomas Bernhard.

ACTORUL ȘI CLOVNUL

Din caietul program cu imagini alb-negru îl cităm pe Alexandru Dabija: „Jalnicele preocupări ale artiștilor culminează întotdeauna cu descrierea propriei lor condiții. În acest imperiu al dezordinii se luptă pentru coroană Actorul și Clownul. Nu cred că există un moment mai propice în arta românească pentru a vorbi despre actor și nu cred că există actor mai potrivit pentru a vorbi despre NIMIC decât cel mai AJUNS actor român al momentului. Este un spectacol vorbit, fără imagini și fără intenții polemice în lipsa de imagini.

A pătrunde în mințile cuiva e o treabă anevoioasă – voi încerca de aceea să simulez psihologia și realismul pentru a acoperi uriașa neputință despre care vorbește textul. Delirul caracterizează cele mai multe din întreprinderile majore ale omului.

A delira, însă, a devenit un exercițiu monden la îndemâna oricărui prost care vorbește tare. Mă voi concentra deci pe discreția și nuanțele decente ale delirului. Mai mult decât sigur – este un spectacol greu pentru spectatori”.

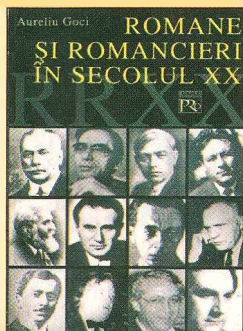
Valeria Seciu, Constantin Drăgănescu, Afrodita Androna și Vitalie Bantaș sunt alături de Marcel Iureș

SCHIMBĂRI ȘI AMBIȚII LA NAȚIONAL

Dinu Săraru, ca director al Teatrului Național caută aplauzele. Vorbește de vedete care se vor tria după minutele de aplauze de la finele spectacolelor. A încheiat stagiunea cu o premieră, *Jocul dragostei și al întâmplării*, regizată de Felix Alexa, a făcut ceva restructurări și a anunțat imediat că la toamnă se vor număra bobocii, atunci va începe crearea noii trupe a Naționalului, când tinerii trupe vor începe să joace în integrala Caragiale. „Bătrânii” au spectacolul lor: *Tache, Ianke și Cadâr* în regia lui Grigore Gonța.

Apare imediat o întrebare: vom vedea teatru sau vedete de teatru? Apoi merită să ne întrebăm cine va alege: doar publicul (care este dependent de ofertă), directorul, regizorii? Cred că există un pericol în strategie pro-vedete!

Dacă analizăm contextul în care a fost lansată ultima premieră – care se va oficializa și ea abia la toamnă, observăm o serie de conjuncturi atipice. Regizorul, Felix Alexa, este unul dintre cei trei regizori angajați ai teatrului. Este o persoană calmă, onorabilă, corectă, cu un palmares bun. Pe scenă urcă însă ca actor un alt regizor angajat, profesorul Grigore Gonța, care în ultimele stagii a realizat două spectacole cel puțin discutabile: *Numele trandafirului* și *Și mai potoliți-l pe Eminescu!* Distribuția cuprinde și actori tineri care i-au fost studenți lui Grigore Gonța: Mihai Călin, Monica Davidescu, Ileana Olteanu, Liviu Lucaci. Spectacolul nu are decât o creație actricească, cea a lui Dan Puric, scriitor, poate cel mai bun dintre actualii comici ai Naționalului. El ține spectacolul, este mereu pe fază la reacțiile publicului, atunci când atmosfera este amortită are un gest, o mimică, un fel de a spune o replică prin care umple sala de hohote. Ce se alege la aplauze? Dan Puric! Restul distribuției este moale, profesorul Gonța este un partener de scenă excelent, dar nu poate interveni peste indicațiile regizorului. Mi se pare grav că își lasă studenții să evolueze sub nivelul unui examen din școală. Și merită să păstrăm în minte acest ultim cuvânt, școală, pentru că de aici pleacă tot răul actorilor tineri, ies „prea săraci” din școală. Și cine îi mai învață, aplauzele?

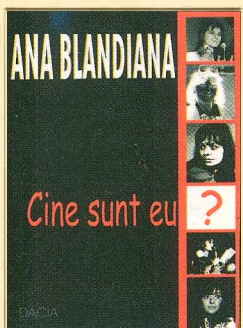
Aureliu Goci
„Romane și romancieri în secolul XX”
 Editura FUNDAȚIEI PRO,
 București, 2000, 376 p.

Salutat în 1992 de către Alexandru Piru ca un nou purtător al ștafetei direcției critice pe linia Titu Maiorescu – Mihail Dragomirescu – G. Călinescu, Aureliu Goci realizează nu numai o radiografie a romanului și romancierilor autohtoni din secolul recent încheiat, ci și o istorie (ficțională) a societății românești. 26 de autori se află sub lupa criticului, de la Duiliu Zamfirescu și Liviu Rebreanu, Gib I. Mihăescu și Mircea Eliade până la Petru Popescu și Mircea Nedelciu.

DUMITRU ȚEPENEAG
„Războiul literaturii încă nu s-a încheiat”
 Editura ALLFA, București, 2001, 286 p.

Cunoscut ca singurul scriitor căruia regimul Ceaușescu i-a retras cetățenia, impunându-i exilarea, Dumitru Țepeneag a revenit, după 1990, pe scena publică românească. Într-o ediție îngrijită de Nicolae Bârna, volumul de față grupează textele unor interviuri și convorbiri găzduite în ultimul deceniu de diverse publicații (între care „Flacăra”, septembrie 1993) și în urma lecturării cărora unui cititor chiar neavizat i se poate contura o asemenea personalitate complexă.

ANA BLANDIANA
„Cine sunt eu?”
 Editura DACIA, Cluj-Napoca, 2001, 400 p.

Pe aceeași linie ca și volumul recenzat mai sus, în cel de față regăsim o parte din interviurile pe care Ana Blandiana le-a acordat de-a lungul unui sfert de secol. Într-o dispunere cronologică, „deschiderea” este reprezentată de convorbirea purtată cu George Arion și apărută în revista „Flacăra” din 10 noiembrie 1977, *sumum-ul* acestora constituind dacă nu un rezumat al existenței, cel puțin unul al evoluției și devenirii celei care mărturisește că „A fi poet nu este o profesiune, ci un grad de intensitate”.

FILM

Pierzi, dacă nu vezi

REȚEAUA PĂIANJEN (SUA – thriller)

DOAR CU EXTRAVERAL

JOCURILE SEDUCȚIEI (SUA – comedie)

CURATĂ SINUCIDERE

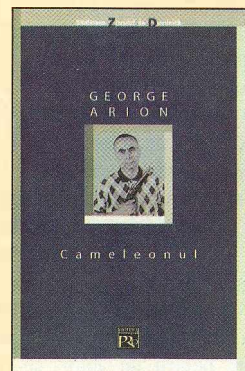
CORBUL: MÂNTUIREA (SUA – horror)

GEORGE ARION

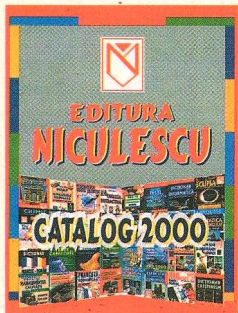
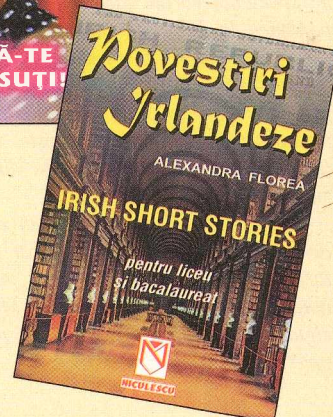
„Cameleonul”

Editura FUNDAȚIEI PRO, București, 2001, 216 p.

Fără a fi bănuți de vreun *parti pris*, trebuie să menționăm că George Arion este unanim considerat ca autorul care a resuscitat genul policier autohton. Descinzând parcă din Raymond Thornton Chandler, James Hadley Chase, Agatha Christie sau Georges Simenon, de la fiecare dând impresia că a moștenit câte ceva, George Arion se definește printr-un stil inconfundabil al conducerii acțiunii și prin metafora îngrijită cu minuție de filigran. Volumul reunește episoadele apărute în *Ziarul de Duminică*, *Ziarul Financiar*, dar ceea ce le conferă pregnant o tentă de autenticitate este dat de următoarea întâmplare: la scurt timp după apariția primului episod, faptele imaginate s-au petrecut aievea într-un colț oarecare al lumii. Nu ne rămâne decât să vă învidiem că veți avea parte de o lectură plăcută pe timpul vacanței.

Vă semnalăm noi apariții la **Editura Niculescu:**

CONCURS

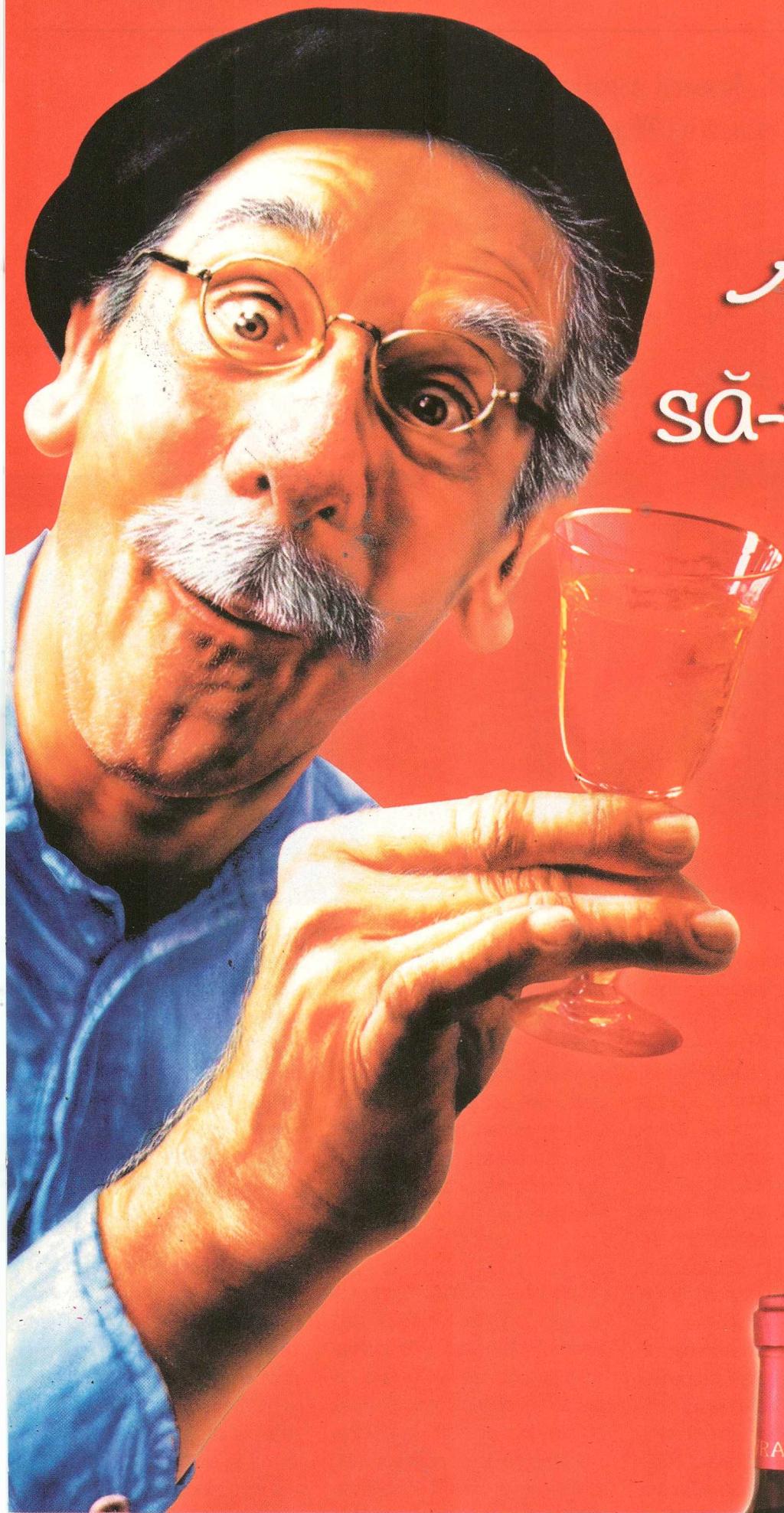
Premiu:
 Cărți în valoare de
350.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
 București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
 Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
7 septembrie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Niculescu

Alege un vin
să-ți meargă
...din plin!

VINCON VRANCEA

Str. Avântului nr. 12 Focsani, Jud Vrancea, Telefon: 037 222 100; 037 239 447 Fax: 037 221 574; 037 239 447 E-mail: vincon@estcomp.ro

Johann a terminat Dreptul, Armand e psiholog, Miruna e director de firmă. Sunt tineri, frumoși, deștepți, dinamici și nicidecum misogini. Dar adoră să provoace.

„EXPLOATĂM LIMBA ROMÂNĂ”

Text: ANA BARTON ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ și Radio Contact ■

I-am întâlnit pe cei trei — Johann, Miruna, Armand — la Radio Contact chiar în timpul emisiunii pe care o realizează: „Tovarășii tăi”. Miruna a venit cu o jumătate de oră mai devreme, băieții cu trei minute. Am intrat cu ei în studio, eu în aceeași încăpăre cu Johann, Miruna și Armand dincolo de „sticlă”. Frapante sunt cele trei caracteristici comune tuturor: naturalețe, franchețe, umor. Sigur că fiecare dintre acestea trei variază pe o scală proprie fiecăruia dintre ei, tușa se poate îngroșa uneori, însă în limite normale și civilizate. Emisiunea nu are niciodată regie. Baza o reprezintă spontaneitatea. Cei trei se cunosc acum atât de bine încât prin replici, prin modul de a conduce conversația sunt de-a dreptul

de neconfundat. Au un stil propriu pe care l-au imprimat emisiunii. E marca lor. Ideea acestei emisiuni îi aparține Ralucăi Moianu. Inițial era o altă formulă. „Eram eu (Johann), Șarpe și Furdui. Ideea a plecat de la ceea ce au ăștia în comun, până la urmă: vorbesc toată ziua despre femei.” Johann spune că emisiunea e realistă. „Încearcă să relateze lucrurile așa cum sunt. Mă uitam aseară la un episod din Ally McBeal. Se duceau ăștia la un seminar de sporire a sensibilității bărbatului față de femeie. Mi-a plăcut concluzia: bărbații vor sex, femeile vor bani. Asta e realitatea.” Miruna a intervenit prompt: „De sex n-au zis nimic la femei? Că eu parcă aș mai vrea din când în când”. Johann a conchis că fe-

meia îți oferă emoții și tot ce are mai frumos. Nu am avut senzația că vorbește serios, dar cine poate ști?! Pentru Armand, ascultătorul ideal este un om modern, fără complexe. Dar unde găsești oameni fără complexe? „Eu nu prea am. Poate câteva, dar nu multe și oricum încerc să trec peste ele.”

MOLDOVA-I FRUNCEA ?

Se pare că da. Și Armand și Johann vin din Moldova. Johann: „Eu am venit în București de la Iași, tot de la Contact. La Iași am intrat prin concurs, după aia am fost director de programe și de pe acest post am venit la București în 15 noiembrie 1999.” Armand: „Am început la Suceava, la Unipius, că mă știau ăia că sunt cu muzica.

Într-o bună zi am zis că e bine să vin la București că ăia o cam lălăiau acolo. Am tot încercat cu promisiuni că aici, în zona asta, se promite mult. Am stat pe bară vreo trei luni până când un prieten l-a sunat pe directorul de producție de la Contact și mi l-a dat la telefon. Mi-a cerut un curriculum vitae și caseta demo și mi-a zis să vin peste două zile. Peste două zile era chiar ziua mea și mi-a urât bun venit în echipă. Eu eram obișnuit cu promisiuni: mai vino, te mai sunăm noi. Nu ne suna tu, că te sunăm noi. Clasic.” E din '93 în radio și din '97 la Contact, dar prima lui slujbă a fost de pictor de întreprindere. Picta lozinci, scheme tehnologice. A făcut Școala Populară de Artă. „Am talent la grafică. Aveam bani

buni și frecam menta prin întreprindere. M-au cocoțat ăia la cota nu știu cât ca să le inscripționez în ce direcție curge apa prin conductă." Miruna a început ca secretară, apoi a fost administrator de birou și după aceea director al departamentului de resurse umane unde a făcut chiar carieră. Are o fetiță de 12 ani, Alexandra – și-a spus singură Ada și așa a rămas –, iar cel care a sfătuit-o să vină să dea probă la Radio Contact a fost chiar soțul ei. „Tot faci mișto de mine toată ziua, ia du-te și înscrie-te!” Și a venit pentru că provocarea i s-a părut de neocolit. „Pe vremea ăia eram di-

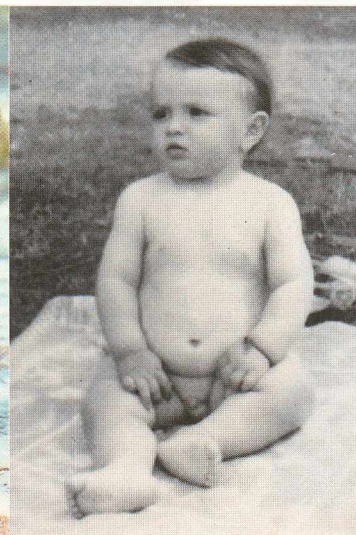
rector de personal la o multinațională. Deja mă hotărâsem să plec și să-mi fac firma mea de publicitate.” După ce a dat proba la radio și a avut surpriza să vadă că ea e aleasa, Miruna a fost foarte fericită. La emisiunea de probă a fost terorizată că s-ar putea face de râs și se gândea cum ar putea supraviețui ulterior dacă va face vreo prostie și va crea o situație penibilă. Dar nu s-a întâmplat. „Fiecare are mândria lui și de regulă e foarte greu să mai trăiești cu ea atunci când se întâmplă să calci peste ea.” Este foarte mulțumită de ceea ce face în primul rând pentru

că în toată perioada de dinainte de venirea ei în radio n-a râs atât de mult cât râde de atunci încolo. „Apoi e un lucru bun să înveți să te dresezi oricâte probleme ai avea, pentru că am și eu ca oricare om, să treci peste ele și două ore să fii cu gura până la urechi. E un mare antrenament.” Mama ei e foarte mândră de ea, iar Ada încearcă să se familiarizeze cu statutul de persoană publică al mamei sale. Când a apărut în presă o fotografie în care portjartierul

Mirunei era la vedere, ea i-a explicat fetei că reacțiile colegilor de școală vor fi împărțite și, deci, nu e cazul să se necăjească. A avut curajul să abandoneze un post bun și un salariu mare pentru a porni propria firmă de la zero. E foarte mulțumită că a reușit. Despre emisiune spune că în nici un caz nu o consideră ca având tentă misogină. „Mi-aduc aminte de *Familia Bundy*. Niciodată nu am înțeles oamenii care spuneau: *Ăia n-au nici o legătură cu mine,*

Zioe Johann:
„Așa sunt colegii mei!”

pentru că era foarte clar că fiecare dintre noi era rupt din familia aia, cel puțin o dată pe zi. E mai sănătos să faci mișto de tine însuși sau de prostiile pe care le faci, decât să le îngropi." Când a venit în radio nu știa nimic despre o astfel de profesie. „Am marșat pe faptul că am simțul umorului foarte bine dezvoltat. Cel mai bun prieten ai mei sunt bărbați și știam în principiu cum gândesc.” Johann intervine: „Femeile se enervează și sunt ca taurii când văd roșu. Nu mai judecă.” Miruna: „Când au spus că femeile sunt proaste se-ncege telefonul.”

RECLAMAȚII LA CNA

Johann povestește că la Contact este prima lui slujbă. Din anul I de facultate. A vrut să dea la Jurnalistică, dar cum erau 50 de locuri pe țară, s-a răzgândit. A doua opțiune a fost Dreptul. Deseori li se reproșează faptul că limbajul pe care îl folosesc iese din normă. Au fost reclamați la CNA pentru „limbaj vulgar”. Deși, au fost monitorizați de vreo patru-cinci ori, n-au fost niciodată sancționați. Johann: „CNA-ul n-a găsit nimic de comentat.” I-am întrebat despre gafele pe care le-au făcut. Johann: „Am înjurat o dată în direct un CD. Deci a fost cu adresă. Făceam program pe 1 ianuarie seara și-l pregătisem foarte bine: cum fusese revelionul, picanterii etc. Eram la Iași. Am dat drumul la CD și peste două secunde a sărit. N-am avut timp să închid microfonul și-am înjurat. N-am pățit nimic, dar au sunat telefoanele: *Dom'ne, cum își permite domnul Pohrib să vorbească așa?* Când am plecat seara acasă am luat taxiul și șoferul asculta Contact. L-am întrebat dacă a remarcat ceva: *Da, dom'ne, ați înjurat un CD la un moment dat. Nu-i nici o problemă.*” De aberații spuse pe

post nu-și aduce nimeni aminte să fi realizat: „S-o fi întâmplat, dar nu le-am conștientizat eu”, spune Johann. Își amintește totuși că odată a făcut-o lată. A dat semnalul de ora exactă, deși trebuia să difuzeze reclamele. A găsit o „soluție”: „Stați puțin că revenim cu ora exactă!” După aceea a intrat din nou în direct și a spus cu aplomb: „Este ora 12 și un pic”, aceasta fiind o modalitate sui generis de a da ora exactă. O altă trăsătură comună a lor este că nu se enervează decât foarte, foarte rar. În astfel de momente Johann mârâie. Armand nu-și amintește când s-a enervat ultima dată, iar Miruna spune că e ca în căsătorie, nu poate să-ți fie bine tot timpul, dar în nici un caz nu trebuie să te enervezi.

PORTRET DE GRUP

I-am întrebat pe fiecare cum se caracterizează și i-am rugat apoi să facă din câteva tușe portretele celorlalți doi parteneri de emisiune. Armand: „Sunt dinamic, dur, ironic. Am o personalitate atât de complexă, încât mi-e greu să mă exprim în câteva cuvinte!” Miruna: „Sunt zăpăcită, optimistă și cu multă dragoste de viață”. Johann: „Sunt sociabil, dinamic, prietenos și foarte iubitor în general.” Miruna completează: „De femei, poate”. Când a venit momentul

ca Johann să spună ce părere are despre Miruna, ea a zis imediat: „Mă duc să fumez!” Dar nu s-a dus. Johann a început cu Armand: „Este un împătimit de sex. Asta ar vrea el. Pentru el totul se rezumă la sex. S-ar putea să-i lipsească un pic. Dumneaei este... blondă. Nu... Este o blondă deșteaptă. Este femeia care se poartă bine în emisiune”. Acum e rândul Mirunei să-și spună părerea: „Când i-am cunoscut pe ei primul lucru la care m-am gândit a fost că bărbații nu au cap, numai sex. La Johann m-a frapat simțul umorului. Armand are un umor ceva mai caustic. E ceva mai rău. Johann și când spune o răutate nu te poți supăra pe el. Pe Armand îți mai vine câteodată”. Johann ne întrerupe pentru că-și aduce aminte de un joc de cuvinte: „Am zis că eu sunt încă cașt”. Iată viziunea lui Armand: „Johann e un tip extrem de original și cu o doză de umor spontan ieșită din tipar, iar Miruna vede lucrurile într-un fel optimist și umoristic”. Tema emisiunii lor din ziua în care am stat de vorbă era „Ce faci când te plictisești de partenerul tău?” Eu aș spune că o soluție este să ascuți „Tovarășii tăi” de luni până vineri la Radio Contact de la 10 la 12.

CR 703

MARCHEAZĂ SUCCESUL ȚĂRII

INTRAROM

Str. Fabrica de Glucoză Nr. 17, Sector 2,
 Cod 72322, București, ROMÂNIA
 TEL: (401) 20.40.100, (401) 20.40.101, (401) 20.40.102;
 FAX: (401) 20.40.103, (401) 20.40.105; E-mail: office@intrarom.ro

UN PAS SPRE CALMUL VALORILOR

La Palatul Cantacuzino – Muzeul George Enescu, s-au decernat la 28 iunie *Premiile Flacăra* pe anul 2000, prilej de mare bucurie pentru cele 10 personalități premiate, dar și pentru alți zeci de generoși invitați care au dorit să onoreze ceremonia organizată de *Fundația Premiile Flacăra – România*.

Lista premianților este deschisă de Societatea de asigurări ASIBAN – Președinte al Consiliului de Administrație și Director general dl Petruș Pavel Busuiocescu – care a primit *Fierul de Cristal* (primul trofeu al calității acordat în România) plus: Constantin Toiu (Literatură), Radu Beligan (Teatru și Film), Șerban Lupu (Muzică), Marcel Chirnoagă (Arte plastice), Șerban Brădișteanu (Știință), Dumitru Tinu (Jurnalism), Mihai Gherman (Management) și Cristian Chivu (Sport).

Marele Premiu al revistei Flacăra i-a fost oferit maestrului Ion Irimescu.

Dl Petruș Pavel Busuiocescu și colegii săi de la ASIBAN răsplătiți cu **FIERUL DE CRISTAL** pentru competență, seriozitate și pentru că oferă o garanție deplină celor care apelează la ASIBAN

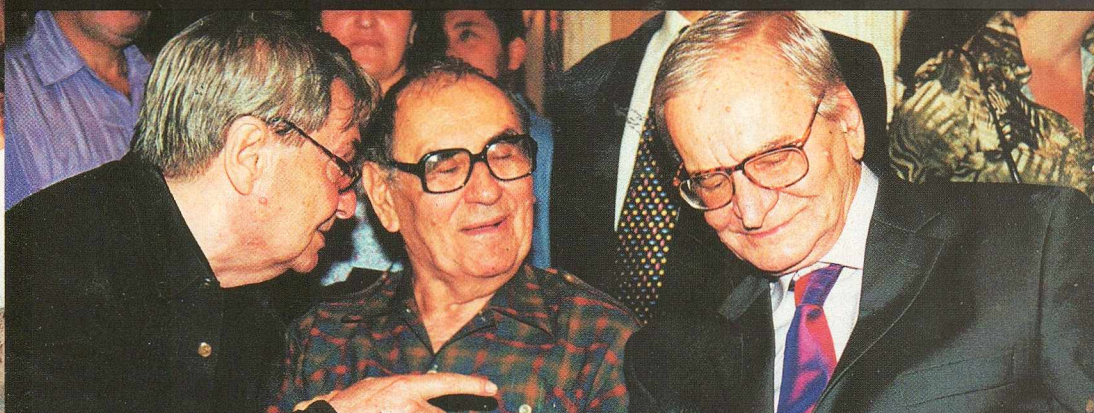
Medicul Șerban Bradișteanu,
un maestru al inimilor sănătoase

Maestrul Ion Irimescu

Premianții Dumitru Tinu și Radu Beligan
citesc revista *Flacăra*

Ștefan Augustin Doinas între doi premianți pentru secolul XXI, Constantin Toiu și Radu Beligan

Nepoata deputatului liberal Constantin Banu,
cel care în 1911 a fondat revista *Flacăra*

Marcel Chirnoagă, un artist plastic ce dezvăluie
fiara din om, ajutându-ne totuși să o înlănțuim

Mihai Gherman, Director general adjunct al Companiei
INTRAROM, un manager modern într-o economie de tranziție

Eugen Cristea și Cristina Deleanu
surâd fix în obiectivul Flăcării

Pianista Ilinca Dumitrescu alături de familia Șerban Lupu

Irina Petrescu,
surprinsă alături de Elena Dacian

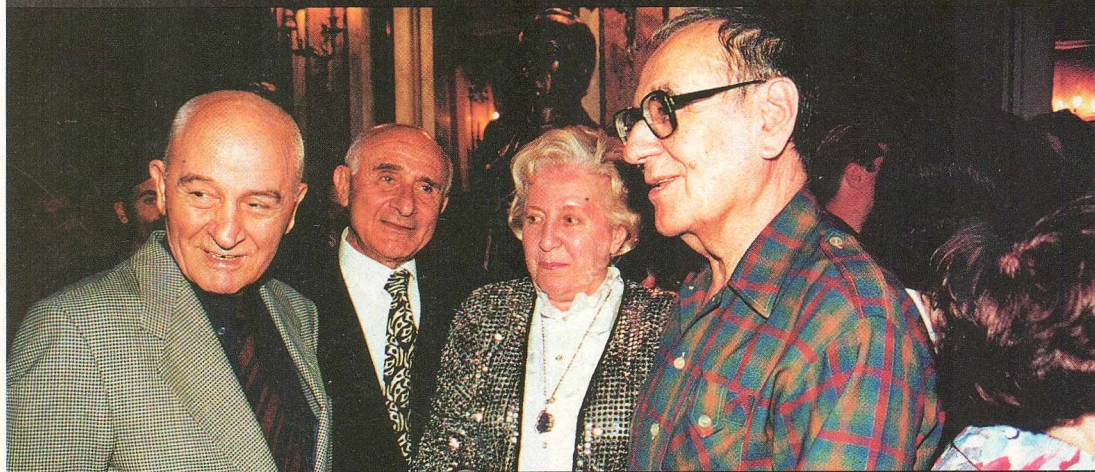
Monica Ghiuță nu îl scapă din ochi
pe maestrul Radu Beligan (sus)
Loredana Groza și poetul Lucian Avramescu (jos)

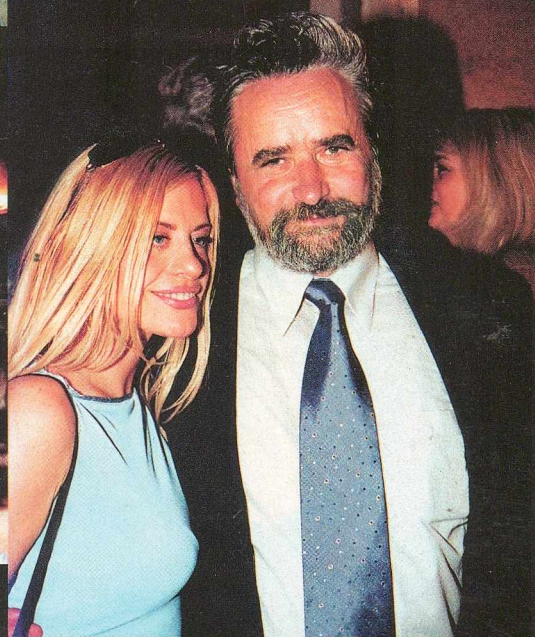
Ileana Stana Ionescu împreună cu sotul
și cu Mihai Fotino

Discuție amicală între doi plasticieni de excepție:
Marcel Chirnoagă și Ion Irimescu

Patru dintre scriitorii de elită ai României (de la stânga spre dreapta): Octavian Paler, Nicolae și Bianca Balotă
și Ștefan Augustin Doinaș, care au ținut să onoreze Gala Flacăra

SPONSORII PREMIILOR FLACĂRA 2000: ● BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ

● TUBORG ● BLUE RIDGE INTERNATIONAL ● ASIROM

Geta Dimisianu, Nicolae Breban și Octavian Paler,
despicând firul literaturii în patru

Alexandru Pasarin, vicepreședinte al Consiliului de Administrație al Publicațiilor Flacăra,
încrucișând un dialog cu Matei Vintilă, senator PSD și Constantin Niculescu, președinte ACR

Stimați organizatori, distinși invitați,

Faptul că am fost invitat astăzi la București, la această manifestare culturală de nivel național, îmi produce o mare bucurie, deoarece re trăiesc anii studenției și perioada cea mai fertilă a creației mele de la atelierul din str. Pangratti (...)

Mă simt onorat că sunt al treilea beneficiar al acestui premiu special, care mă va ajuta să transpun în bronz câteva lucrări.

Ion Irimescu

David Ohanesian și Sabin Bălașa & Company
sau muzica face casă bună cu pictura

Andrei Dimitriu și Viorel Cosma
pun țara... și muzica la cale

„Vreți să vă spun ceva? Flacăra împlinește 90 de ani în toamnă.”

Sau cel puțin așa pare să le spună Mircea Diaconu doamnelor Ioana Crăciunescu și Doina Levintă

Dragă George Arion,

Îți mulțumesc pentru semnul de prețuire cu care dulce m-ai împovărat (...)

Mereu prezent în vârtoarea vieții culturale, ai fost preocupat, între altele, de soața precară a intelectualului român, campion al sărăciei generale. Premiile pe care le-ai inventat sunt, după cele simbolice ale Academiei Române, cele mai prestigioase și toți cei care le-au primit sunt valori autentice ale culturii românești. Sunt onorat și mândru să mă aliniez acestui areopag.

Radu Beligan

● **BANCA ROMÂNĂ PENTRU DEZVOLTARE – GROUPE SOCIÉTÉ GÉNÉRALE**
● **VINCON VRANCEA** ● **B&B COM** ● **ZAREA**

„Am intrat cu un

Text: GEORGE ARION ■

Foto: M. FELIX ■

„Cum a fost secolul trecut?“, îmi repetă marele artist întrebarea, părând că dintr-o dată nu mai vede nimic din ambianța camerei de hotel unde se desfășoară discuția. „Cum să fie? Ca orice timp care trece peste om, secolul al XX-lea a fost marcat și de lucruri plăcute și, evident, neplăcute, legate de familie, de relațiile cu prietenii, de sănătate și de alte împrejurări. Pot să vă spun însă că în acest mileniu am intrat cu un spirit optimist. Doresc să mă apropiu din nou de masa de lucru, să-mi continui câteva idei, să reiau câteva teme care mă preocupă, să completez suita de lucrări care compune, după cum știți, muzeul meu de la Fălticeni. Mă bucură acest lucru pentru că este orașul copilăriei și tinereții mele; am sentimente puternice pentru el.“ Evident, mă interesez despre modul în care s-a realizat apropierea domniei-sale de artă. „Apropierea de artă s-a petrecut pe nesimțite. Când eram elev de liceu făceam expoziții de desen împreună cu profesorul meu – domnul Tolea.“ Apoi? „Pe urmă, am intrat la Belle Arte, în București.“ De ce nu la Iași? Era doar mai aproape de Fălticeni. „Am avut norocul să-mi dau seama la timp că alegerea bună era Capitala și nu Iașul (care, da, era mai aproape de Fălticeni, dar nu-mi putea oferi prezența marilor artiști, a marilor personalități, a marilor expoziții, dar mai ales a profesorului Paciurea).“ Nu vi se pare că destinul lui

E bine clădit, cu brațe puternice, cu o minte ageră și cu o memorie fenomenală. A venit de la Fălticeni pentru a participa la decernarea Premiilor Flacăra pe anul 2000, în cadrul Galei din seara de 28 iunie fiind încununat cu MARELE PREMIU FLACĂRA. A doua zi dimineața încă mai păstrează emoția întâlnirii din ziua precedentă cu admiratori, cu prieteni, cu discipoli, care l-au aplaudat frenetic, în vreme ce fotoreporterii îl orbeau cu blitz-urile. E firesc, îi place să glumească, dar să fie și grav, să iscodească, dar să se și destăinuie. Nu-ți vine să crezi că stai de vorbă cu un om de 98 de ani. Accepți cu greu că, printr-un noroc al destinului, îl ai în față pe maestrul Ion Irimescu, unul dintre marii noștri sculptori.

În acest mileniu spirit optimist"

Paciurea a fost ingrat? Că nu s-a bucurat de recunoașterea pe care o merita? Își cumpănește răspunsul, atent în aparență la bastonul pe care îl ține în mâini – mâini mari, de sculptor. „Sigur că Paciurea a fost unul dintre cei mai mari sculptori ai noștri, un deschizător de drumuri, chiar înaintea lui Medrea, Jalea, Han care erau artiști de suprafață în tinerețea mea. Am ținut foarte mult să-mi fie profesor și m-am apropiat de el căutând să-i înțeleg gândurile – era un om mai dificil,

„PACIUREA A FOST UN MARE ARTIST, DAR TREBUIE SĂ-L ÎNȚELEGI”

trebuia să-ți asumi spiritul lui; te impregnai de dragostea pentru a face sculptură, care se ridică deasupra cuvântului meserie, este o detașare de personalitatea și spiritualitatea ta, răsfângându-se în lucrările tale și imprimându-le anumite momente pe care le-ai trăit, mental, sentimental...”. E vizibil emoționat amintindu-și de cel mai iubit dascăl pe care l-a avut. „Repet, Paciurea a fost un mare artist, dar trebuia să-l înțelegi.” Ascultă puțin rumoarea străzii care răzbate prin geamurile închise – vuietul mașinilor care trec într-un șir neîntrerupt, țipetele unor copii, fluierul unui polițist... Râde: „Secolul XX – ba nu, XXI.” Îl întreb de ce s-a oprit la sculptură, de ce n-a ales altceva, pictura sau grafica. Izbucnește în râs din nou, spunând dintr-o suflare:

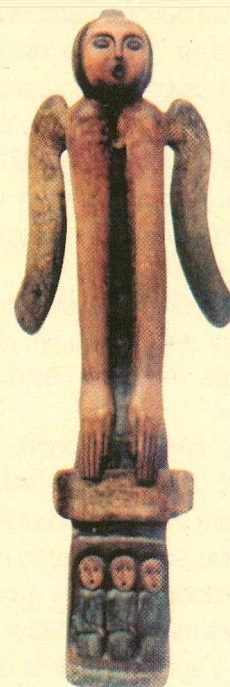
„Dintr-un simț autocritic.” Apoi îmi explică precum unui ucenic aflat în atelierul său: „A fost un moment înainte de a intra la Belle Arte când trebuia să mă hotărâsc ce secție aveam să urmez. Am reflectat asupra mea și mi-am dat seama că îmi lipsește o calitate pentru a deveni un mare pictor și anume simțul coloristic. Mi-am dat seama că nu dispun de calitățile care te ridică deasupra meșteșugului obișnuit (trebuie să înțelegi spiritualitatea culorilor, să le înțelegi sensul și să distingi

foarte bine personalitatea fiecăreia, să jonglezi în voie cu ele, să le stăpânești toate secretele). În plus, aveam uneori manifestări de daltonism.

Am ales, deci, sculptura, foarte tentat (cum deja v-am spus) de a deveni studentul profesorului Paciurea.

Mă bucur și azi de această decizie; sunt convins că n-aș fi fost un mare pictor.” Dar pentru a fi sculptor îți trebuie și niște calități fizice... „Așa este. Le-am avut. Sculptura este mai bărbătească, mai dură, ai de-a face cu materiale pe care trebuie să le îmblânzești, să le transformi din duritatea lor materială în elemente care să transmită sentimente, să le dai altă expresivitate.

Sub îndrumarea lui Paciurea am avut norocul să merg de la bun început pe calea mea; el

Lucrări ale maestrului:
„Poezie, iubire, muzică”,
„Cântec înaripat” și „Cioban”

m-a canalizat pe adevăratul drum al înțelegerii sculpturii. Făcea ca nimeni altul corecturile unei lucrări – te învăța că trebuie să înțelegi componenta corpului omenesc, modul de etalare în spațiu a fiecărei părți, cum se ajută formele între ele.”

Ați fost un discipol ascultător? „Da. Aveai ce învăța de la un om ca Paciurea. Doar stră-

bătusem atâta drum pentru asta!” De unul singur? „Nu. Multe drumuri mi-au fost deschise de fratele mamei mele, Alexandru Cazaban, cunoscut nuvelist al vremii; mama provenea dintr-o familie franceză.” Ați avut, deci, și șansă! „Indiscutabil! După absolvirea Școlii de Belle Arte, șansa mi-a surâs din nou: s-a anunțat un concurs

pentru o bursă la Paris, la *École Roumaine*, înființată de Iorga; nu era propriu-zis o școală, dar era un loc unde puteau merge studenți români în istorie, literatură, arte plastice (un loc la pictură și unul la sculptură) și muzică.

Concursul a durat toate cele trei luni de vară; eu am realizat lucrarea «Atlas cu Pământul în spate».

La sfârșitul perioadei, emoționat, am așteptat verdictul (mai era înscris un concurent). Mi-aduc aminte și astăzi cum a ieșit Paciurea, cum s-a îndreptat spre mine, mi-a strâns mâna și mi-a spus, în stilul lui de om

pe care noi, copiii, le găseam peste tot; într-o zi am dat peste un obiect de alamă asemănător unei țigări care mi-a explodat în mână și mi-a distrus-o; era un focos de grenadă cu dinamită. Sigur, a fost o tragedie la momentul acela, dar exemplul lui Jalea mi-a dat forța să-mi urmez visul; mi-am spus că, dacă el, cu o mână retezată din umăr în război, a reușit, o voi face și eu. Cum a fost la Paris? În ce an ați plecat? Pe cine ați întâlnit acolo? „Ce să vă spun? Închipuiți-vă cum poate fi de la Fălticeni la Paris! Ce diferență colosală! Eram în anii 1924-1925. Am cunoscut și niște

„N-AM DORIT SĂ MĂ PIERD ÎN BRAȚELE PARISULUI”

scurt la vorbă: «Domnule, te felicit, ai câștigat. Acum vei pleca la Paris. Vezi să faci și acolo treabă bună! Nu uita!». Și n-am uitat.”

Mă vede că mă codesc să-i pun o întrebare. Îmi surprinde privirea îndreptată spre mâinile sale. „Vrei să știi cum s-a petrecut accidentul care mi-a mutilat mâna? În copilăria mea, a fost un moment în care s-a instaurat o atmosferă de indisciplină și chiar debandadă în rândul trupelor rusești care se aflau în zonă. Au fost dezarmate de câteva batalioane românești și în urma acestei acțiuni au rămas puști, măști de gaze etc.

artiști români, Marinache spre exemplu, care era bursierul de la pictură. Au fost anii cei mai de neuitat pentru mine.” Ați fost boem? „Într-o mică măsură; n-am dorit să mă «pierd» în brațele Parisului. E foarte ușor să te pierzi acolo...”. Îl întreb dacă a descoperit ceva esențial pentru arta sa în „orașul luminilor”. Rămâne din nou pe gânduri. „Mi-am impus două direcții de care trebuia să profit: să iau contact cu marea artă a omeniilor, expusă în muzee și să transpun în atelier cele ce-mi însușeam din această școală mondială care este Louvre-ul, care îți oferă artă din preistorie până

la marii colorști ai impresionismului. Sigur că au fost momente de căutări, de încercări, până ce îți consolidezi propria concepție. Dar a fost vorba de căutări fertile.” Cum a fost revenirea în țară? Răspunde scurt: „Decepcionantă.” Se lasă o tăcere stânjenitoare. Din stradă se aud cum niște cetățeni se ceartă cine știe din ce pricină. În ce material ați început să lucrați? „Materialul începutului este argila; nimeni nu lucrează direct în piatră sau în marmură.” Care dintre formele pe care le-ați creat v-a plăcut cel mai mult să o executați? Bănuiesc răspunsul: forma omenească! „Sigur. Forma omenească este cea mai legată de posibilitatea de a intra în problemele de sculptură. Există însă artiști cu temă predi-

lectă din lumea păsărilor, animalelor. Am să vă dau un exemplu apropiat: fratele actorului Birlic, tot din Fălticeni, a venit și el la Paris în aceeași perioadă cu mine; o vreme am lucrat împreună în același atelier. Ei bine, el s-a afirmat printr-o gâscă superbă, stilizată, rămasă celebră.” Cum se numea el? „Vasiliu Falt.” Îl simt că, totuși, după o convorbire de o oră, a obosit. O mașină îl așteaptă ca să-l poarte înapoi, în Fălticeni unde mai are mult de lucru la muzeul care îi poartă numele. Mai pun o singură întrebare: Dintre lucrările pe care le-ați făcut, țineți la una în mod special?

Răspunsul nu se lasă așteptat: „Este ca și cum ai întreba un părinte cu mai mulți copii pe care-l iubește mai mult!”

CONCURS

Premiu:

O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI

(2 vol.) și alte 4 cărți de GEORGE ARION

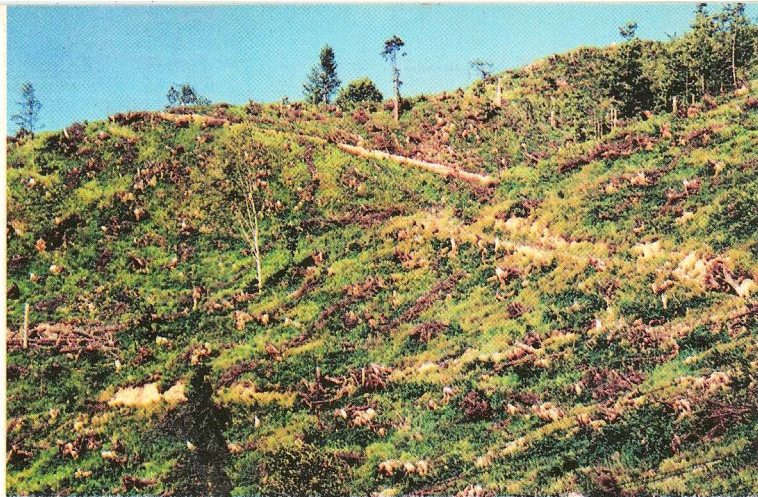
Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimiteră a scrisorilor dumneavoastră este **7 septembrie 2001**, data

Concurs sponsorizat de Fundația „PREMIILE FLACĂRA-ROMÂNIA”

Fundația „Premiile Flacăra-România”

Ne batem joc de păduri

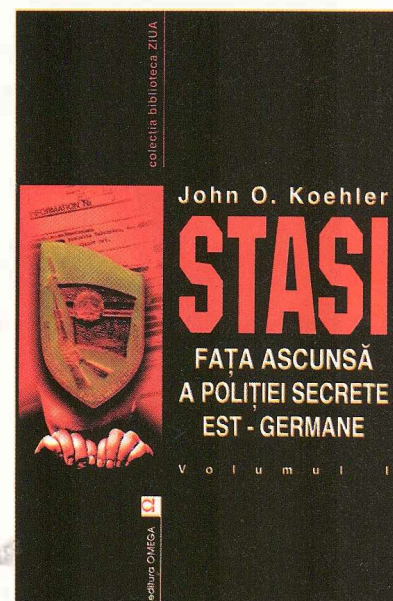
Ca tot ziaristul nevoit să bată țara-n lung și-n lat în căutare de reportaje, mi-a fost și mie dat să mă înfrupt vizual din frumusețea meleagurilor noastre. Deși șoselele montane ale României sunt lungi și, aparent monotone, frumusețea peisajului compensează, într-o mare măsură, oboseala călătoriei. De la un timp însă, am întâlnit din ce în ce mai multe zone de pădure, cu precădere de brad, care arată jalnic. Ultimul exemplu îl putem da din împrejurimile Borsecului, acolo unde dealuri întregi au fost „chelite” de-a dreptul de orice urmă de copac. Tristețea noastră este cu atât mai mare cu cât acele porțiuni de kilometri și kilometri pătrați sunt doar zonele care se văd din stradă, cu ochiul liber. În aceste condiții, ne întrebăm cu îngrijorare cum arată pădurile din spatele dealurilor?

C.E.

Despre STASI, spioni și comunismul est-german

STASI, cunoscută și mai ales temută poliție politică a R.D.G., a fost subiectul preferat al cercetărilor multor istorici și ziariști germani sau străini. Jurnalistul american John O. Koehler a săpat ani în șir prin arhivele germane, a stat de vorbă cu mulți foști ofițeri STASI și cu victime ale acestora. Din efortul său a rezultat o lucrare de mare amploare, „STASI – fața ascunsă a poliției secrete est-germane”, bine documentată, care are meritul de a trece în revistă întreaga istorie a serviciilor de securitate din Germania de Est de la înființare până în 1990. Scrisă într-un limbaj accesibil, cartea poate fi citită ca un roman. Din păcate, personajele au fost cât se poate de reale și au nume precum Erich Honecker, Erich Mielke sau Markus Wolf, la a căror pronunțare tremurau de frică

milioane de est-germani. Cartea a apărut în două volume la Editura Omega, care continuă prin aceasta tradiția publicării unor excelente lucrări despre serviciile secrete, tradiție începută cu analizele generalului Pacepa.

T.R.jr.

Talon de abonament

FLACĂRA

TOT despre TOT

s.c. Publicațiile **FLACĂRA** S.A.

Piața Presei Libere, nr. 1, sector 1, Cod poștal 71.341, București, ROMÂNIA

NITA'S EUROPEAN BAKERY

*Cofetăria Niță din New-York
vă așteaptă s-o vizitați când aveți
ocazia și să faceți cunoștință
cu produsele tradiționale românești*

**40-10 Greenpoint Ave.
Sunnyside, L.I.C., N.Y. 11104
Tel: 718-784-4047**

Butoiul nesecat al imaginației și ingeniozității naționale

Românii au fost obișnuiți în cei 50 de ani de dictatură comunistă „să fie gădilați între cornițe” cum că ar fi un popor plin de vitejie, de inspirație poetică și chiar domc de muncă grea, fără însă a le lipsi nici pe departe simțul artistic, fantezia și inspirația creatoare. Nu zice nimeni că printre oamenii acestei țări nu se regăsesc destule dintre lucrurile bune enumerate mai sus. Dar, nu este nevoie să

cauți prea mult pentru a găsi și o sumedenie de contraexemple. O localitate din nordul țării, care poartă numele de Galații Bistritei, nu ne poate duce cu gândul decât la Vaslui Craiovei și la Urlați Clujului; că doar tot rezervorul nesecat de fantezie al românului spune că la Pitești nu poți să te Ploiești...

C.E.

Câștigătorii concursurilor din revista **Flacăra** nr. 7 sunt:

- ✦ Concurs „O istorie...” – AUREL PAȘCA, str. Mirăslău nr. 4, bl. B3, sc. 2, ap. 56, cod 3400, Cluj-Napoca
- ✦ Concurs Niculescu – MARIAN DUMITRACHE, alea Micsunelor nr. 5, bl. 31, ap. 100, Brăila
- ✦ Concurs Albatros – OVIDIU SIACOVICI, str. C-tin cel Mare nr. 18, cod 1900, Timisoara
- ✦ Concurs Alfa – ALEXANDRU CAZACU, str. Intrarea Bărsei nr. 6, bl. G7, sc. B, et. 4, ap. 75, sector 3, cod 7000, București
- ✦ Concurs Sahib – FLORENȚA HOLBE, Calea Vitan nr. 109, bl. V15, ap. 120, sector 3, București
- ✦ Concurs Paramed – CORNELIA ANDREEA APOSTOLESCU, str. Cercetătorilor nr.2, bl. 24, sc. 2, ap. 39, cod 75655, București
- ✦ Concurs Globe Impex S.R.L. – NICOLETA SFERLE, str. Tineretului nr. 20/4, loc. Săvinești, cod 5612, jud. Neamț
- ✦ Concurs „Mașina de scris” – MARILENA MINCU, alea Compozitorilor nr. 5, bl. G9, ap. 1, sector 6, București

Talon de abonament

Expeditor
NUMELE PRENUMELE Tel.
Str. Nr. Bl. Sc. Ap.
Cod Poștal O.P. Localitatea Jud./Sector.

Abonându-vă la Flacăra, deveniți automat membru în clubul **Flacăra**. În această calitate veți primi:

- pentru un abonament pe 6 luni – Almanahul **Rebus Estival 2001** **gratuit** ● pentru un abonament pe 12 luni – Almanahul **Rebus Estival 2001**, Almanahul **Flacăra 2002** și Almanahul **Rebus 2002** **gratuit**

Da, sunt interesat să mă abonez la revista **FLACĂRA**

-20%

- ☐ Pe 6 luni (în perioada -) - 95.000 lei
☐ Pe 12 luni (în perioada -) - 190.000 lei

Am achitat suma lei, cu mandat poștal nr. data în contul
2511.1-789.1/ROL al S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A. - B.C.R. sector 1, București

Taxe de expediție vor fi suportate de către redacție.

Pentru relații suplimentare telefonați la (04) 01-222.66.28 (difuzare)
(04) 01-224.36.88 (secretariat)
Fax: (04) 01-224.37.13

Atletism

Invincibila Violeta

Pagini realizate de
POMPILIU L. DUMITRESCU ■
Foto: AP și EPA – ROMPRES ■

Dacă nu-și ascunde vârsta (36 de ani), Violeta Beclea-Szekely (în foto, nr. 25) nici nu resimte povara anilor, trăind parcă o a doua tinerețe. Specializată pe distanța de 1.500 m, atleta rapidistă a câștigat nu mai puțin de șase curse în intervalul 23 iunie – 20 iulie. Patru dintre aceste victorii au fost raportate în circuitul Golden League, ceea ce îi conferă o poziție privilegiată: în următoarele trei reuniuni trebuie să se mai situeze o singură dată pe primul loc pentru a accede la jackpot-ul (50 de kg de aur) oferit de organizatori. Succesele sale nu sunt întâmplătoare, fiind raportate în compania unor adversare de valoare (rusoaica Natalia Gorelova sau americanca Suzy Favor-Hamilton), iar de Sf. Ilie a stabilit la Monte Carlo cea mai bună performanță mondială a sezonului. Ca atare, a primit un premiu special din partea prințului Albert de Monaco. De menționat și că Violeta are în fiica sa, Alexandra (5 ani), cel mai înflăcărat suporter și un adevărat porte-bonheur.

Gimnastică

„Nunta de argint” a Nadiei

Pe 17 iulie, cotidianul sportiv *Marca* din Barcelona i-a atribuit „gimnastei secolului”, Nadia Comăneci, trofeul *Marca Leyenda*. Doar 21 de sportivi care au schimbat istoria intrând în legendă s-au bucurat până acum de distincția respectivă. Primul dintre aceștia, la 16 octombrie 1997, a fost vestitul baschetbalist american Michael Jordan, căruia i-au urmat – între alții – Pele, Miguel Indurain, Pete Sampras ori Alberto Tomba. Inegalabila noastră Nadia (care a dobândit recent cetățenia americană, fără însă a renunța la cea română) a fost nominalizată pentru faptul că, acum 25 de ani, la J.O. de la Montreal, a fost răsplătită cu prima notă de 10 din istoria gimnasticii.

Box

Moșu' continuă ascensiunea

Profesionist din anul 1997 și activând la clubul canadian *Inter-Box Corporation*, Leonard Doroftei a susținut 17 meciuri obținând tot atâtea victorii (6 prin K.O.), ceea ce îl situa pe locul 22 în versiunea WBC la categoria ușoară (63,567 kg). După o pauză de șapte luni, Moșu' l-a întâlnit, recent, la Bailey Casino din Atlantic City, pe americanul Martin O'Malley, posesorul unui palmares asemănător (neînving tot în urma a 17 meciuri susținute, 14 încheiate înainte de limită). Programată pe durata a 10 reprize de câte trei minute, întâlnirea a luat sfârșit în runda a noua, arbitrii consemnând K.O. tehnic al americanului. Victoria i-a adus reprezentantului nostru o bursă de 100.000 de dolari și l-a propulsat pe poziția a 8-a în ierarhia WBC.

Formula 1

M. Schumacher (centru) și Barrichello îl „îmbaiază” pe Hakkinen, la Silverstone

Conturi ca și încheiate

După o escală peste Ocean (la Montreal), „Marele Circ” a revenit pe bătrânul continent programând Marele Premiu al Europei la Nürburgring și etapele de Grand Prix disputate în Franța (la Magny-Cours) și în Marea Britanie (la Silverstone).

Cu șase etape înainte de încheierea reprezentăției sale, putem spune că încă de pe acum conturile sunt ca și încheiate, germanul **Michael Schumacher** aflându-se foarte aproape de obținerea celui de-al patrulea titlu mondial, iar

scuderia Ferrari să instituie „dictatura roșie” (a doua victorie finală consecutivă). În sprijinul afirmației de mai sus avem clasamentele generale „la zi”: în cel al piloților – 1. M. Schumacher 84 p, 2. David Coulthard (Mc Laren-Mercedes) 47 p, 3.

Rubens Barrichello (Ferrari) 34 p, 4. Ralf Schumacher (Williams BMW) 31 p, 5. Mika Hakkinen (McLaren) 19 p, 6. Juan Pablo Montoya (Williams) 15 p, iar în cel al constructorilor – 1. Ferrari 118 p, 2. McLaren 66 p, 3. Williams 46 p.

În atari condiții, dacă „Schumi” s-ar accidenta și nu ar mai participa la ultimele șase curse, totuși scoțianul Coulthard nu l-ar mai putea ajunge în clasament nici dacă s-ar clasa pe locul secund în toate etapele (o simplă operațiune aritmetică: 6x6 puncte câte se acordă pentru locul secund „dau” un total de 36 inferior ecartului de 37 p dintre cei doi). De asemenea, dacă pilotul german le va fi câștigat pe următoarele două (de la Hockenheim și Budapesta), el a intrat practic în posesia titlului suprem (primul loc oferă 10 p). (De altfel, unele case de pariuri nici nu-l mai includ pe listele lor, ba chiar, un bookmaker a început să plătească deja celor care au mizat pe acesta.)

Kaiac-canoe

„Flotila” și-a depășit planul

Desfășurate pe pista de la Idroscalo, de lângă Milano, în perioada 19-22 iulie, Campionatele Europene ale ambarcațiunilor cu padele și pagaie au reunit la start sportivi din 37 de țări. Având ca obiectiv cucerirea a două-trei medalii, „flotila” antrenorului coordonator **Ivan Patzaichin** a obținut un strălucit bilanț: trei medalii de aur, două de argint și una de bronz. Bineînțeles, atenția și speranțele noastre se îndreptau spre canoistii Florin Popescu și Mitică Pricop (foto), campioni olimpici la Sydney. Într-adevăr, „dublul” respectiv și-a demonstrat va-

loarea, ocupând primul loc atât pe distanța de 1.000 m cât și pe cea de 500 m. Aceeași clasare și pentru Ionel Averian – Mihail Vartolomei la C 2 – 200 m. „Argintul” și „bronzul” au fost dobândite de „cvartetele” Iosif Anisim, Popescu, Vartolomei, Averian (C 4 – 500 m), Popescu, Pricop, Vartolomei, Averian (C 4 – 200 m), respectiv Vasile Curuzan, Marian Baban, Geza Magyar, Romică Șerban (Kaiac 4 – 200 m). Astfel, de la cele 14 ediții ale „europenelor”, România a „recoltat” 86 de medalii, dintre care 33 de aur, menținându-se în elita continentală.

Victorie paranormală

Reușita lui Goran Ivanisevic la ediția din acest an a turneului de Grand Slam găzduit de *All England Tennis Club* pare să se înscrie cu destule argumente în limitele paranormalului. Acceptat pe tabloul final datorită unui *wild-card* (invitație din partea organizatorilor), întrucât se afla pe locul 125 în ierarhia ATP, croatul este primul jucător în istoria competiției care se impune pornind din postura respectivă. Deși cu puțin timp înainte fusese învins la Queen's, chiar în primul tur, de către un tenisman italian necunoscut, Goran a crezut de unul singur în șansa pe care i-o oferea această revenire, după 13 ani, pe gazonul de la Wimbledon. (Să spunem că mai este și în alt fel beneficiarul nu-măruului 13, fiind născut în această zi din luna septembrie a anului 1971.) Dar aceasta nu este totul. Pe măsură ce avansa spre fazele

superioare ale întrecerii, „bombardierul” din Split resimțea tot mai mult sprijinul pe care îl găsea prin credința sa în divinitate și mai ales în spiritul bunului său prieten Drazen Petrovic, baschetbalist la *New Jersey Nets* și decedat în anul 1993, căruia voia să-i dedice performanța pe care o întrezărea. Și nu s-ar putea spune că a avut un parcurs ușor, gândindu-ne doar că în turul 4 l-a eliminat pe reprezentantul gazdelor, Greg Rusedski, iar în semifinale pe un alt britanic, Tim Henman. Chiar și cei mai sceptici în a recunoaște existența unor fenomene care depășesc înțelegerea obișnuită nu găseau alte explicații atunci când ploaia din senin provoca întreruperi de joc tocmai în momentele de cumpănă ale lui Goran, care astfel revenea miraculos. Așa s-a întâmplat în partida cu Henman și mai ales în finala cu aus-

Tenis

tralianul Patrick Rafter (al treilea favorit), când a beneficiat de patru întreruperi! Victoria cu 6-3, 3-6, 6-3, 2-6, 9-7 i-a prilejuit prăbușirea pe iarba Arenei Centrale odată cu prinosul de mulțumire adresat Cerului, dar și câștigarea unui cec în valoare de 703.000 dolari. Petrecerea care a urmat la Londra în noaptea ulterioară evenimentului nu a fost întrecută în fast decât de primirea cuvenită unui erou

național pe care i-au făcut-o 150.000 de oameni în portul și în piața orașului natal Split.

Goran Ivanisevic – pe care am avut plăcerea de a-l urmări de visu pe zgura de la Arena Progresul, în 1994, după ce pierduse finala din capitala Angliei (a mai fost finalist în 1992 și 1998) – a stabilit și un record al numărului de „ași” – 213, după ce vechea performanță îi aparținea din '92 (206).

Olimpism

Al optulea președinte în 107 ani

Recent, la Moscova, membrii Comitetului Internațional Olimpic și-au ales (pentru o perioadă de opt ani) un nou președinte, în persoana belgianului Jacques Rogge (născut la 2 mai 1942). De profesie medic, acesta îl înlocuiește pe marchizul spaniol Juan Antonio Samaranch (foto)

în vârstă de 81 de ani, care fusese numit în funcția respectivă în urmă cu 21 de ani, tot în capitala Rusiei. Rogge a devenit astfel cel de-al optulea președinte al C.I.O. începând din 1894 (al șaptelea european, excepția fiind constituită de americanul Avery Brundage, 1952-1972). Cea mai lungă „șefie” aparține baronului francez Pierre de Coubertin (1896-1925), „părintele” olimpismului modern.

**BANCA
COMERCIALA
ROMANA**

A lansat un nou card...

BCR VISA Electron

... card de debit emis în lei pentru persoane fizice.

Poate fi folosit oriunde este afișată sigla **VISA** (în țară sau străinătate).

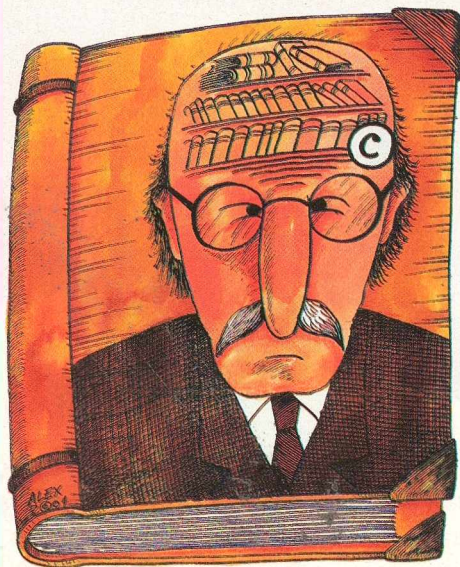
Solicitați eliberarea unui card **BCR VISA Electron** în perioada **2 mai - 4 august 2001** și intrați automat într-un concurs dotat cu un premiu de **3.000 \$** (alimentarea contului Dvs. cu **250 \$** lunar timp de un an).

În plus, puteți câștiga prin tragere la sorți un premiu de **100 \$** în fiecare săptămână din perioada sus menționată.

Pentru informații suplimentare adresați-vă unităților BCR din toată țara.

CUNUNI DE LAURI

SLAB INĂLȚIMI	C	FĂRĂ CAPĂT BUHAI	N
C	O	T	E
NEAMȚUL NOSTRU TRESTIE	S	A	S
S	T	U	A
EPOCA CURELE!	E	R	A
R	L	ZĂPĂCIT	R
FACE O BUNĂ IMPRESIE A STA LA TACLALĂ	S	CEASURI MEȘTE- ȘUGUL LUTULUI	O
S	P	O	R
SCOLAR MĂSURA LUI CUZA	E	L	E
O	C	A	BOU DIN TIBET LA DOMICILIU
TOLĂNIT MIREAN	T	R	A
L	A	I	C
USIER LA TURCI ÎN GRUP!	C	T	A
R	U	S	PUS FĂRĂ ÎNCONJUR PASĂRE DIN AUSTRALIA
MEDICAMENT VOLUM	L	E	A
T	O	M	TÂNĂR FOARTE FRUMOS
CAMERISTĂ	S	U	B

PUBLICAȚIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLĂCĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Vicepreședinte: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

Membri: **Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion, Dorin Stana**

Director executiv: **BEATRICE ANCA ARION**

Director distribuție: **GABRIEL BUMB**

Contabil șef: **ELENA ANGHEL**

Secretariat: **ILEANA TESELEANU** Tel: 224.36.88; 224.37.44
Fax: 224.37.13 E-mail: redactia@flacara21.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

Cont lei: 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, București

Cont valută: 2511.1-789.3/USD BCR, sector 1, București

2511.1-789.2/DM BCR, sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL

BCR sector 1, București

Cod Fiscal 9607228

Flacăra

Fondată în 1911 de Constantin Banu

Director: **ALEXANDRU ARION**

Redactor-șef: **REMUS ANDREI ION**

■ SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE - Petruț Stoian

■ SENIOR EDITOR - Tudor Călin Zorojanu

■ REDACTORI - Ciprian Enea, Carla Mihăilă, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTER - Florin Ioniță

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Nicolae Balotă, Ana Barton,

Grigore Constantinescu, Ștefan Nicolae, Victor Niță, Horia Pătrașcu,

Ioana Preda, Bazil Ștefan, Alex. Ștefănescu

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-Opaiț

(Austria), Alexandru Graur (Italia)

Director al publicațiilor de divertisment: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**

REBUS

Redactor-șef: **MIHAI ZGUBEA**

REBUSACHE

Redactor-șef: **DANIEL POPA**

■ REDACTOR ARTISTIC: Aurel Ștefan Alexandrescu

■ CORECTURĂ: Ioan Grigoriuță

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ: Nicoleta Burtea, Doru Vintilă

DISTRIBUȚIE: (222.66.28; 222.67.38): Elizabeta Blagoci, Mircea Botean,

Marian Celcan, Călin Helișan, Valerica Leon, Valeriu Radu

PUBLICITATE: Agenția ADJUST Tel/Fax: 232.14.43

FINANCIAR-CONTABILITATE: Florența Tudor

ADMINISTRATIV: Mihai Spiridon

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea

Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28 222.67.38, fax.

224.37.13, la adresa: Piața Presei nr. 1, sector 1,

cod 71341 - București, România

Cititorii se pot abona și prin **S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L.**,

București Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/233.38.56

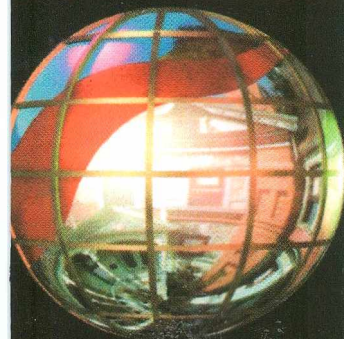
Foarte important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru
conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în
cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsa-
bilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: **MEGApress - BUCUREȘTI**

CONIMPEX

CONSTRUCTII SI SERVICII

SEDIUL CENTRAL:
ROMANIA - BUCURESTI
Calea 13 Septembrie
Nr. 129 - Sector 5
Tel.: 01-411 33 46
Fax: 01-140 16 61

CONIMPEX HOLDING CO. este format din două firme cu capital integral privat, cu personalitate juridică română:

CONIMPEX COMPANY SRL.

Nr.Reg.com. J 40 /8128 /1991, s-a clasat în 1997 pe locul 7 în *Topul National al Firmelor* la categoria "firme mari de construcții din sectorul privat", și pe locul 3 în *Topul Firmelor din Municipiul București* - categoria firmelor mari de construcții.

CONIMPEX GROUP S.A.

Nr.Reg.Com. J 40/2415/1994, cu realizări similare dar cu un obiect de activitate mai larg.

Grupul de firme CONIMPEX are sediul central și bazele principale de producție în București, și sucursale în județele: VÂLCEA, PRAHOVA, HARGHITA și ARGES, astfel încât poate desfășura activități pe o arie largă, incluzând județele Ilfov, Dâmbovița, Călărași, Ialomița, Covasna și Brașov.

Obiectul principal al activității grupului de firme CONIMPEX este plasat în domeniul construcțiilor: clădiri civile și industriale drumuri și poduri, lucrări edilitare etc.

Pentru aceste categorii de lucrări, firmele CONIMPEX oferă execuție completă în antrepriză generală și servicii auxiliare:

- studii și asistență tehnico - economică,
- proiectare urbană și arhitectură peisageră,
- proiectare completă pentru noi obiective de investiții, renovări, consolidări, amenajări, extinderi,
- obținerea avizelor și autorizației de construire,
- design publicitar și intermedieri imobiliare.

PROIECTARE ASISTATĂ DE COMPUTER

PROFILUL COMPANIEI

OBIECTIVE INDUSTRIALE

CLĂDIRI DE BIROURI ȘI BĂNCI

HOTELURI ȘI SPITALE

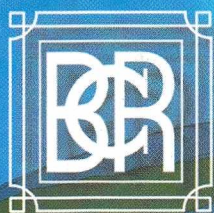

CASE ȘI VILE

RENOVĂRI, CONSOLIDĂRI, EXTINDERI

BANCA
COMERCIALA
ROMANA

Banca de care aveți nevoie !